

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«La natura és gran en les coses grans,
però és encara més gran en les coses petites»
Bernardin de Saint-Pierre

Any XXIX • Núm. 1.465 • 2 €

18 • octubre • 2007

Congressos i simposis donaran
ressò internacional a l'aniversari

Els 40 anys de la Facultat de Teologia

El 3 d'octubre va tenir lloc la inauguració del curs 2007-2008 de les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya. En aquesta ocasió, però, a ningú no se li escapava que el curs que Mons. Lluís Martínez Sistach va donar per inaugurat era ben especial. Així, la Facultat de Teologia de Catalunya celebra el 40è aniversari amb l'objectiu de posar aquesta institució en el lloc acadèmic que li pertoca en l'àmbit internacional, coincidint, a més, amb l'entrada en ferm a Bolonya. Per això, la pro-

gramació d'aquest aniversari inclou un seguit de simposis i congressos que comptaran amb la participació de ponents d'un alt nivell provinents dels mons universitari i eclesíastic: Congrès Internacional de Teologia i Cinema *El Déu dels cineastes*; Congrès Internacional de Teologia *Paraula de Déu, Paraula sobre Déu*; Congrès Internacional de Teologia Pastoral *La parròquia, comunitat missionera*, i Simposi de Sagrada Escripura *La recerca del Jesús històric*.

Pàg. 3, 4 i 5

Reobert al culte el santuari de la Pietat d'Igualada

El santuari de la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada, copatrona de la ciutat, va tornar a reobrir-se al culte el cap de setmana del 6 i 7 d'octubre, després de quatre anys i mig d'haver estat tancat. El temple interiorment és completament nou, de l'anterior només resta la façana ja que va ser enderrocat per decisió dels Pares Escolapis pel mal estat que presentava. Segons va declarar el P. Mateu Trenchs, rector del santuari, la inauguració i la benedicció oficial del nou santuari es preveu per a la festa de Sant Josep de Calassanç, al novembre.

Pàg. 17

Tarragona commemora els 25 anys de la BCI

Biblistes de tot Catalunya es van reunir a Tarragona per commemorar el 25è aniversari de la primera edició de la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI). L'acte, presidit per l'arquebisbe de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol, va voler testimoniar el reconei-

xement envers totes aquelles persones que el 1982 van dur a terme aquesta tasca. Per la seva banda, el Museu Bíblic Tarraconense acull una exposició sobre el procés d'elaboració de la BCI que es pot visitar fins al 4 de novembre.

Pàg. 30

Aposta pel cinema espiritual al Festival de Sant Sebastià

El Festival de Cinema de Sant Sebastià va apostar clarament aquest any per films amb dimensions espirituals. L'exponent més clar ha estat la concessió de la Concha de Oro a *A Thousand Years of Good Prayers* («Mil anys de pregària»), de Wayne Wang, una pel·lícula contemplativa i profunda amb elements espirituals importants. Una edició més, també s'ha fet present aquest any a Donostia l'Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació Signis, que va lliurar el premi Bravo! de Cinema de la CEE al cineasta alemany Volker Schlöndorff, per la seva pel·lícula *El noveno día*.

Pàg. 32

Budapest acull el V Congrés per a la Nova Evangelització

Prenent el relleu de ciutats europees com París, Viena, Lisboa i Brussel·les, la capital d'Hongria, Budapest, va esdevenir durant una setmana una gran àgora d'evangelització. L'arquebisbe de Barcelona, convidat pel cardenal Peter Erdő, arquebisbe d'Esz-

tergom-Budapest, va assistir al V Congrés Internacional per a la Nova Evangelització per copsar en primera persona l'èxit d'una missió ciutadana que en un futur més o menys proper també es podria celebrar a Barcelona.

Pàg. 9

Sumari

Pàg. 7 Roma: primer acte per la beatificació dels màrtirs espanyols

Pàg. 17 Girona: Elies Ferrer, ordenat diaca a Salt

Pàg. 18 Vic: s'inauguren a Sallent els actes de l'Any Claret

Pàg. 22 Sant Feliu: Mn. Àlvar Pérez, delegat per a les Causes dels Sants

Pàg. 33 Entrevista al codirector del grup de Barcelona dels GRIC

200 anys de les Adoratrices Perpètuas

Pàg. 20 i 21

Editorial

La memòria històrica

El govern socialista de Rodríguez Zapatero està disposat a tirar endavant el seu projecte de llei de la memòria històrica, fins i tot quan no compta inicialment amb majoria necessària per fer-ho. El PP i Esquerra, per motius completament diferents, ja han dit que hi estan en contra, i la resta de partits estan a l'expectativa de com evolucionen els fets.

Coincideix aquest debat amb els preparatius de la propera beatificació de màrtirs per odi a la fe que es va produir en el període de la Segona República i la guerra civil, i que tindrà lloc a Roma el pròxim 28 d'octubre. És una mala coincidència, com també ho és la data, que és la mateixa de la primera victòria electoral socialista de la democràcia fa justament 25 anys. Però les casualitats i coincidències són possibles, el que no és acceptable és la confusió i la barreja de qüestions que no hi tenen a veure res.

Perquè des d'alguns mitjans de comunicació i sectors socials i polítics s'ha volgut veure un paral·lisme entre tots dos fets històrics, com si el govern honorés els màrtirs republicans amb la llei de la memòria històrica, i l'Església honorés els màrtirs «nacionals» amb la beatificació a Roma d'alguns d'ells. Res més lluny de la realitat. Els màrtirs de l'Església no pertanyien a cap bàndol polític, ni a cap dels fronts militars que van lluitar a mort amb les armes. Els màrtirs que seran beatificats van morir per ser fidels a Crist, per no voler abjurar públicament de la seva fe, per no renegar de la seva religió i de les seves conviccions.

Durant molt de temps han estat els sectors pròxims a l'esquerra ideològica els que han criticat obertament les beatificacions de màrtirs per la fe cristiana, que havia iniciat Joan Pau II, argumentant que aquest fet obria les ferides provocades per la guerra civil. L'Església sempre s'ha defensat dient que els màrtirs no tenen res a veure amb la guerra civil, ni amb l'Espanya dividida en dos bàndols polítics contraposats, perquè van morir per l'odi que

es va despertar contra la fe, en persones que només feien el bé i que en molts casos ajudaven els més necessitats, però que mai van tenir res a veure amb els partits polítics o amb els exèrcits. Curiosament són aquests mateixos sectors esquerrans els que ara, en nom de la justícia, volen tirar endavant el projecte de la memòria històrica per homenatjar als que certament sí que van morir en un dels bàndols, el republicà, perquè als que van morir defensant el bàndol «nacional», els ignora i oblida.

Les guerres sempre són horribles, i si són «civils» encara més, perquè es maten entre elles persones molt pròximes, fins i tot familiars i coneguts. La nostra guerra civil és un període terrible en el qual es van fer veritables barbaritats en tots dos fronts. Aquest fet històric només pot contemplar-se des de la lliçó moral que ens dona. Aprendre d'aquest lamentable esdeveniment perquè mai més no pugui repetir-se res de semblant. El que veritablement han de fomentar els governs és l'esperit de reconciliació, de superació conjunta de les ferides del passat, de construir un país on sigui impossible que fets d'aquesta magnitud puguin tornar a succeir. En aquest sentit tots els que van morir en aquest trist conflicte tenen la seva dignitat humana, no hi ha morts de primera i de segona categoria.

Durant tots els anys que va durar el franquisme es van homenatjar només els que van morir en el bàndol «nacional», als quals s'anomenava «caiguts», i als quals es dedicaven monuments, places i monòlits. Amb l'arribada de la democràcia es va fer un bon intent de fer justícia amb tots, i es van canviar les plaques en què podia llegir-se «caiguts per Déu i per Espanya» per «a tots els que van morir en la guerra civil». Aquest era un bon estil i una bona forma d'honrar a tots sense color, ni distinció. Però l'arribada al govern de Rodríguez Zapatero, molt marcat per la mort d'un familiar molt proper en aquest període, ens està tornant a la situació anterior però a l'inrevés, l'homenatge únic als d'un bàndol.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosà M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:
 C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
 Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)
 a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)
 Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788.403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT-FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
 International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
 Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €
 Gibraltar i Portugal: 104,75 €
 Resta d'Europa: 169,86 €
 Amèrica i Àfrica: 202,57 €
 Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La natura és gran en les coses grans, però és encara més gran en les coses petites» (Bernardin de Saint-Pierre. Escriptor i naturalista francès. 1737-1814)

Entre els pobles i cultures molt anteriors a la nostra (centenars i centenars d'anys enrere), la natura ho era pràcticament «tot». S'alimentaven, es vestien de la natura, i se'n valien per construir casa seva i a ella recorrien quan estaven malalts o patien. Fins i tot la consideraven la gran casa de les divinitats i li atribuïen poders sobrenaturals. Per això, l'admiraven i respectaven, l'estimaven i la veneraven i tot. No concebien desforestar-la, cremar-la, atropellar-la o minvar-la per raons egoïstes i

rendibles. Que lluny som d'aquella «visió espiritual» i del tracte amistós i familiar que li retien. També som lluny de l'esperit del poverello sant Francesc d'Assís, cantor de la natura amb els seus poemes al germà Sol, la germana Lluna, la germana Aigua, les flors, els ocells i els peixos, l'obra del Creador en totes les seves manifestacions. Tornem a ella amb respecte, amor i saviesa perquè, com va dir Xenofont antany, «la natura ens lliga a la vida».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El curs del quarantè aniversari

■ La Facultat de Teologia de Catalunya compleix quaranta anys amb un programa ambiciós de celebració

La Facultat de Teologia de Catalunya és com la caixa de ressonància de les iniciatives que es couen al conjunt de les deu diòcesis catalanes. Així és com el seu degà, el Dr. Armand Puig, va definir la importància d'aquesta eina que ofereix una formació superior als futurs sacerdots, als

religiosos i les religioses, i als laics que treballen en la pastoral en diferents camps eclesials. La Facultat de Teologia de Catalunya també és un espai, va afegir el Dr. Armand Puig, «on tenen cabuda les sensibilitats diverses en el camp de la reflexió teològica».

La Facultat de Teologia de Catalunya és una institució eclesial, de caràcter universitari, canònicament erigida per la Congregació per a l'Educació Catòlica, el 7 de maig del 1968, que es dedica a l'estudi i a l'ensenyament de la Teologia i de les ciències que s'hi relacionen, i gaudeix del dret de conferir graus acadèmics amb l'autoritat de la Santa Seu.

Aquest curs 2007-2008 la Facultat de Teologia de Catalunya celebra quaranta anys de vida i, amb aquest motiu, s'ha preparat un programa força ambiciós de celebració i amb el qual es vol obtenir un important ressò internacional. Per explicar amb més detall en què consisteixen els actes previstos, el 25 de setembre passat es va convocar una roda de premsa encapçalada per Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia, acompanyat del vicedegà, Gaspar Mora, i del professor Salvador Pié.

Fent un símil amb el món de l'esport, el Dr. Armand Puig va afirmar que la Facultat de Teologia de Catalunya és més que una facultat. És, d'alguna manera, la nineta dels ulls de l'Església catalana perquè, en el fons, és una de les principals articulacions de l'Església catalana en el seu conjunt. «Els seus professors i alumnes provenen del conjunt de les deu diòcesis catalanes i per això és una institució molt ben acollida per tothom», va explicar el degà. Un dels factors que sens dubte hi ajuda és la gran xarxa que s'ha establert entre la Facultat de Teologia de Catalunya i els sis Instituts Superiors de Ciències Religioses que patrocina: Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, Vic i Mallorca. Una xarxa que es nodreix mútuament.

Ciutat encreuament del sud d'Europa

Si la importància de la Facultat de Teologia és evident de portes endins, també vol esdevenir referent en l'àmbit internacional. D'aquí que el 40è aniversari s'hagi plantejat com una ocasió més que propícia per posar aquesta institució en el lloc acadèmic que li pertoca en l'àmbit internacional.

«Ens cal una Facultat de Teologia forta i reconeguda en l'àmbit internacional, en intercanvi acadèmic i intel·lectual amb els centres teològics més representatius d'Europa i d'Amèrica», afirmava el seu degà, perquè «això

beneficia el país i la seva cultura, cridats a tenir una presència constant en els fòrums internacional». Per això, «la Facultat de Teologia vol estar atenta a les iniciatives i projectes que s'engeguin fora de Catalunya, per tal de ser una bona caixa de ressonància d'una teologia feta a l'Església i que dialoga amb el món des de l'afecte i la responsabilitat».

Catalunya és un país petit pel que fa a nombre d'habitants, però gran en iniciatives culturals. Barcelona, de la seva banda, és un lloc privilegiat com a ciutat encreuament de diverses àrees del sud d'Europa. D'aquí que el Dr. Armand Puig dibuixés un mapa en què Barcelona ocuparia un lloc central: «Volem reforçar el paper de la

L'acte institucional del quarantè aniversari tindrà lloc el 7 de març del 2008. Coincidint amb el quarantè aniversari era inevitable que aflorés un dels grans reptes amb què sempre s'enfronta la Facultat de Teologia de Catalunya: el seu encaix en el món universitari civil. Un repte encara més urgent d'ençà que el setembre del 2003 la Santa Seu es va adherir a la Declaració de Bolonya sobre l'Espai Universitari Europeu d'Instrucció Superior.

A diferència dels països de tradició protestant, a Espanya, França, Itàlia i Portugal la Facultat de Teologia no forma part de la universitat civil. De fet, ja va ser tot un èxit que el 13 de gener del 1995 el títol de batxiller en

La Facultat de Teologia té la seu al Seminari Conciliar de Barcelona.

Facultat de Teologia en el marc d'interrelació que el sud d'Europa està cridat a tenir; i volem ser sensibles al tríode cultural europeu (àrea anglo-germànica i escandinava, àrea greco-eslava i oriental, i àrea llatina).»

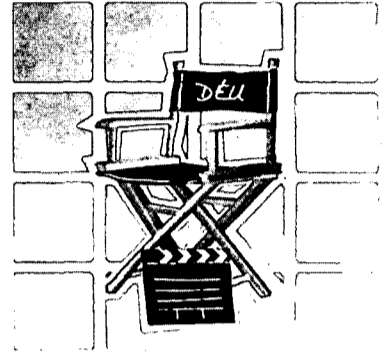
Així doncs, coincidint amb el 40è aniversari, la Facultat de Teologia de Catalunya ha organitzat un conjunt de congressos i de simposis que comptaran amb la participació de ponents d'alt nivell provinents dels mons universitari i eclesial. Els dies 15, 16 i 17 de novembre tindrà lloc el Congrés Internacional de Teologia i Cinema *El Déu dels cineastes*; el 13, 14 i 15 de desembre, el Congrés Internacional de Teologia *Paraula de Déu, paraula sobre Déu*; el 17, 18 i 19 de gener, el Congrés Internacional de Teologia Pastoral, organitzat amb el Centre d'Estudis Pastoral, *La parròquia, comunitat missionera*; i el 15, 16 i 17 de maig, el Simposi de Sagrada Escripura *La recerca del Jesús històric*.

Teologia tingui l'equivalència de llicenciat en Estudis Eclesiàstics i els títols de llicenciat i doctor en Teologia obtinguessin plena equivalència amb els titulars universitaris de l'Estat espanyol.

La Facultat de Teologia de Catalunya, i així ho va reconèixer el seu degà, té la voluntat de demanar al Govern la seva entrada al Consell Interuniversitari de Catalunya. Amb tot, va afegir el Dr. Armand Puig, «la proposta formal no la podem fer fins que no veiem la possibilitat que ens diguin que sí».

Potser seria aleshores quan la Teologia recuperaria l'espai que li pertoca. «La Facultat de Teologia de Catalunya», afegia el seu degà, «no viu d'esquena al món, hem de tenir les finestres obertes perquè la Teologia recuperi el rol que li pertoca, però també hem de ser més valents a l'hora d'entrar en les grans temàtiques que ens preocupen avui dia». (C.M.)

Congressos i simposis

Congrés Internacional de Teologia i Cinema EL DÉU DELS CINEASTES

15, 16, 17 de novembre del 2007

Dirigit per Mons. Enric Planas, exdirector de la Filmoteca Vaticana, i pel Dr. Peio Sánchez, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, el congrés repassarà la presència de la dimensió espiritual entre els grans cineastes des de l'aportació de diferents especialistes i dels mateixos protagonistes.

Congrés Internacional de Teologia PARAULA DE DÉU, PARAULA SOBRE DÉU

13, 14 i 15 de desembre del 2007

Aquest congrés servirà com a preparació del Sínode de Bisbes que se celebrarà el 2008 sobre *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*. El coordinador del congrés, el professor Salvador Pié, explica que un dels objectius és que des de casa nostra la Paraula de Déu esdevingui un patrimoni cultural comú. Per aquest motiu, hi participaran veritables personalitats en el món de la Teologia i la Filosofia.

Congrés Internacional de Teologia Pastoral

LA PARRÒQUIA, COMUNITAT
MISSIONERA

17, 18 i 19 de gener del 2008

Aquest congrés vol respondre al compromís ineludible d'una Facultat de Teologia en el seu arrelament en l'Església i la societat. Partirà de la realitat viscuda en la tasca callada i quotidiana de les parròquies, per tal d'esbrinar camins que ajudin a millorar la qualitat de la vivència interior comunitària i, també, de la missió servicial i evangelitzadora.

Simposi de Sagrada Escripura LA RECERCA DEL JESÚS HISTÒRIC

15, 16 i 17 de maig del 2008

En els últims temps han sortit publicats molts llibres sobre Jesús, tots amb un gran èxit de vendes. L'objectiu d'aquest simposi és descobrir el moment actual de la recerca exegetica. Pretén entrar a fons en dues de les qüestions —les fonts i la judaïtat de Jesús— més debatudes actualment, per acabar sospesant la disjuntiva entre lectura profètica i lectura sapiencial com a claus d'interpretació de la figura de Jesús.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Secretaria de la Facultat de Teologia de Catalunya

Diputació, 231 - 08007 Barcelona

Tel. 934 534 925

congressos@teologia-catalunya.cat

«Bolonya ens recorda també que estem a Europa»

■ Mons. Lluís Martínez Sistach va inaugurar el curs 2007-2008 de les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya

En les seves paraules d'inauguració del curs 2007-2008 de les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya, l'arquebisbe de Barcelona va referir-se al 40è aniversari de la creació de la Facultat de Teologia de Catalunya. «És motiu de satisfacció i d'agraïment a tots els qui ho van fer possible i ho han anat mantenint

fins al present», va dir Mons. Lluís Martínez Sistach, que també va destacar el relleu internacional que tindran els actes de celebració: «La nostra Facultat no es pot quedar tancada. Volem estar oberts arreu, com catòlica és la nostra Església. Bolonya ens recorda també que estem a Europa.»

El dimecres 3 d'octubre va tenir lloc la inauguració del curs acadèmic 2007-2008 de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), de l'Institut Superior de Litúrgia i de l'Institut de Teologia Fonamental. El gran nombre d'autoritats presents a l'acte, presidides per Mons. Lluís Martínez Sistach, gran canceller de les facultats, era una mostra ben gràfica de la importància d'una jornada en què també s'inaugurava el 40è curs de la Facultat de Teologia de Catalunya.

La presència dels bisbes d'arreu de Catalunya, que després de la inauguració es disposaven a participar en la reunió n. 185 de la Conferència Episcopal Tarraconense; de l'abat de Montserrat, de la presidenta de la Unió de Religiosos de Catalunya, dels rectors dels Seminaris, dels directors dels centres vinculats, dels pares i mares provincials de diverses congregacions religioses, i de Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat; la seva presència, doncs, evidenciava que la Facultat de Teologia de Catalunya és, com diria el seu degà, el Dr. Armand Puig, «més que una facultat».

També en les seves paraules, l'arquebisbe de Barcelona va recordar la importància del servei de la Facultat de Teologia de Catalunya a les diòcesis catalanes. «Aquests centres acadèmics superiors —va dir Mons. Martínez Sistach— presten un servei que avui ens és molt necessari enmig de la nostra societat que tendeix al laïcisme. És la presència en el camp cultural d'unes institucions eclesials de naturalesa universitària que faciliten un diàleg amb les altres institucions similars de la societat.»

L'any de l'entrada en ferm a Bolonya

A l'hora de presentar la memòria del curs anterior, el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, va posar especial esment en el 40è aniversari però també en el repte de l'entrada en ferm a Bolonya, un aspecte aquest que convida a apujar el llistó de l'exigència acadèmica per tal d'entrar de ple en la dinàmica de l'Espai Europeu d'Educació.

Seguint les empremtes de l'Institut Superior de Litúrgia i de l'Institut de Teologia Fonamental, el Dr. Armand Puig va explicar que cada vegada més s'inscriuen a la Facultat de Teologia de Catalunya alumnes provinents d'Amèrica, d'Àfrica i d'Europa oriental, sobretot de Romania. «Ens caldrà trobar l'equilibri —va afegir

El Dr. Martí Bonet va impartir la lliçó inaugural.

tot seguit— entre la flexibilitat davant les situacions acadèmiques i personals dels qui ens arriben i el manteniment del nivell acadèmic i de les opcions pròpies, entre les quals l'ús de la llengua catalana com a llengua de la facultat.»

Referint-se més directament al 40è aniversari, el Dr. Armand Puig va parlar-ne com d'una bona ocasió per refermar el compromís eclesial i les finalitats que van portar la facultat a la seva creació, «i perquè alhora sortim a trobar el món de la universitat i de la cultura, ple de preguntes i d'interpel·lacions que hem de saber recollir i respondre. Fer teologia és, avui, entrar en diàleg, sortir d'un academicisme estèril, entrar en una reflexió creativa i arrelada en la paraula eterna de Déu i la Tradició viva de l'Església, que no estigui condicionada per la por o per la prevenció ideològica.»

I continuava dient: «Som un vaixell que s'endinsa dins la mar, adés procel·losa, adés tranquil·la, però que de cap manera no vol quedar-se en el port de les seguretats tancades i del discurs ja après. Fer teologia comporta recuperar el pols d'una feina ben feta en una facultat que no s'encongeix davant dels desafiaments del temps present i que, ben al contrari, els comprèn i hi diu la seva.»

El curs 2006-2007 els alumnes matriculats en els tres cicles superiors de la Facultat de Teologia van ser 186, dels quals 38 van cursar els estudis propèdèutics de Teologia coincidint amb els dos cursos de Filosofia. El 28% dels alumnes són seminaristes; el 13%, religiosos; el 39%, laics, i el 20%, sacerdots.

Doctorat comú als estudis de Filosofia i Humanitats

Pel que fa a la memòria del curs passat de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la Universitat Ramon Llull, el seu degà, el Dr. Joan Martínez Porcell, va explicar que havia comptat amb un total de 153 alumnes: 92 havien seguit els estudis de Filosofia i 61, la llicenciatura d'Humanitats.

Una novetat que la Facultat de Filosofia ofereix per al curs que comença és la configuració definitiva d'un programa de doctorat comú als estudis de Filosofia i d'Humanitats. El títol d'aquest programa és Filosofia i Estudis Humanístics i, tal com està elaborat, es podrà presentar com a màster de recerca segons la normativa de Bolonya.

A banda d'aquest doctorat, i tenint com a referent obligat el llegat del P. Eusebi Colomer (1923-1997) pel que fa a la figura de Ramon Llull, les Facultats de Filosofia i de Teologia han constituït l'Aula Lulliana de Barcelona. Es tracta d'un projecte de col·laboració amb la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona que pretén ser un àmbit d'intercanvi interdisciplinari i un espai de formació per a estudiants dels darrers

cursos interessats per la vida i l'obra de Ramon Llull.

Dos professors emèrits

Un dels moments més emotius de l'acte va ser el reconeixement a dos professors emèrits d'Història de l'Església de la Facultat de Teologia de Catalunya: Joan Bada i Josep M. Martí Bonet, que justament seria l'encarregat d'impartir la lliçó inaugural. El degà de la Facultat de Teologia de Catalunya va fer una breu semblança de tots dos. Així, va parlar de Bada com d'un professor exigent i inflexible: «Les seves classes han estat un prodigi d'erudició i d'informació, sempre amanida amb un anecdotari sucós i saborós. (...) El Dr. Bada ha deixat una fama d'home lluitador per la facultat, que ha estat realment casa seva i que ha trobat en ell un bon constructor, fins i tot material.»

Pel que fa al Dr. Martí Bonet, va definir-lo com un historiador de la vella escola, medievalista de vocació i de resultats: «És l'home dels arxius i de les biblioteques, el professor diligent que de la pols vetusta dels documents antics en treu llibres nous i flamants a un ritme trepidant.» Tal com també va expressar el degà, el Dr. Martí Bonet posaria punt final a la seva docència amb la lectura de la lliçó inaugural del curs acadèmic: un bon colofó per a molts anys d'esforç i dedicació a l'alumnat.

«La parròquia. Història, evolució i vida»

Després de 36 anys de docència a la Facultat de Teologia i en la direcció de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona, i com a fruit també del seu treball a l'Arxiu Diocesà de Barcelona, el Dr. Martí Bonet va voler dedicar la lliçó inaugural a *La parròquia. Història, evolució i vida*.

El Dr. Martí Bonet va explicar que la parròquia va néixer a finals del segle IV, quan van tenir lloc les invasions bàrbares i els nadius romans van haver de fugir de les ciutats i refugiar-se als nuclis rurals. Va ser aleshores —explicava— quan els

bisbes van enviar sacerdots a aquelles petites localitats amb competències gairebé episcopals.

Al llarg de la lliçó inaugural, el Dr. Martí Bonet va exposar l'evolució de les parròquies a través dels segles VI-XX i en va mostrar la beneficiosa influència cultural i religiosa sobre la societat, comparable o possiblement superior a la que van tenir els monestirs, els convents i les col·legiats. Finalment, va apuntar

una reflexió serena: «Les parròquies van néixer davant d'una necessitat: la cura pastoral dels feligresos. Actualment hi ha moltes parròquies —a Espanya n'hi ha unes 23.000— i pocs sacerdots. Caldrà llegir els signes dels temps i demanar al bon Déu que envii pastors a les parròquies i, a la vegada, que els seglars ben formats, homes i dones, se'n responsabilitzin. Així s'assegurará la pervivència de les parròquies.» (C.M.)

«Som un vaixell que s'endinsa dins la mar, adés procel·losa, adés tranquil·la, però que de cap manera no vol quedar-se en el port de les seguretats tancades i del discurs ja après»

L'ENTREVISTA

El Dr. Gaspar Mora, vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya

—La Facultat de Teologia de Catalunya va néixer fa 40 anys com a fruit del Concili Vaticà II. Com recorda aquella època?

—Era un moment molt creatiu que, d'altra banda, comptava amb l'aportació de moltes persones que s'havien anat preparant i que havien viscut no únicament el concili, sinó també el preconcili. La meua etapa al seminari va coincidir amb l'etapa immediatament prèvia al concili. Vivíem com en un doble món: d'una banda, el món de l'Església que anava fent més o menys, fidel a la tradició clàssica; de l'altra, una Església nova impulsada pels que més tard esdevindrien pares i teòlegs del Concili Vaticà II.

—Quin ressò va tenir el Concili Vaticà II a casa nostra?

—A Catalunya va tenir molt de ressò perquè teníem una base de preparació molt important. La Facultat de Teologia de Catalunya va néixer com la fusió de dues institucions prèvies: el Seminari Conciliar de Barcelona i la Facultat de Teologia Sant Francesc de Borja, de la Companyia de Jesús, amb seu a Sant Cugat del Vallès. Durant força anys i fins al curs 1984-1985, van funcionar dues seccions: Sant Pacià, amb seu al Seminari Conciliar de Barcelona, i Sant Francesc de Borja, amb seu a Sant Cugat del Vallès.

—Quina ha estat i és l'aportació de la Facultat a l'Església catalana?

—La Facultat de Teologia està en el cor de l'Església catalana i és aquí on es cou el procés de pensament i de reflexió de l'Església catalana. Si viatgeu arreu de Catalunya veureu que les persones que d'una manera o altra estan marcant el pas de l'Església han estat o estan vinculades amb la Facultat de Teologia de Catalunya. De fet, tant és així que va haver-hi un moment d'una certa incomoditat entre les diòcesis no barcelonines i es van crear els Instituts Superiors de Ciències Religioses patrocinats per la Facultat de Teologia de Catalunya, de manera que es va retornar a aquestes diòcesis la possibilitat de tenir un centre de pensament i de reflexió teològica. Aquest fet eclesial d'un centre acadèmic amb sis centres patrocinats (els Instituts Superiors de Ciències Religioses de Tarragona, Girona, Lleida, Barcelona, Vic i Mallorca), amb una programació coordinada, amb reunions i trobades conjuntes, amb una manera d'afrontar els problemes en comú; aquest fet eclesial, doncs, és un aspecte força únic.

—Quina és la relació de la Facultat de Teologia amb la universitat civil?

—La diòcesi de Lleida és una de les poques on l'Institut Superior de Ciències Religioses (Irel) té molta relació amb la Universitat de Lleida i on no es dona l'allunyament i el sentiment anti-Església que ens certs moments vivim a Barcelona. La separació de les facultats de teologia de la universitat civil és un fet que aquí conservem encara com a herència de l'època napoleònica, quan es va marcar una clara diferència entre el món públic i el món privat, i la teologia es va considerar que era una qüestió privada. En canvi, els països germànics no fan aquesta diferenciació i la facultats de Teologia formen part de la universitat civil.

—Encara som en un moment difícil

L'actual vicedegà de la Facultat de Teologia de Catalunya, el Dr. Gaspar Mora Bartrès, parla sense embuts del que pensa, i expressa amb convicció la necessitat d'una Església que, més enllà de les formes, sàpiga transmetre als homes i les dones d'avui la veritat del seu missatge. Ara que es compleixen quaranta anys de la història de la Facultat de Teologia de Catalunya, parlem amb ell dels seus records de seminarista en l'època immediatament prèvia a la celebració del Concili Vaticà II i de com aquesta fita històrica va deixar en l'Església catalana uns fruits que avui dia encara recollim.

«La Facultat de Teologia està en el cor de l'Església catalana»

per aconseguir aquest acostament?

—Segurament, arribarà de manera indirecta a través de l'Estat del Vaticà i de les facultats de Teologia erigides per l'Estat del Vaticà. Com que la Santa Seu s'ha adherit a la Declaració de Bolonya sobre l'Espai Universitari Europeu, ara resulta que hi ha unes institucions com la Facultat de Teologia de Catalunya que estan reconegudes per Bolonya però que, en canvi, no estan reconegudes al seu país. Això crea una situació estranyíssima, que suposo que s'arreglarà, tal com es va arreglar l'any 1995 amb el reconeixement dels nostres títols.

—En l'àmbit universitari hi ha un desig de tenir contacte amb la teologia?

—Institucionalment, no; arrosseguem reticències fruit de l'anticlericalisme que ve de la modernitat: Freud, Nietzsche, Marx, Sartre... El diàleg fe-raó, per exemple, és una qüestió que en el món civil pràcticament no té ressò. Així com la reflexió teològica s'adona fins a quin punt necessita la raó i, de fet, la fe expressada racionalment és la raó de ser de les facultats de Teologia; en canvi, el pensament filosòfic, cultural, antropològic, no accepta que davant de la vida, a l'hora de reflexionar sobre el món i sobre la persona humana, tots ens fonamentem sobre actes profunds de fe. L'experiència del valor de la vida, l'experiència del valor de la llibertat, totes aquestes experiències són experiències de fe.

—Com ha sabut gestionar la Facultat de Teologia les diferents sensibilitats de l'Església catalana?

—No ha estat una qüestió fàcil. El criteri oficial de per on ha d'anar l'Església és el Concili Vaticà II; aquest és el nostre punt de referència. Ara bé, després podem trobar diverses tendències més obertes i fidels al Concili Vaticà II, i d'altres de més reticents i que s'allunyen una mica del seu esperit. La Facultat de

davant de certes actituds obertes i una mica eixelebrades.

—Com valora la influència de l'actual context interreligiós?

—El primer conflicte amb què es va trobar l'Església catòlica va ser el nostre món occidental (segles XVIII, XIX, XX). El Concili Vaticà II està encara en aquest àmbit, de manera que quan descriu el món d'avui, descriu el nostre món occidental: el món de la tècnica, del progrés, de l'ateisme, de l'agnosticisme, de l'antropocentrisme, del culte a la raó, de la secularització... Amb el Concili Vaticà II, la fe cristiana ofería uns valors sobre els quals volia dialogar amb el món d'avui: la justícia, la pau, l'amor, l'atenció als més necessitats, la igualtat i la dignitat de tothom... Ara ens hem adonat que el món no és únicament occident sinó que és el món sencer; i hem passat d'un món marcat bàsicament pel progrés tècnic, per l'agnosticisme i per l'anti-religiositat, a un món marcat profundament per totes les religions. Actualment, per tant, hem fet un tomb, de manera que dialoguem en l'àmbit de les religions però no en l'àmbit ètic, cosa que jo lamento profundament.

—En quin sentit ho lamenta?

—M'incomoda molt presentar el cristianisme com una religió, perquè el cristianisme és una experiència sobre Déu i sobre la vida. L'aspecte religiós hi té la seva part, però no és el fonamental. El fonamental és que el cristianisme ofereix una manera d'entendre la vida arrelada en els valors de l'Evangelí, a l'arrel dels quals trobem Déu i Jesucrist. Per tant, la qüestió no és si creiem en Déu o no, sinó què comporta creure en Déu. Del que es tracta és que aquesta experiència ens porti a estimar, perdonar, respectar l'altre, perquè, si no, l'experiència es queda només en unes frases.

Actualment dialoguem amb les altres religions, preguem junts, però ignorem el diàleg amb el món ateu, que és l'autèntic. És a dir, dialoguem sobre qüestions religioses amb les altres religions i, en canvi, no tenim ni una paraula sobre

la qüestió ètica: la dignitat de la dona, la dignitat dels infants, la democràcia, la responsabilitat de tothom envers els altres, la necessitat de promoure la justícia social... Amb la Xina i l'Índia no parlem de la justícia, sinó que parlem de la contemplació i de Déu, quan, de fet, el que qualifica el cristianisme no és que parli de Déu, sinó que parli d'un Déu que porta justícia, pau, respecte als més necessitats... Aquí es juga el cristianisme.

—Com veu el futur de l'Església a casa nostra?

—La institució està quedant com un punt de referència primíssim en un món que està ple d'interrogants, en un món que certament té nostàlgia de Déu.

El Dr. Gaspar Mora.

Teologia de Catalunya, doncs, mira de lligar totes aquestes sensibilitats diverses, però, evidentment, amb la referència posada en el Vaticà II.

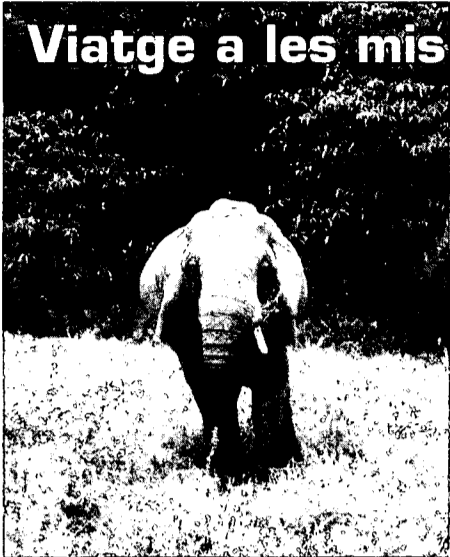
—Sobre quins aspectes es nota més la diferència?

—Si el segle XIX, la gran qüestió de debat eren els temes bíblics, fins que a poc a poc els problemes van anar derivant cap a la qüestió teològica; actualment els grans temes són els morals (bioètica, eutanàsia, avortament...) i els eclesiològics (sentit i autoritat del'Església, primat del Papa...). En qualsevol cas, els docents de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb accents diferents, som gent de seny, seriosos, responsables, de manera que tant ens podem sentir una mica incòmodes davant de certes postures tancades i conservadores com

Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

TANZÀNIA ZANZÍBAR

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

Del 9 al 12 de febrer

LOURDES

Especial del 150è
aniversari de les
aparicions de Maria.

Per a més informació:
*Amics de Catalunya
Cristiana*

relitur viatges GC 1045 D

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA

28 d'octubre del 2007

Beatificació de
Josep Casas Ros, seminarista

i
Fr. Joaquim de Sant Josep Casas Julià,
o.c.d. profés simple
—Josep Casas Julià—
fills d'Ordal i màrtirs per la fe.

INFORMACIÓ:

Parròquia Sant Esteve d'Ordal.
Dies laborables de 6 a 8 de la tarda.
Tel. 938 179 233

INSCRIPCIÓ:

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Sra. Carme Soler i Solà

Places limitades

EL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

organitza una

PEREGRINACIÓ A ROMA

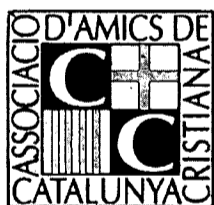
Amb motiu de la
beatificació del seminarista de Barcelona

JOSEP CASES ROS,

que morí màrtir durant la persecució religiosa
del 1936 i està enterrat a l'Ordal.

Tots aquells que ho desitgin s'hi poden afegir.

Per a més informació, telèfon **93 454 16 00**
(Secretaria del Seminari Conciliar de Barcelona).

Si vols viatjar a
Terra Santa de
manera espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

✓Del 15 al 22 d'octubre de 2007

✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. **934 092 700** - Fax **934 092 701**
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

Primer acte institucional a Roma per la beatificació dels màrtirs espanyols

■ S'hi va presentar el llibre «Quiénes son y de dónde vienen. 498 mártires del siglo XX en España», publicat per la CEE

ROMA.— L'Institut Patrístic Agustinià va acollir la presentació dels actes que tindran lloc a Roma l'últim cap de setmana d'octubre amb motiu de la cerimònia que durà als altars 498 màrtirs cristians morts durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle passat.

L'acte *El segle dels màrtirs i la persecució religiosa a Espanya (1934-1939)* va tenir lloc el 5 d'octubre passat i va comptar amb la presència del secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), Juan Antonio Martínez Camino. També hi van intervenir Andrea Riccardi, fundador i president de la Comunitat de Sant Egidí alhora que professor d'Història Contemporània de l'Església, i Mons. Vicente Cárceles Ortí, historiador de l'Església.

Entre els assistents a aquest acte acadèmic hi havia el P. Federico Lombardi, director de la Sala de Premsa de la Santa Seu; el cardenal Julián Herranz, president emèrit del Pontifici Consell dels Textos Legislatius, i Mons. Giuseppe Betori, secretari general de la Conferència Episcopal Italiana (CEI). Durant la trobada es va presentar el llibre *Quiénes son y de dónde vienen. 498 mártires del siglo XX en España*, publicat per la CEE, en el qual es recullen de manera exhaustiva els testimonis dels futurs beats. La trobada va ser moderada pel P. Miguel Ángel Martín Juárez, secretari general de l'orde agustinià.

Va obrir l'acte Andrea Riccardi, autor del llibre *El siglo de los mártires*, el qual va manifestar que els màrtirs són testimonis de la caritat i cal fer també una «histò-

El P. Martínez Camino va representar la CEE a l'acte.

ria de la caritat». Va destacar que els «màrtirs del segle XX no són herois perduts del passat» i va posar nombrosos exemples de gent «normal», «senzilla», que van donar la seva vida per ser testimonis de l'Evangeli. Riccardi va destacar també la «dimensió ecumènica del martiri» present, per exemple, als camps de concentració nazis i va comentar que en tot martiri emergeix el que es podria anomenar, parafrasejant sant Pau, «la força feble» del cristianisme.

El fundador de Sant Egidí va esmentar, en diferents ocasions del seu discurs, alguns passatges de l'encíclica *Tertio millennio adveniente* de Joan Pau II, on s'afirma que «cal que les Esglésies locals facin tot el possible per no deixar que s'esvaeixi la memòria de tots aquells que van patir el martiri, recollint tota la documentació necessària». Pel que fa al llibre que es presentava en aquesta avinentesa, Riccardi va dir que es tracta del «millor treball» fet per una

Conferència Episcopal sobre aquest tema.

Per la seva banda, Mons. Vicente Cárceles, va començar la seva allocució afirmant que «la situació actual de la nostra democràcia contribueix a l'evanescència d'un temps que s'allunya sense voler recordar, perquè la història ha esdevenit pura ideologia». A continuació va fer un repàs de la història espanyola des del 1931 fins al final de la guerra civil, el 1939, tenint com a perspectiva la situació religiosa que es va viure a l'Estat espanyol en aquella època.

Mons. Cárceles va questionar la legitimitat de la II República i va donar detalls de la clandestinitat en què havia de viure l'Església, situació que va ser fins i tot contestada pels republicans catòlics. Segons Cárceles, l'alçament militar del juliol del 1936 no va ser ocasionat només per la crisi social i econòmica de la República, sinó que també va tenir motivacions religioses. Cárceles va acusar de «feixistes» els perseguïdors republicans de l'Església: «Eren més feixistes que els qui ells titllaven de feixistes.»

Una gran cerimònia

L'acte es va concloure amb un discurs del P. Martínez Camino, el qual va subratllar que aquesta «nombrosa beatificació no ha estat preparada per conrear cap me-

galomania. La cerimònia i la festa seran grans perquè és gran la pàgina de la història de l'Església a Espanya reflectides en aquestes». El secretari general de la CEE va recordar que, amb aquests nous beats, hi haurà 977 espanyols elevats als altars en qualitat de màrtirs de la persecució religiosa dels anys trenta del segle XX.

Martínez Camino es va fer portaveu de les diòcesis espanyoles i va agrair «al Sant Pare que hagi concedit que aquesta festa dels màrtirs del segle XX es pugui celebrar a Roma». El fet que l'esdeveniment tingui lloc a la ciutat eterna i no a les diòcesis de cada beatificat, com preveuria l'actual normativa vaticana, «no és, en aquest cas, allunyar-se de la realitat diocesana», va afirmar Martínez Camino, sinó «trobar un lloc comú apropiadíssim, al costat dels sepulcres de Pere i Pau, per respirar, en la unitat catòlica, l'aire del veritable sentit del testimoni dels màrtirs de tot Espanya».

A la vigília d'aquest acte, la Secretaria d'Estat de la Santa Seu va comunicar a la Secretaria General de la CEE que la santa missa amb la cerimònia de beatificació dels 498 màrtirs tindrà lloc el 28 d'octubre, a les 10.00 del matí, a la plaça de Sant Pere de la Ciutat del Vaticà, i no a la basílica de Sant Pau Extramurs com s'havia anunciat en un primer moment. La celebració eucarística estarà presidida pel cardenal José

Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, ja que es preveu una massiva afluència de pelegrins que no podria acollir la plaça de la basílica de Sant Pau, en la qual, però, sí que tindrà lloc la cerimònia d'acollida als fidels que s'hagin desplaçat a Roma per aquest motiu. La cerimònia d'acollida se celebrarà el 27 d'octubre a la tarda. L'endemà de la beatificació, el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, presidirà una missa d'acció de gràcies. Es preveu també que el Papa ofereixi una audiència amb ocasió d'aquesta multitudinària beatificació.

Marta Nin

Benet XVI vol que Sant Pere del Vaticà sigui un lloc de pregària

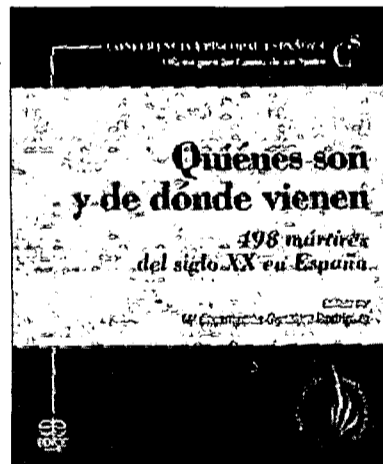
CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI vol que el temple més gran del catolicisme, la basílica de Sant Pere del Vaticà, sigui sempre un lloc de pregària. Va ser la consigna que va deixar el dilluns 8 d'octubre en rebre en audiència els membres del Capítol d'aquesta basílica.

«Confio molt en vosaltres i en el vostre ministeri —va confessar— perquè la basílica de Sant Pere pugui ser un autèntic lloc de pregària, d'adoració i de lloança al Senyor.» «En aquest lloc sagrat, al qual arriben cada dia milers de pelegrins i turistes d'arreu del món, més que a qualsevol altre lloc, cal que al costat de la tomba de Pere hi hagi una comunitat estable de pregària que garanteixi la continuïtat amb la tradició i que alhora intercedeixi per les intencions del Papa en l'avui de l'Església i del món»,

va afirmar Benet XVI.

El Capítol Vaticà va ser constituït amb monjos benedictins l'any 1053 pel papa Lleó IX per garantir una vivència solemne del culte diví a la basílica. Tal com el Papa va recordar en l'audiència, en les darreres dècades l'activitat del Capítol «s'ha orientat progressivament a redescobrir les seves funcions originàries, que consisteixen sobretot en el ministeri de la pregària».

«Si la pregària és fonamental per a tots els cristians, per a vosaltres, estimats germans, és una tasca com aquell qui diu "professional", els va dir el Bisbe de Roma. «La pregària —va afegir— és servei al Senyor, qui mereix ser sempre lloat i adorat, i alhora és testimoni per als homes. I allà on Déu és lloat i adorat amb fidelitat, no manquen les benediccions.» (Zenit)

Portada del llibre presentat.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Descobreix nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

OPINIÓ

La resplendor de la caritat

■ En el cinquè aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà

Fa cinc anys, el 6 d'octubre del 2002, davant d'una bigarrada munió de persones procedents d'arreu del món, Joan Pau II va proclamar la santedat de Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. L'endemà, en l'audiència celebrada a la plaça de Sant Pere per als assistents a la canonització, va definir sant Josepmaria com *el sant de l'ordinari*. Amb aquesta expressió sintetitzava el nucli del missatge que aquest sacerdot fidel havia predicat: les activitats comunes —la vida familiar, la feina professional, les relacions socials— són senda que mena al cel, si la caminem amb els ulls fets en Déu i amb desitjos d'ajudar el pròxim.

He tingut la fortuna —do de Déu, ho considero— de ser testimoni directe, durant un quart de segle, de la sol·licitud de sant Josepmaria per ajudar moltes persones a superar la fractura entre la vida de fe i l'existència ordinària. Des del començament de l'Opus Dei, el 2 d'octubre del 1928, va ensenyar que totes les realitats humanes nobles, com a volgudes per Déu i assumides per Jesucrist en l'encarnació, poden ser camí de santedat. «Hi ha quelcom sant, diví, amagat en les situacions més comunes, que toca cadascun de vo-

laltres descobrir-ho» (homilia *Estimar el món apassionadament*, 8-X-1967). Ho transmetia —a nivell teològic o en forma de consell pràctic— a dones i homes dels més diversos àmbits professionals i socials, en converses personals o en trobades multitudinàries, com en l'homilia que acaba de citar, predicada davant de més de vint mil persones al campus de la Universitat de Navarra.

Fondre vida de fe i vida ordinària és qüestió d'amor. Quan l'amor a Déu és la causa de les accions del cristià, resulta natural començar, portar a terme i concloure les activitats amb el pensament posat en el Senyor. La fàbrica, l'oficina, la biblioteca, el laboratori, el taller, les parets domèstiques, es transformen aleshores en escenari del diàleg entre el Creador i la criatura, entre un Pare que estima amb bogeria els seus fills i un fill o una filla que se saben estimats per Déu. Tot es converteix en matèria d'oració. Així mateix, quan conreem un amor veritable al pròxim, sentim la crida a impregnar amb el bàlsam de la caritat les relacions familiars, socials i professionals.

És un missatge plenament actual, i singularment important en aquests moments

en què, d'una banda, desconfiem d'ideologies, i de l'altra, experimentem un cop més les conseqüències negatives d'accions guiades per la lògica de l'interès o del poder. La caritat cristiana no consisteix mai en una cosa instrumental, no cerca obtenir altres objectius: l'amor és gratuït. Viure la caritat en la vida ordinària, diu sant Josepmaria, reclama «cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens envolten, saber perdonar i comprendre: sacrificar-se, amb Jesucrist, per totes les ànimes» (*És Crist que passa*, n. 158).

Com ha recordat Benet XVI en la seva primera encíclica, la caritat constitueix l'opció fonamental de la vida del cristià. En el cinquè aniversari de la canonització de sant Josepmaria Escrivà, el cor i la ment em porten també a tants fidels i cooperadors de la prelatura de l'Opus Dei que, juntament amb amics i col·legues, gasten la seva vida en iniciatives socials i assistencials de profunda entranya cristiana, en països dels cinc continents. Segueixen d'aquesta manera les empremtes de magnanimitat amb què sant Josepmaria va impulsar tantes obres d'evangelització i de promoció humana en favor dels més pobres, com va recordar Joan Pau II en el seu discurs l'endemà de la canonització. Algunes d'aquestes activitats van néixer justament per celebrar aquell esdeveniment eclesial, amb l'estil que hauria plagut sant Josepmaria: és el cas del centre de cures pal·liatives Laguna (a Madrid) o del projecte de promoció educativa Harambee, destinat a posar en marxa tasques d'interès social en països de l'Àfrica subsahariana. Cinc anys després, els fruits produïts per aquestes tasques es multipliquen de dia en dia, tant en els qui les van promoure com entre els qui se'n beneficien.

Amb tot, la crida a exercitar la caritat cristiana es demostra igualment urgent per al qui no es dedica de manera intensa o exclusiva a activitats de tipus assistencial. La caritat no es queda en una virtut teòrica, i en la vida quotidiana resulta inseparable de l'estimació humana: «No posseïm —assenyalava sant Josepmaria— un cor per estimar Déu i un altre per estimar les criatures: aquest pobre cor nostre, de carn, estima amb una estimació humana que, si està unit a l'amor de Crist, és també sobrenatural. Aquesta, i no cap altra, és la caritat que hem de conrear en l'ànima» (*Amics de Déu*, n. 229).

En aquest temps malauradament ric en conflictes —d'àmbit familiar, nacional i internacional—, és urgent subratllar que posar en pràctica la caritat en la vida ordinària significa, en gran mesura, oferir i acceptar perdó. El perdó obre l'única via possible per convertir un camp de batalla en un lloc de cooperació solidària. Exerci-

Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.

tar-se en la comprensió, en el perdó donat i rebut, suposa certament un camí fatigós, en el qual sempre cal recomençar; però traça un sender que alimenta l'esperança. I al contrari, quan falta una cultura del perdó es fa difícil mantenir la família unida, treballar per un objectiu comú en la vida ciutadana, sembrar pau i alegria en les relacions internacionals.

Per al cristià, a més, la caritat constitueix el llenguatge més adequat per transmetre la fe. Com ensenya Benet XVI: «L'amor, en la seva puresa i gratuïtat, és el millor testimoni del Déu en qui creiem» (*Deus caritas est*, n. 31). L'evangelització no és mai mera comunicació intel·lectual. El descobriment de les riqueses de la fe va precedir no pas poques vegades d'un encontre personal: molta gent s'acosta a Jesucrist, en un context de llibertat, quan percep l'estimació dels cristians. En aquest sentit, estimar els altres en la vida diària, amb manifestacions concretes, ens revela un mode de conèixer i de donar-se a conèixer. Per això sant Josepmaria afirmava que l'evangelització és tasca pròpia de persones amb el cor gran i els braços oberts.

El Concili Vaticà II va declarar que un dels errors més greus del món modern consisteix precisament en el divorci entre la fe i la vida diària (cfr. *Gaudium et spes*, 43). Cinc anys després de la canonització de sant Josepmaria, *el sant de l'ordinari*, suplico a Déu que, per la seva intercessió, ens ajudi especialment als cristians a unir en la nostra ànima l'amor a Déu amb l'estimació als nostres germans i germanes, a totes les dones i a tots els homes: que ens sostingui en la nostra constància per il·luminar cadascuna de les nostres jornades amb la resplendor de la caritat.

Mons. Javier Echevarría
Prelat de l'Opus Dei

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

L'ARQUEBISBE DE BARCELONA VA VIATJAR A BUDAPEST PER ASSISTIR AL V CONGRÉS INTERNACIONAL PER A LA NOVA EVANGELITZACIÓ

Prenent el relleu de ciutats europees com París, Viena, Lisboa i Brussel·les, la capital d'Hongria, Budapest, va esdevenir durant la setmana del 16 al 22 de setembre una gran àgora d'evangelització. A les places, als carrers, als mercats i fins i tot als centres comercials, on batega el dia a dia de les grans ciutats, s'hi va fer present l'Evangelí amb una paraula significativa per als homes

i les dones d'avui. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convidat pel cardenal Peter Erdö, arquebisbe d'Esztergom-Budapest, va assistir al V Congrés Internacional per a la Nova Evangelització per copsar en primera persona l'èxit d'una missió ciutadana que en un futur més o menys proper també es podria celebrar a Barcelona.

«És una experiència que es podria fer a la nostra ciutat»

—Què destacaria de les experiències de nova evangelització que ha pogut conèixer a Budapest?

—Aquesta missió està en la línia de l'evangelització, o de la nova evangelització d'Europa. Amb aquesta missió, que se celebra durant una setmana, es pretén que l'Església surti de les esglésies i vagi a les places i als carrers, on es troba, viu i es mou la gent. Pretén crear o intensificar relacions de les comunitats cristianes amb les institucions i les realitats culturals de la ciutat. La missió ha ajudat, segons el testimoni dels cardenals d'aquelles capitals europees on ja s'ha celebrat, a fer la parròquia més missionera. Els laics són molt importants en la realització d'aquesta modalitat de missió. Hi participen no només les parròquies, sinó també les comunitats religioses, els moviments, les escoles i les institucions eclesials. A més, permet un gran marge de creativitat i d'adaptació a cada ciutat on se celebra

—Amb quina finalitat va voler assistir-hi personalment?

—Des que vaig venir a Barcelona he tingut un interès especial en aquesta nova experiència de la missió en les grans ciutats d'Europa. Aquesta missió s'ha celebrat a París, Viena, Lisboa i Brussel·les, i aquest any tocava a Budapest. Volia conèixer personalment aquesta realitat que es fa durant una setmana, si bé requereix una llarga preparació. Barcelona és certament una de les grans ciutats d'Europa. Volia veure si convindria celebrar aquesta missió a la nostra ciutat. Amb aquestes mateixes intencions hi van assistir els bisbes de Zagreb, de Varsòvia i de Dublín. Els bisbes de les ciutats on ja s'ha celebrat estaven molt contents dels resultats.

—I quina ha estat la seva conclusió: convindria celebrar aquesta missió a la nostra ciutat?

—He seguit molt de prop la celebració d'aquesta missió a Budapest i he parlat amb els bisbes de París, Viena, Lisboa i Brussel·les sobre la seva preparació, celebració i resultats, i també sobre la seva valoració. Pel que he vist, la realitat eclesial, religiosa, social i cultural de Barcelona és força similar a la d'aquelles ciutats i podria ser una experiència que es podria fer a la nostra ciutat i que podria donar els mateixos fruits que ha anat donant a les cinc ciutats que han iniciat aquesta missió. Tots els bisbes d'aquestes ciutats n'estan molt contents. Penso que n'hem de parlar. Considero molt necessari que les diòcesis de les grans ciutats d'Europa ens relacionem més per ajudar-nos en l'evangelització de la societat, que presenta uns reptes i problemes, unes esperances i unes possibilitats força comunes.

—Per què a nosaltres ens costa tant sortir i donar a conèixer l'Evangelí?

—No ens costa només a nosaltres. Em deien els cardenals d'aquelles ciutats que també els costa als cristians d'aquelles diòcesis. Tanmateix, aquesta missió ha assolit que els cristians sortissin a la plaça, als carrers i que amb diferents mitjans i diferents maneres anunciessin l'Evangelí. Les tardes i vespres de cada dia de la setmana s'han celebrat una mu-

L'arquebisbe va assistir a les sessions del Congrés de la Missió.

nió de tallers, conferències, concerts, etc. a la ciutat de Budapest organitzats per les parròquies, moviments, escoles i institu-

cions eclesials. Al matí se celebraven les sessions del Congrés de la Missió.

El mateix cardenal de Budapest va anar una tarda al vestíbul d'un gran centre comercial de la ciutat on li van fer una entrevista per a tots els qui passaven i compraven en què contestava a preguntes sobre què ofereix l'Església a l'home i a la dona d'avui. L'acte va ser molt digne i molt ben acollit. Es constata en els llocs que s'ha celebrat la missió que evangelitzant també fora de les esglésies sorgeix una joia en els cristians i en les comunitats.

—Davant del proselitisme de les sectes, què podem fer els catòlics?

—Hem d'anunciar Jesucrist amb el testimoni de la pròpia vida i amb les paraules. Avui que hi ha força aïllament i soledat, és molt necessari fer present Déu que és amor acostant-nos a les persones i acollint-les. Ens cal sortir i anar a l'encontre del germà com el bon samarità. També cal ser molt acollidors dels nostres germans els immigrants. Penso especialment en els sud-americans que són catòlics i que participen en les nostres comunitats. L'immigrant es troba molt sol i desorientat. Per això és molt necessari que les parròquies i comunitats els acullin amb l'afecte i la fraternitat que sempre hem tingut els catalans amb tots els immigrants.

Carme Munté

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €**
Àsia i Oceania: 270,37 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Els joves van traslladar al carrer l'alegria de la fe.

Espanya

La felicitat de compartir la fe

■ El 21 d'octubre l'Església celebra el dia del Domund

El Papa subratlla que les Esglésies joves estan en creixement constant.

Cada batejat, cridat a ser missioner

Cada batejat ha d'esdevenir protagonista de l'obra missionera de l'Església, afirma Benet XVI. És la crida que llença en el missatge amb motiu del Domund, que se centrarà en el tema *Totes les Esglésies per a tot el món*. El Pontífex «convida les Esglésies locals de tots els continents a una consciència compartida sobre la necessitat urgent de relançar l'obra missionera davant dels reptes múltiples i greus del nostre temps». La invitació del Papa s'adreça tant a les Esglésies d'antiga tradició, que a través dels segles han ofert un gran suport a les missions, com a les Esglésies de terra de missió, perquè esdevinguin de missionades a missioneres.

«Davant de l'avenç de la cultura secularitzada, considerant a més la crisi de la família, la disminució de les vocacions i l'envelliment progressiu del clergat», explica, les antigues Esglésies «corren el risc de tancar-se en elles mateixes, de veure amb poca esperança el futur i de minvar en l'esforç missioner». «Però aquest és el poble que, amb la potència de l'Esperit Sant, el guia vers el compliment del seu disseny etern de salvació», afirma el Papa.

El missatge s'adreça després a les Esglésies de recent evangelització, que «malgrat que experimenten moltes dificultats i obstacles en el seu desenvolupament, estan en creixement constant». «N'hi ha que afortunadament tenen molts preveres i consagrats, molts d'ells, malgrat les necessitats locals, són convidats a exercir el seu ministeri pastoral i el seu servei apostòlic en un altre indret, fins i tot a les terres de l'antiga evangelització», constata.

«D'aquesta manera, assistim a un "intercanvi de dons" providencial que redunda en benefici de tot el Cos místic de Crist. Desitjo vivament que la cooperació missionera s'intensifiqui», assegura el Papa. El missatge considera que en el repte missioner actual «ja no es tracta només de col·laborar en l'activitat evangelitzadora, sinó de sentir-nos protagonistes i corresponsables de la missió de l'Església». «Aquesta corresponsabilitat —conclou— implica créixer en comunió entre les comunitats i augmentar l'ajuda recíproca pel que fa tant al personal (preveres, religiosos, religioses i laics voluntaris) com a l'ús dels mitjans que avui són necessaris per evangelitzar.» (Zenit)

MADRID.— El Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe (Domund) se celebra el 21 d'octubre amb el lema «Feliços els que creuen». Els objectius d'aquesta jornada són animar i fomentar l'esperit missioner, aconseguir fons i mitjans econòmics per ajudar els missioners i missioneres, fomentar les vocacions missioneres, animar la cooperació espiritual a favor de les missions i afavorir l'enviament de missioners.

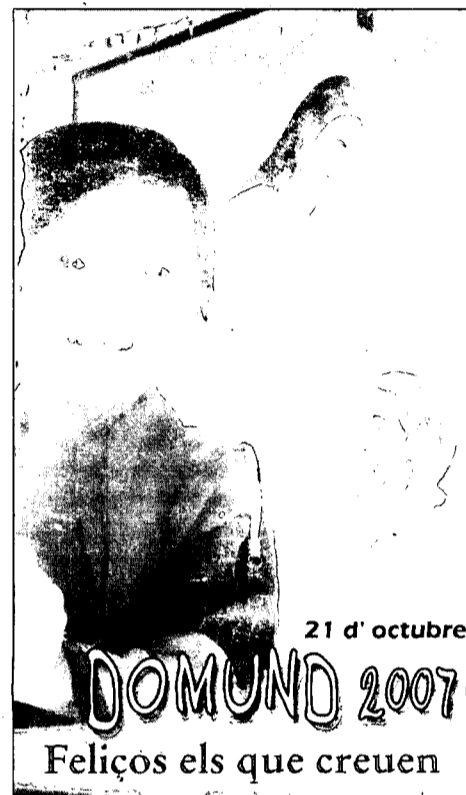
L'arquebisbe de Pamplona i director de les Obres Missionals Pontificies, Mons. Francisco Pérez, presenta a la revista *Illuminare* la campanya del Domund d'enguany. En relació amb el lema, «Feliços els que creuen», assenyala que «creure no és una cosa que ens imposem, sinó que és una llum, una gràcia rebuda que ens envaeix i que mai no s'apaga. (...) Per això la fe no es pot explicar, sinó que l'hem d'experimentar, i la millor forma, en qui la té, és mostrar-la, regalar-la i oferir-la sense imposar-la».

Per a Mons. Francisco Pérez, la llum de la fe «és més forta que qualsevol visió que pugui existir. Crist és més resplendent que la mateixa llum del sol». Segons el prelat, creure és «viure una amistat que val més que cap altra cosa». En el seu escrit, l'arquebisbe reconeix que «l'alegria que ha desbordat la meua vida la dec al gran regal de la fe. Com li prego a Crist, en els moments de pregària, que regali a molts — a tothom — l'alegria de creure! (...) La fe és una conquesta diària i si no l'alimentem la perdem. Convé regalar-la amb els sagraments i amb l'escolta de la Paraula de Déu».

El cartell del Domund d'enguany presenta l'escena evangèlica de Tomàs davant del ressuscitat i Mons. Pérez comenta que «la fe té ulls més subtils que els mateixos ulls de la carn; per això, "feliç el que cregui sense haver vist". I per veure Crist no hem d'oblidar que està present en la persona. (...) L'Evangeli ens recorda que qualsevol cosa que fem pels altres, és al mateix Crist a qui ho fem. La fe és operativa en una doble dimensió, en l'amor a Déu i en l'amor al germà». Segons la tradició, l'apòstol Tomàs va arribar com a missioner a l'Índia. Per això, al cartell també apareix el rostre somrient d'una nena índia, que subratlla la continuïtat en la transmissió de la fe.

«Celebrem el Domund 2007», prossegueix el director de les OMP, «i hem pensat que hauríem de llençar un repte a tots els espanyols, i és el de cercar l'alegria autèntica i veritable en la fe». En aquest sentit, afirma que «si no donem sentit profund a la vida, aquesta es fa pesada i fins i tot pot arribar a fastiguejar. Només el qui es posa cara a cara i confia en l'amor de Déu, com li va passar a Tomàs, pot dir: "Senyor meu i Déu meu!" És el millor moment per manifestar-li el nostre afecte i amor, i com a conseqüència, vindran la joia i l'alegria, ja que serà el revulsiu que sentirà el nostre cor». Per això, anima a viure aquesta jornada «posant la vista en el rostre de Crist (...) ja que farà possible que sentim l'alegria d'haver cregut; això provocarà en nosaltres una il·lusió més gran per ser missioners de la millor notícia que puguem anunciar: que Crist ha ressuscitat i és present amb nosaltres i entre nosaltres».

Procedents d'arreu del món, l'any 2006

Cartell d'enguany.

Feliços els que creuen

L'Evangeli està esquitxat de la paraula i la promesa de Jesús que anomena «feliços», «benaurats», els pobres, els humils, els que lliuren la vida, els que compleixen la voluntat del Pare... També en l'encontre amb Tomàs, després de la resurrecció, va anunciar una altra benaurança: «Feliços els qui creuran sense haver vist.» Es referia als cristians que, sense veure Jesús, com va veure Tomàs, creguin en Ell.

Creure no és únicament un acte individual pel qual una persona accepta la paraula de l'altre. És molt més: és lliurar la vida a l'altre. Aquesta és la tasca del missioner, que amb la seva paraula fa que els qui no coneixen Jesús puguin sentir-se seduïts pel testimoni de la seva caritat i amor missioner, i es lliurin a Déu en l'acte de la fe baptismal.

les Obres Missionals Pontificies van distribuir 128.772.510,18 dòlars i Espanya va contribuir-hi amb 20.141.015,16 euros. En les missions, durant els darrers 15 anys, l'Església ha posat en marxa cada dia quatre obres socials i deu obres educatives. De les 3.052 diòcesis i circumscripcions eclesiaístiques diverses de l'Església, 1.084 depenen de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles. Actualment hi ha 17.415 missioners i missioneres espanyols, el 90% dels quals són religiosos i religioses. (C.C.)

GESTIO
immobiliària

www.gestioandia.es
93 451 50 00

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Feliços els qui creuen

L'Església és sempre missionera perquè existeix per evangelitzar. Avui aquesta tasca fonamental de l'Església és molt necessària i urgent perquè tres quartes parts de la humanitat —formades la majoria per joves— no coneixen Jesucrist ni el seu programa de vida i de salvació per a l'home. El nombre dels qui encara no coneixen Jesucrist ni formen part de l'Església augmenta constantment. És ben evident, doncs, la urgència de la missió.

L'evangelització s'ha de realitzar arreu. Tanmateix, avui, amb motiu del Domund, la Jornada Mundial per a les Missions ens fa pensar més concretament en l'anunci de Jesucrist en els països on són enviats els missioners, és a dir, en els països on encara s'ha anunciat poc la Bona Nova de Jesús o on l'Església està poc present.

La universalitat de la salvació no significa que sigui concedida només als qui, d'una manera explícita, creuen en el Crist i han entrat en l'Església. Si es destina a tothom, la salvació ha d'estar de debò a disposició de tothom. El Concili Vaticà II afirma que «Crist morí per

tothom, i la vocació suprema de l'home en realitat és una sola, és a dir, la divina. Per això hem de creure que l'Esperit Sant ofereix a tothom la possibilitat que, en la forma que només Déu coneix, s'associï al misteri pasqual».

Cal recordar aquelles paraules de sant Pau que fan referència directa a la missió i als missioners: «Com podran invocar Déu sense haver-hi cregut? I com podran creure en Ell sense haver-ne sentit parlar?» Els missioners són necessaris, i és una vocació que demana molta generositat i confiança en Déu. Avui l'Església continua enviant missioners i missioneres per tal que anunciïn ben explícitament Jesucrist, Déu i home, mort i ressuscitat, salvador de tots els homes i les dones. Els missioners ajuden molts homes i moltes dones a creure en Jesucrist i els donen la felicitat. Precisament, el lema del Domund d'enguany és aquest: «Feliços els que creuen.»

Ens podem preguntar: «per què, la missió?» La resposta és: per donar la felicitat de la fe. Obrir-se a l'amor de Déu és el veritable alliberament, perquè només en

Déu som alliberats de qualsevol tipus d'alienació i d'esgarriament, de l'esclavitud del poder del pecat i de la mort. Així es comprèn que la tasca que realitzen els missioners contribueix poderosament a fer un món millor.

Participar en la missió de l'Església és un deure de tots els cristians. Tanmateix, és el fet de contemplar Jesucrist, el primer i més gran missioner, el que ens transforma en missioners a casa o arreu del món. Ens fa prendre consciència de la voluntat de Jesús de donar la vida eterna, tal com ho recorda l'apòstol Pau: «Déu volgué que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat.» El Papa afirma que «la missió és un problema de fe, és l'índex exacte de la nostra fe en el Crist i en el seu amor per nosaltres».

Aquesta passió per Jesucrist suscitarà en l'Església una nova acció missionera que no podrà ser delegada a uns pocs especialistes, sinó que acabarà per implicar la responsabilitat de tots els membres del poble de Déu, perquè qui ha trobat veritablement el Crist no pot retenir-lo per a si mateix: ha d'anunciar-lo.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

El Domund de cada dia

El diumenge 21 d'octubre d'aquest any l'Església el dedica al Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe, popularment anomenat amb la sigla Domund. En aquest diumenge l'Església ens invita a la pregària pels missioners i per la seva tasca, i recull fons per al seu sosteniment i per a la construcció i manteniment d'esglésies i de tota la labor social que fan: escoles, hospitals, llars de acollida, etc. Una tasca admirable d'evangelització.

I parlant de missions, he sentit dir que el superior general d'un parell de religiosos missioners que estan perduts en la immensitat dels Andes els ha regalat el millor mòbil que es troba en el mercat, perquè perduts a l'extrem del món, volia tenir-los a prop. El localisme i la universalitat formen l'equilibri permanent de l'Església de Crist.

El decret *Ad gentes* del Concili Vaticà II diu que «seguint les petjades de Crist, els mateixos Apòstols, en els quals l'Església fou constituïda, predicaren la paraula de veritat i engendraren les Esglésies». I cita una fórmula

de sant Agustí que diu que l'Església és essencialment «parladora», anunciadora d'una Paraula que no li pertany, generadora d'una Vida que li crema l'entranya i que confia a cada batejat. Aquesta Paraula basteix un món nou arreu de la terra. Els límits de la terra són el seu camp natural. S'hi sent i s'hi sap enviada, amb una missió pròpia, la «de reafirmar la pau o comunió amb Déu i refer la societat fraternal entre els homes, tot i ésser pecadors». «Restaurar totes les coses en ell», aquesta és la missió que Jesús, l'enviat del Pare, amb la força del seu Esperit, confia a cada criatura que és batejada.

El que passa massa sovint és que aquesta «missió» queda inconscient durant tota la vida d'una persona cristiana. El Domund té un risc: el de quedar-se en la gràcia d'un sol dia. El risc de sentir, només un dia, la urgència de «ser Crist» arreu del món, del matí al vespre, del vespre al matí, com el batec del cor.

La història de les missions és una bella feina, diu el Concili Vaticà II, portada a terme amb el generós enginy

de tota l'Església. És cert que els missioners i les missioneres, persones que s'han jugat la vida a una sola carta, al servei de Déu i dels homes, constitueixen una vocació específica en l'Església. Però no és just desconnectar de la seva tasca, deixar que s'ho facin sols, obrir la cartera un sol dia l'any per resoldre un problema de consciència. La realitat del cos místic de Crist és anterior i superior a totes les organitzacions eclesiaístiques. L'amor que omple els petits deures de la vida ordinària, renovat a cada instant, té tota la frescor i la força per arribar arreu del món.

El temps de les «colònies» s'ha acabat. L'Església no colonitza: s'encarna, assumeix tot allò que és assumible en una cultura i en les relacions humanes. No destrueix res del que és humà. Simplement, ho bateja, ho sobrenaturalitza. «L'Església, a través dels seus fills, s'associa a les persones de qualsevol condició i sobretot als pobres i als afligits, i es dona de bon grat a favor d'ells. Imparteix llurs goigs i dolors, coneix els desigs i els interrogants de llur vida, conviu amb ells en les angoixes de la mort. Desitja de respondre amb diàleg fraterno als qui cerquen la pau, proporcionant-los la pau i la llum que ve de l'evangeli» (*Ad gentes*, 12).

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Lluçia Pou Sabaté
Historiador i teòleg

Santa Teresina i la divina misericòrdia

Aquest mes d'octubre celebrem santa Teresina, apòstol de la Misericòrdia. Ella ens fa veure que «Déu és només amor i misericòrdia»; un Pare que m'estima, i per això ho perdona tot. Realment Déu abans que res és amor, i tot ha estat fet perquè ens estima: «Déu va crear només aquells éssers, dels quals es va enamorar» (card. Lehman). Cadascú pot pensar: existeixo, perquè Ell es va enamorar de mi. Sóc acceptat per Déu; em vol com sóc. En mi tot és gràcia: vaig néixer d'un somni d'amor de Déu —que està boig per mi— i em té un amor gratuït. Una noia, en descobrir com viure de la gratuïtat de Déu,

escrivia: «Una tarda tornava jo de la reunió d'oració i la meua àvia m'esperava a la cuina, com sempre. Jo li vaig explicar emocionada: "iaia, no t'ho imagines! Déu m'estima com sóc! No he de fer res perquè m'estimi... no és al·lucinant?" I a la meua àvia se li van omplir els ulls de llàgrimes i em va dir: "M'han estafat. M'han enganyat." I és que a ella li havien predicat que l'amor de Déu cal merèixer-se'l i guanyar-se'l a base de mèrits. És clar, com que això és impossible, mai se n'havia sentit digna i, per tant, feliç. Ella no coneixia el significat de deixar-se estimar per Déu» (d'una revista de la renovació carismàtica).

Té raó la néta o l'àvia? Realment el cor de Déu s'aboca en mi com a fill, més enllà de la realitat concreta de les meves obres bones o dolentes. Quantes angoixes s'han causat, per no explicar bé com és Déu, mostrant-lo com «justicier»... tota justícia divina cal entendre-la des d'aquesta misericòrdia, totes les veritats de doctrina, fins i tot l'infern: que no ho ha fet Déu per a nosaltres, sinó que és la trista possibilitat de no estimar, l'autoexclusió de qui no vol estimar Déu i els altres. És al mateix temps cert que les obres són meritòries? Sí, i penso que només podem

captar la Misericòrdia quan obrim el cor, és com un raig immens que hi és sempre —l'Amor que sempre està com caient del cel— però del qual només podem omplir-nos segons el nostre recipient, la mesura del nostre cor. Com s'eixampla? Quan es dóna; i és una cosa cíclica: la grandesa de l'amor es multiplica quan es dóna: això porta a fixar-se en allò bo, en allò positiu dels altres, en les seves qualitats, virtuts, accions...

Avui és particularment il·luminant aquest esperit de santa Teresina, que ens mostra un Déu tot amor i misericòrdia, on la justícia queda explicada amb la tendresa.

Escriu poc abans de morir: «Diu l'Evangeli que Déu vindrà com un lladre. A mi vindrà a robar-me amb gran delicadesa. Com m'agradaria ajudar el Lladre!... no em fa gens de por el Lladre. El veig lluny i en comptes de cridar: el lladre!, li demano dient-li: per aquí, per aquí!» Aquest esperit —de l'Evangeli— és útil per impregnar tots els camps (Dret, Relacions laborals...) però penso que particularment el de l'educació.

Mirant una imatge de Jesús amb dos nens, explica amb innocència profunda: «Sóc jo aquest petit que ha pujat a la falda de Jesús, que allarga tan graciosament la seva cama, que aixeca el cap i l'acaricia sense temor. L'altre petit no m'agrada tant; li han dit alguna cosa..., sap que ha de tractar amb respecte Jesús.» Tantes vegades l'educació —també la religiosa— ha estat carregada d'un respecte que fa por, i el que més ajuda l'ambient del nostre temps, ple de por i inseguretat, és aquesta pau i esperança de sentir-nos volguts, malgrat les nostres equivocacions i incerteses. Quan es troba buida d'obres bones de cara al judici que arriba a la seva mort, diu la Doctora de l'Església que Jesús «no podrà pagar-me —segons les meves obres—... Doncs bé, em pagarà segons les seves.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Redescobrir la llei natural

Divendres, a la classe de teologia, vam tractar de la llei natural. És un tema apassionant. La negació d'una llei que l'home ha d'acatar pel fet de ser home, esdevé la salvaguarda del respecte i la dignitat pròpies de la persona humana. Si no hi ha lleis connaturals a la manera humana de ser, llavors només existeixen les lleis que estableixen els mateixos homes. Com si la font del dret depengués de l'albir de qualsevol o d'un determinat grup humà. Quan això es dóna, s'assoleix l'esclafament dels humans. Hom podria trobar, fins i tot legítim, matar, robar, mentir... El caprici, en aquest cas, esdevindria causa d'una actuació indistinta. Com si no hi hagués diferència entre el bé i el mal. O el bé i el mal es poguessin posar a votació.

La història de la humanitat ha viscut situacions que han negat tot dret inherent a la naturalesa racional humana. Moments, més o menys llargs però durs, en els quals s'ha assignat a la persona un simple número. Els drets més elementals s'han trepitjat i han rodat caps i ha brollat sang. La història, dissortadament, repeteix molts crims i espolis... Grans injustícies que han semblat suor, sang i llàgrimes.

El dia 5 d'octubre, el Sant Pare, en un discurs als

membres de la Comissió Teològica Internacional, invitava al redescobriments de la llei natural, és a dir, dels preceptes primers i essencials que regeixen la vida moral. «Amb aquesta doctrina s'assoleixen dos objectius essencials: d'una banda, es comprèn que el contingut ètic de la fe cristiana no constitueix una imposició dictada des de l'exterior a la consciència de l'home, sinó una norma que té el seu fonament en la naturalesa humana; de l'altra, partint de la llei natural que pot ser compresa per tota criatura racional es posen els fonaments per entaular el diàleg amb tots els homes de bona voluntat i, més en general, amb la societat civil i secular.»

Recordo el que em deia un amic: «Molts dels principis referits als drets fonamentals no són només el fruit de la religió, són principis comuns al viure humà. Per tant, la defensa de la llei natural no és només pròpia de la jerarquia eclesial, sinó de tot aquell qui cerca la veritat i el bé.» En una ocasió vaig llegir aquesta expressió d'un teòleg amb fama d'agosarat: «Com ens ho hauríem fet per trobar els drets humans, si no haguéssim tingut els deu manaments de la llei de Déu?»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

La palmera

És un arbre tan sorprenent que mereix diferents comentaris. Començo amb una descripció superficial. Un dia baixava de Natzeret al Llac. He recorregut tant aquest trajecte que, de vegades, em permeto oblidar per on vaig. És una profanació, aquest paisatge ha de ser sempre objecte de contemplació. En la meua defensa, he de dir que, per a molts habitants d'aquelles terres, el paisatge és un senzill ornament dels seus hotels o de les petites indústries, de turisme o piscifactories. Em va sorprendre veure que al costat de la carretera hi havien plantat palmeres, alineades, perfectament separades unes de les altres. Tinc la mania de documentar-ho tot amb fotografies i també ho vaig fer en aquesta ocasió. No vaig sentir il·lusió en cap moment. A casa, quan les vaig veure a la pantalla del PC, encara menys. Les imatges eren de models vegetals anorèxiques desfilant en l'obscura carretera asfaltada. Una frustració com aquesta l'he sentida en el bonic paratge d'Ein-Guedí. Antigament, era un lloc emblemàtic per la seva vegetació, ja que gaudint d'un microclima peculiar, va arribar a permetre el conreu de les balsameres. Allà hi abundaven les palmeres, que l'Eclesiastès elogia (24,14). Avui les trobo amb els gotims de dàtils embolicats en fundes protectores. Reconec i respecto que la gent del kibbutz, els propietaris, vetlli perquè els ocells no se'n mengin els fruits i es defensin, d'aquesta manera, de la voracitat, però quan les miro em fa pena perquè han perdut l'encant. Un brot de dàtils embolicat és com trobar una bonica adolescent de quinze anys motoritzada i amb casc. La veu i el cabell que li penjà per sota el casc n'evidencien la vitalitat, però no en podem gaudir. (Beneïda sigui aquesta precaució, no seré pas jo qui no la recomani.) Els lectors comprendreu aquesta explicació per lamentar l'absència de goig i el desconeixement de la bellesa que desborda de les palmeres, senyoretas vegetals, elegants i generoses.

Si voleu gaudir de les palmeres, cal que aneu al desert, allà on creixen lliures i en petita quantitat, que no mereixen l'esforç del beduí de grimpar-hi fins a dalt de tot per cobrir-les. El beduí és un home lliure envoltat de la llibertat d'animals i plantes. La palmera és el seu amor platònic, a sota s'hi protegeix. Segons expliquen, és capaç de passar tot el dia menjant exclusivament cinc dàtils i bebent l'aigua que brolla als seus peus. També cal dir que, al desert, hi ha una mena de palmeres que creixen ben juntes i que són precisament un senyal que s'albira de lluny, tot indicant que allà hi ha aigua, que brolla o que es filtra, però aigua imprescindible per a la vida.

Sens dubte que hi deu haver molts lectors als quals no els agraden els dàtils perquè els troben massa embafadors. Cal que recordeu que antigament el sucre no existia i que un dels components del gust dolç eren aquests fruits. Habitualment a nosaltres ens arriben bastant secs, amb poca humitat i rigidesa. Ben diferent és menjar-ne de l'arbre, amb una mica d'acidesa. Us explicaré una historieta per sadollar la simpatia cap a aquest arbre. Diuen a Betlem que, quan la Sagrada Família fugia a Egipte, quan va arribar el moment de donar de mamar al Nen, es van aturar al peu d'una palmera i aquesta, per amagar-los de la vista dels soldats, es va gronxar per tapar-los. A Santa Maria li va caure una gota de llet i va passar el prodigi: tota la roca va emblanquir. En aquesta llegenda hi ha l'origen de la Cova de la Llet, d'aquesta mateixa població. Potser també és a causa d'aquesta narració que la palmera és un símbol d'acollida. Per això, en tots els pessebres d'allà, al costat de l'estrella no hi falta aquest arbre tan elegant, proclamació muda de la virtut divina de l'hospitalitat.

Finestra a la vida

Victòria Molins. s.t.j.

És el meu fill...

El món de la droga —fa dies que no tocava el tema— té moltes vessants esfereïdores. El patiment de la persona addicta, malgrat que molts pensin que ella s'ho ha buscat, és un dels més grans. Sovint les sobredosis són l'efecte d'una desesperació gran per part de la persona addicta que no sap com sortir-se'n i vol deixar aquesta vida a la qual no sap posar fre. Aquesta era la resolució d'un amic meu quan, després de dos anys sense droga i amb una vida més o menys estable, va tornar a recaure per una situació a la qual no va saber fer front. Per sort vam arribar a temps...

Però, no és menys gran l'angoixa dels pares i les mares.

He parlat algunes vegades d'aquest patiment que és un dels més dolorosos per als que estem al costat d'aquest col·lectiu malalt. Perquè la majoria d'aquests homes i dones arriben a ser malalts d'addicció.

La presó és sovint un dels trams dels quals passen la vida d'aquests addictes. I la de moltes mares en els seus viatges obligats cada setmana.

Així ho va fer la meva amiga C., que, per una qüestió o una altra va estar durant més de quinze anys anant a Quatre Camins a veure el seu fill. El pare i els germans hi anaven de tant en tant, però ella no faltava mai a la cita setmanal amb el seu fill estimat. I més encara que els altres, perquè el cor d'una mare s'adreça sovint al que està més necessitat d'amor i de misericòrdia. És com el pare-mare del fill pròdig, és la imatge més reial del Pare-Mare Déu.

Cada setmana, amb mitjans públics, no gens fàcils ni barats quan les presons es

construeixen a fora de la ciutat i cada vegada més lluny, dedicava tot el matí a passar una mitja hora per veure el seu fill darrere un vidre foradat. I un cop al mes, cara a cara.

La sortida de la presó va anar acompanyada de molts problemes, potser més encara que els que va tenir durant tots aquells anys que dedicava els matins del diumenge a la visita desitjada.

Les circumstàncies van fer que jo tingués molta relació amb ella aquells dies. S'havien de resoldre alguns problemes derivats de la seva posada en llibertat.

Amb més de vuitanta anys, la pobra C. ha d'afrontar una situació que la depassa.

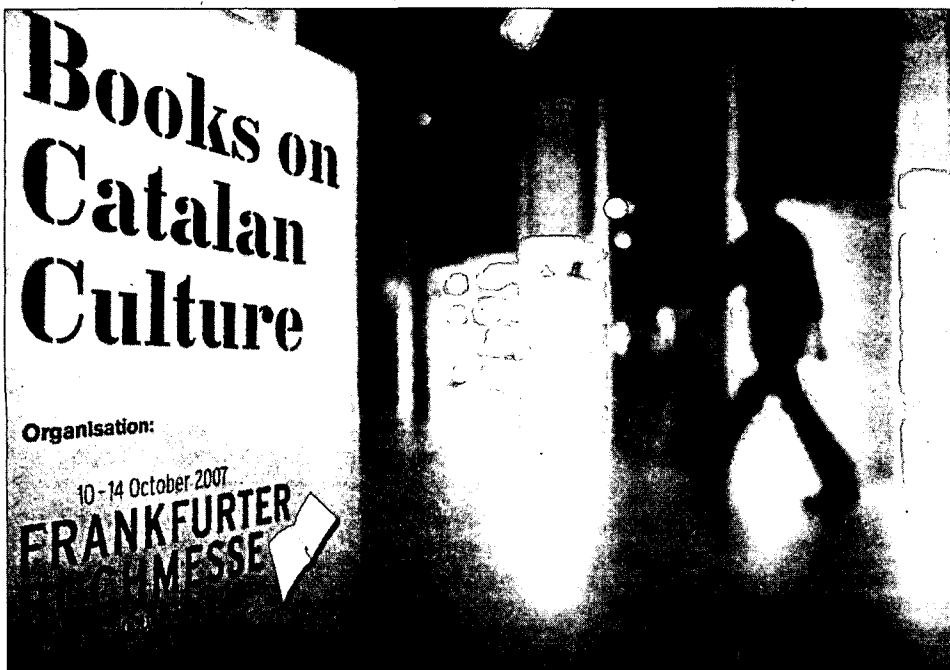
Però està disposada a fer el que calgui per tal d'ajudar el seu fill per sobre de tot i malgrat tot el que ell l'ha fet patir. Ja està oblidat i perdonat. Ella només vol deixar molt clar que l'estima.

Recordaré sempre les paraules d'aquella mare que, en el seu patiment, només volia el bé del seu fill: «Sigui el que sigui i hagi fet el que hagi fet, és el meu fill, l'he portat a les meves entranyes i me l'estimo tant! Què més voldria jo que fos d'una altra manera! Però no hi puc fer res. Si jo pogués, li canviaria el cor i l'ànima, però no és al meu abast i seré sempre al costat seu. És el meu fill!»

Deixeu-me fer des d'aquí una súplica als periodistes: No feu patir més les mares donant «publicitat» als delinqüents, si us plau! Oi que no caldria estar sempre veient homes emmanillats amb la cara coberta amb la samarreta? Darrere d'aquell delinqüent, sigui qui sigui, hi ha una mare i un pare que pateixen el que ningú no s'imagina.

Zoom

Eduard Brufau

La Fira del Llibre de Frankfurt que s'acaba de tancar ha servit per promocionar internacionalment la literatura catalana i en general tota la nostra cultura mil·lenària. Les obres d'escriptors actuals i històrics com ara Ramon Llull o Mn. Cinto Verdaguer, la música del Cant de la Sibila o del Llibre Vermell de Montserrat i l'arquitectura del gòtic català o d'Antoni Gaudí han estat alguns dels màxims exponents de Catalunya en aquest gran esdeveniment cultural.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Mentides

Alicia Esteve Head es va fer passar per víctima de l'atemptat de les Torres Bessones. Fins i tot, va fer servir un pseudònim, Tania E. Head. Ara s'ha descobert que ni tan sols hi va ser i que la lesió del seu braç era anterior a l'11-S. La seva mentida, en no cercar un guany financer, ha disparat tota mena d'anàlisis, la qual cosa implica que mentir per diners sembla una cosa justificada. Els psicòlegs s'han hagut de capbussar en l'orbi dels seus afectes i de la seva biografia per trobar una explicació plausible. Un cas que recorda un altre personatge singular, Enric Marco, que, mitjançant un relat inventat el 1978, es va presentar com a víctima del nazisme al camp de concentració de Flossenbürg i que va arribar a presidir l'associació Amical de Mathausen. Una altra vegada la mentida, amantada aquí amb tantes bones intencions, però mentida al cap i a la fi. No només menteixen dues persones, també ho fan els mitjans de comunicació, com la televisió. La BBC va emetre expressament un documental on es podia observar que la reina Isabel II abandonava irada una sessió fotogràfica a càrrec d'Annie Leibovitz, coneguda fotògrafa nord-americana. El problema és que el documental estava manipulat a causa de l'alteració de la seqüència d'imatges que es va portar a terme en el muntatge, i desfigurava així la realitat.

Les mentides en la política semblen el pa nostre de cada dia. Sonades han estat les de Bush quan assegurava que l'Iraq tenia amagades armes de destrucció massiva. Com les d'Aznar, quan atribuïa a ETA l'autoria de l'atemptat de l'11-M. Com les de Zapatero, quan va prometre que respectaria l'estatut català tal com sortís del Parlament. Com les de Montilla, quan negava les amenaces d'Antoni Bolaño, el seu director de l'oficina de Comunicació de la Generalitat, a certs periodistes, entre ells a Jordi Barbeta. Tot val per obtenir els objectius. Si cal prometre per arrencar un grapat de vots, es promet encara que no hi hagi cap intenció de complir. Amagar la veritat també pot ser una manera subtil de mentir com passa amb AENA que no ofereix les dades financeres per aeroport o amb el govern que no publica les balances fiscals.

En qualsevol camp de l'actuació humana, la mentida campa a gust. Es parla d'obres d'art falses, de bitllets falsos... L'engany té carta de ciutadania. Els manaments de la Llei de Déu estableixen referències morals que es converteixen en punts bàsics de la realització humana i de la convivència social. El vuitè es formula així: «No diràs falsos testimonis ni mentiràs.» La mentida produeix efectes socials perniciosos.

La temptació de la mentida ens sotja a tots i a cadascun de nosaltres. De vegades, mentim inconscientment i ens arribem a creure tant les nostres mentides que som els primers a considerar-les veritat. Hi ha una raó que ho explica. El nostre caràcter, la nostra personalitat, el nostre ego... ens serveixen de màscara i coartada per presentar-nos de manera aparent, amagant la nostra dimensió més profunda. Vivim instal·lats en l'aparença i en la vanitat. No ens mostrem com som i ens perdem el valor revolucionari de la veritat, encara que sigui dolorosa. Aquesta mentida existencial enfonsa les arrels en l'estructura de la persona i en constitueix la gangrena. Hi ha una recerca d'afecte en la presentació atractiva de si mateix que, per assegurar-se l'èxit, s'embelleix amb la mentida. L'aparença pot enlluernar, però és incapaç de suscitar un amor autèntic. Només des de la veritat d'un mateix és possible rebre i donar amor als altres.

Cal denunciar les actituds enganyoses en la vida social i a la vegada cal desemascarar la mentida que amenaça la nostra vida. Dues tasques que no són independents i que resulten indispensables perquè en la societat existeixi una ecologia de l'esperit autèntica.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

Des del 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

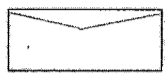
JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

CARTES DEL LECTOR

□ L'evolució

Una vegada van preguntar a Chesteron, el famós escriptor anglès convertit al catolicisme, què en pensava del problema de l'evolució. Ell els va contestar dient que no hi veia cap problema, ja que «l'evolució, en tot cas, s'hauria produït al llarg del temps i l'únic amo del temps és Déu». Una resposta molt assenyada, però que no pretenia resoldre una qüestió tan complexa i de la qual s'han escrit tantes pàgines, entre les quals voldria esmentar les magnífiques que Mn. Francesc Nicolau va publicar a C.C.

Sense pretensió d'entrar en el fons del tema, m'atreviré a assenyalar les proposicions següents. Primera, com diu la teoria del *Big-Bang*, el món va sorgir misteriosament fa uns quinze mil milions d'anys en forma d'energia, que es va transformar en matèria. Segona, el salt de la matèria inorgànica a la vida encara no s'ha pogut explicar, atès que han resultat inútils els esforços dels científics als seus laboratoris en aquest sentit. Tercera, l'Església considera l'evolució com una qüestió científica que cal estudiar, però no que l'ànima de l'home, espiritual i immortal, sigui una evolució de l'ànima animal, sinó que és fruit de l'acció directa de Déu, creador de cada ànima humana.

MAGÍ MIRET BUTÍ
Sant Pere de Ribes

□ Dia Internacional de l'Infant

El 6 d'octubre passat es va celebrar el Dia Internacional de l'Infant. Ignoro quins sentiments van motivar la decisió de dedicar-los exclusivament un dia, ja que cada dia hauria de ser per a ells, però comparteixo la necessitat de fer una reflexió a escala mundial sobre quin és el món que oferim a la nostra infantesa.

Molts dels que podrien existir els matem al si matern. D'altres neixen, viuen i moren amb el so de les bombes i morters. N'hi ha que són manipulats perquè facin les delícies d'uns perversitats sexuals. N'hi ha bastants que no coneixeran un dels seus progenitors perquè son fruit d'una distracció. D'al-

tres són explotats des que aprenen a caminar perquè siguin la mà d'obra barata que cal. Han estat famosos diversos casos de nens i nenes prodigis que la cobdícia del seus «protectors» va permetre en què les seves vides fossin desgraciades, ja que no van gaudir d'una infantesa de rialles i jocs.

Com que no tinc a l'abast resoldre molts d'aquests casos, vull fer el meu petit homenatge i transcriure uns quants paràgrafs que Joan Pau II va escriure a la *Carta als infants* el 13 de desembre del 1994: «A vosaltres, els meus petits amics, sense distinció de llengua, raça o nacionalitat, us dic: "Lloeu el nom del Senyor".»

Més endavant, el Sant Pare deia: «Que aquest amor s'estengui després, a tota la vostra comunitat, millor encara, arreu del món, gràcies a vosaltres, estimats nois i nens. Així l'amor arribarà als qui més ho necessiten, especialment els qui pateixen i els abandonats. Quina alegria hi ha més gran que l'amor? Quina alegria hi ha més gran que la que tu, Jesús, poses en el cor dels homes, i particularment dels infants?»

En un altre paràgraf, Joan Pau II manifestava el següent: «Quants moren aquests dies víctimes de l'odi que s'estén per diverses parts de la terra: per exemple als Balcans i a diversos països d'Àfrica. Meditant precisament sobre aquests fets, que omplen de dolor els nostres cors, he decidit demanar-vos a vosaltres, estimats infants i nois, que us encarregueu de la pregària per la pau.»

PILAR CRESPO ÀLVAREZ
Tarragona

□ Anar contra l'Església

Sento molta tristesa dins del meu cor quan veig diàriament que els mitjans de comunicació, en conjunt, no tenen altra cosa a fer que anar contra l'Església. Si els sembla que ho fa tan malament o que va tan equivocada en els seus plantejaments, per què ells,

que se suposa que són tan intel·ligents, no fan lleis i/o propostes millors? Què seria dels pobres i dels marginats sense l'ajut de Càritas, de les monges clarisses o de la tasca duta a terme per sor Genoveva? O dels joves sense la GOAC?

Tot el que els nostres pares ens van ensenyar —donar amor als nostres germans, respectar la natura i tot ésser viu— on ha anat a parar? Jo, als meus 81 anys i amb tot el que la vida comporta (alegries i tristeses), em pregunto: on és el respecte al proïsme? El jovent no sap cap a on va, la gent gran es troba desamparada, els infants estan desorientats... Prego molt perquè aquesta situació s'assossegui i deixin l'Església tranquil·la. Que el Senyor ens hi ajudi!

ROSA SEGALÀS LLACH
Castelldefels

□ Qui diu que els miracles no existeixen?

La sang de sant Gener, patró de Nàpols, ha tornat a liquar-se. Aquest miracle té lloc cada any en tres dates diferents coincidint amb la decapitació d'aquest màrtir a les ordres de l'emperador Dioclecià el 19 de setembre de l'any 305, amb el trasllat de les seves relíquies i amb l'erupció del Vesubi el 16 de desembre del 1631. Científics de la Universitat de Torí van assegurar que la substància continguda en el reliquiari és sang «autèntica», tot i que no poden explicar per què es liqua un dia determinat i se solidifica de nou fins a la data següent.

Aquest prodigi, en paraules del cardenal Sepe, manifesta la proximitat i predilecció de Déu cap a Nàpols. Cert és que Déu continua donant signes per a la reflexió a l'home d'avui atrafegat a construir un paradís terrenal a traïció. Oblidat de la preeminència d'allò espiritual, que eleva, sobre allò material, que esclavitzava, ha sembrat la terra d'egoismes, odis i rebel·lia. Els miracles existeixen, però mai no han de ser en va. Encara que siguin italians.

EVA MARÍA CATALÁN
Barcelona

□ Sense complexos

Kakà, el millor futbolista del món. Heroi de la final de la Lliga de Campions d'enguany. En acabar el partit contra el Liverpool, va mostrar una samarreta al món amb el lema «Pertanyo a Jesús» escrit en anglès. Recentment ha declarat que ell i la seva esposa, Caroline Cerico, van romandre castos fins al matrimoni.

Kakà va ser entrevistat per la revista *Vanity Fair*, en què parlava de la seva castedat i de com va conèixer la seva xicota. Ella tenia 15 anys i ell, 19. Van començar a festejar el 2002, ja pensant en el matrimoni. El primer any de prometatge el van passar al Brasil. Com que ell va passar a ser jugador del Milà, van estar dos anys separats. Segons explicava Kakà, ella era massa jove

per anar-se'n a viure plegats a Itàlia. Aquest període va posar a prova el seu amor. Kakà reconeix que no va ser fàcil, ja que «sóc un noi normal» i tant ell com la seva novia van fer molts sacrificis. I afegeix que potser «si avui la nostra vida és tan maca, crec que és perquè hem sabut esperar».

Molts joves d'avui no ho entendran; altres els diran cursis. Altres és possible que no sàpiguen el significat de la paraula *castedat* o de la frase «arribar cast al matrimoni». La castedat és una virtut moral avui oblidada, però aquí la tenim: suposa l'adquisició del domini d'un mateix. Un bon exemple: Kakà i Caroline, un matrimoni cristià sense complexos.

JOSEFA SALES SAMIT
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Adorar l'Eucaristia

—Tinc una bona amiga a la meua parròquia a la qual he convidat a participar en un grup d'adoració eucarística. Ella va a missa els diumenges i fins i tot fa de catequista. M'ha sorprès la seva resposta: «I això de què serveix? Que no anem ja a la missa?» Què li podria dir per convèncer-la?

—És possible que la seva amiga sigui víctima d'un virus que arreu fa estralls. Es tracta d'un activisme neguitós que descobreix la primacia de la gràcia en la vida cristiana i que ens fa creure que nosaltres tot sols ho farem tot però que en realitat ens dispersa i esgota. També és possible que la seva amiga desconegui el valor i la força de la pregària i de la contemplació i tingui un concepte equivocat del que és l'adoració. Si arribéssim a comprendre que adorar és donar la vida, donar-se un mateix del tot, veuríem que només Déu és digne de ser adorat i que l'adoració és la forma correcta del culte, de la relació amb Déu, una disposició que neix de la consciència de la presència de Déu en la nostra vida i del seu amor per nosaltres. Quan es creu amb fe que Jesús és veritablement Déu i que és realment present en l'Eucaristia, tot cau pel seu pes. Adorar és l'acte més natural del creient i la font de la vida cristiana.

Teresa de Calcuta, en un congrés eucarístic, va oferir aquest preciós testimoni: «Si de debò aspirem a créixer en l'amor, hem de tornar a l'Eucaristia i a l'adoració. Fins al 1973 teníem al nostre institut mitja hora setmanal d'adoració al Santíssim. Però en un capítol general vam decidir de fixar una hora diària d'adoració. Teníem molt a fer perquè a les nostres llars per a malalts, leprosos i infants abandonats estem en plena ocupació. Tanmateix, ens mantenim fidels a la nostra hora d'adoració. Doncs bé, d'ençà que vam introduir aquest canvi de l'hora diària d'oració, el nostre amor per Jesús és més íntim, és més comprensiu el nostre amor recíproc, regna una felicitat més gran entre nosaltres, estimem més els nostres pobres. I, el que és més sorprenent, s'ha doblat el nombre de vocacions.» Oi que és interessant i suggeridor aquest testimoni? Jesús ens va cridar per estar amb Ell, i Ell és present en l'Eucaristia, en la missa i després de la missa. Si estem amb Ell, si ens deixem acompanyar per Ell i correspondre al seu amor, segur que ens anirem transformant en Ell i també ens capacitarem més per descobrir la seva presència en els germans, particularment en els més pobres. Cal que ens convencem del tot que sense Ell res no podem fer. En el nostre encontre adorador amb Crist Eucaristia (abans de la missa, durant la missa i després de la missa) hi trobarem la força per viure cristianament, per estimar en definitiva. Acció sí, però mai sense l'oració; contemplació i oració que l'ha de sostenir.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Dos sants missioners del nostre patrimoni

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'evangelització dels pobles

Aquest diumenge és el Domund, el consolidat Diumenge Mundial de la Propagació de la Fe. Un diumenge que ens porta a celebrar el misteri pasqual de Crist accentuant-ne la dimensió de font de salvació per a tothom, única i definitiva. La pregària de l'Església es fa, aquest dia i en els del seu entorn, més conscient i insistent en aquesta intenció: que us coneguin a Vós, oh Pare, i aquell a qui vós heu enviat, Jesucrist! El coneixement de Jesucrist: heus aquí l'element bàsic del que anomenem «evangelització».

El Domund d'enguany ens porta a fer memòria agraïda de dos sants missioners que formen part del nostre patrimoni espiritual: sant Josep de Calassanç, i sant Antoni Maria Claret. El primer, nascut a Peralta de la Sal l'any 1557, quan aquella població pertanyia al bisbat de la Seu; fa, per tant, enguany 450 anys del seu naixement. El segon, nascut a Sallent, l'any 1807; fa, per tant, 200 anys. Les dues famílies religioses que ells iniciaren, la calassànica (escolapis) i la claretiana

(Missioners del Cor de Maria), celebren justament aquests aniversaris, i també ho fem nosaltres, units a ells, felicitant-los pel seu carisma i la seva presència activa.

Un sol Evangeli, dos carismes

Potser, d'entrada, pot semblar forçat posar, sobretot sant Josep de Calassanç, entre els missioners. El seu carisma indubtable fou l'educació cristiana dels infants i dels adolescents. Sant Antoni Maria Claret fou un missioner a les terres de Catalunya, i més enllà, i va fundar precisament els Missioners del Cor Immaculat de Maria. Ordenat bisbe per la diòcesi de Santiago de Cuba, el seu ministeri fou autènticament missioner. Ambdós foren uns decidits i esforçats comunicadors de la persona de Jesucrist, és a dir, de l'Evangeli, encara que cadascú va fer-ho en moments i situacions diverses, no sols per la diferència de temps, sinó també moguts per carismes diversos.

Sant Josep de Calassanç, prevere de la Seu d'Urgell, visqué una vida llarga i moguda, bona part d'ella a Roma. Allí, a

l'església de Sant Pantaleó, hi ha la seva tomba. La seva figura va lligada a l'educació dels infants pobres, per als quals reclamava i donava personalment el dret d'ésser instruits en les ciències humanes al mateix temps que els transmetia la fe en Jesucrist. La seva iniciativa d'organitzar escoles en aquestes dues vessants, aplegant altres clergues que sentissin el mateix desig, es va anar estenent amb rapidesa, àdhuc durant la seva vida, que fou molt llarga. Molt aviat va arribar a Catalunya, on sorgiren escoles pies en molts llocs. És enorme la quantitat de nois i noies que han rebut, en aquestes escoles, l'educació integral cristiana, i sóc testimoni de l'afecte i devoció amb què alguns d'ells visiten, en el seu pelegrinatge a Roma, les habitacions on sant Josep de Calassanç visqué durant els darrers anys, i on morí. La influència apostòlica dels escolapis en l'Església és antiga i diversificada. M'agrada esmentar, en aquesta ocasió, la memòria d'un escolapi vinculat íntimament al moviment litúrgic: el pare Miquel Altisent!

Sant Antoni Maria Claret fou, des de

la seva ordenació presbiteral, un predicador excel·lent, que recorregué les parròquies de Catalunya, i algunes de fora, predicant l'Evangeli, catequizant els infants, exhortant a la fe i a la renovació de la vida cristiana. La seva missió era diversificada; no sols amb la paraula viva de la predicació, sinó també escrivint llibres de catequesi, de pietat, d'orientació de la vida cristiana. La seva tasca com a confessor de la reina, fou una oportunitat per missionar en un altre camp, i fou també la causa d'un gran sofriment, culminat en l'exili, on morí. La seva tomba és a Vic, al santuari del Cor Immaculat de Maria, entre els seus fills missioners. La influència apostòlica missionera dels claretians és una realitat viva en l'Església.

Subratllo un tret comú als dos sants: els sofriments els acompanyaren tota la vida, en alguns casos amb molta virulència. Com sant Pau, sofriren en el seu cos allò que «faltava» als sofriments de Crist, perquè eren servidors de l'Evangeli. Amb el nostre record, ajuntem la nostra pregària al Crist, per la intercessió d'aquests sants.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Betlem el segle I
- Pertanyent a una família cristiana d'origen grec
- Papa entre l'any 97 i el 105
- Va morir màrtir a Roma l'any 105

A finals del segle I l'imperi romà encara no ha iniciat les grans persecucions contra els cristians, però el creixement de l'Església comença a fer nosa a les autoritats. És per això que l'any 95 el papa Climent I és obligat a exiliar-se als confins de l'imperi, a la inhòspita i freda Crimea, avui en terres ucraïneses. Davant la impossibilitat de dirigir la comunitat cristiana en aquestes condicions és escollit un nou papa, Evarist I.

Però així com de Climent I ens ha arribat força documentació, inclosa una important carta als cristians de Corint, d'Evarist I tenim molt poca informació. Tot el que en sabem és pel *Liber pontificalis*, una obra molt posterior, del segle VI, i pels escrits d'alguns Pares de l'Església, com ara Ireneu i Eusebi. I això

Sant Evarist I

malgrat que ell mateix es va encarregar de formar un equip d'ajudants encarregats de transcriure i difondre les prèdiques que feia al poble.

Se sap que va néixer a Betlem, però que la seva família era grega, possiblement originària de la ciutat d'Antioquia. Segons la tradició durant els seus anys de pontificat va ordenar set diaques, disset preveres i va consagrar quinze bisbes. També va subdividir el territori de la ciutat de Roma en 25 parròquies, facilitant així el funcionament de la ja nombrosa comunitat cristiana de la capital de l'imperi. El papa sant Evarist finalment hauria mort màrtir sota l'emperador Trajà, i el seu cos hauria estat enterrat al costat de la tomba de sant Pere.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

OCTUBRE

21. Diumenge

XXIX de durant l'any, Verd. Lectures: Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2 Timoteu 3,14-4,2 / Lluc 18,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hilarió, ab.; Caius, mr.; Santes, Úrsula, vg. i mr.; Celina.

Festa Major: a Alcover, Cabanelles i Santa Fe del Penedès.

22. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Romans 4,20-25 / Lluc 1,69-75 / Lluc 12,13-21

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc, b. i mr.; Santes, Maria Salomé; Nunilona i Al·lòdia, vg. i mr.

23. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc 12,35-38. Si es vol: *Sant Joan de Capestrano* (MLI), *Blanc*. Urgell: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Servand i Germà, mr.; Oda, vg.

24. Dimecres

Sant Antoni M. Claret (MO); *Blanc*. Lectures: Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Martirià, mr.

Festa Major: a Banyoles i Colldejou.

25. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53. Vic i Tarragona: *Sant Bernat Calbó* (MO), *Blanc*. Girona: *La Mare de Déu del Collell* (MO), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crisant i Daria, mr.; Crispí i Crispinià, mr.

26. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59. Vic ciutat: *Sant Llucià i Sant Marcià* (MLI), *Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rústic, b.; Viril, ab.; Evarist, p. i mr.

Festa Major: a Bellvís.

27. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 / Lluc 13,1-9

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Florenci, mr.; Gaudiós, b.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIX de durant l'any

Lectura primera

Ex 17,8-13

Mentre Moisès mantenia les mans alçades guanyava Israel

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt del turó amb la vara de Déu a la mà», Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegua, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

Salm responsorial

120

Alço els ulls a les muntanyes:
d'on em vindrà l'ajuda?
L'ajuda em vindrà del Senyor,
del Senyor que ha fet cel i terra.

*R. L'ajuda em vindrà del Senyor,
que ha fet el cel i la terra.*

Que no deixi reslliscar el teu peu,
ni s'adormi el qui et guarda.
El guardià d'Israel mai no s'adorm,
sempre vigila. **R.**

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara
al teu costat mateix.

De dia el sol no et farà mal,
ni la lluna de nit. **R.**

El Senyor et guarda en tota desgràcia,
et guarda la vida.

El Senyor guarda tots els teus passos
ara i per tots els segles. **R.**

Lectura segona

2Tm 3,14-4,2

*Que l'home de Déu sigui madur,
sempre a punt per a tota obra bona*

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu:

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

Al·leluia

He 4,12

*La paraula de Déu és viva i actua,
i esclareix les intencions i els pensaments del cor.*

Evangeli

Lc 18,1-8

*Déu farà justícia als seus elegits
que li reclamen de nit i de dia*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: "Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi". El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: "A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint fins aquí fins que no podré aguantar més."»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

Vic

diòcesis

Reobert al culte el santuari de la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada

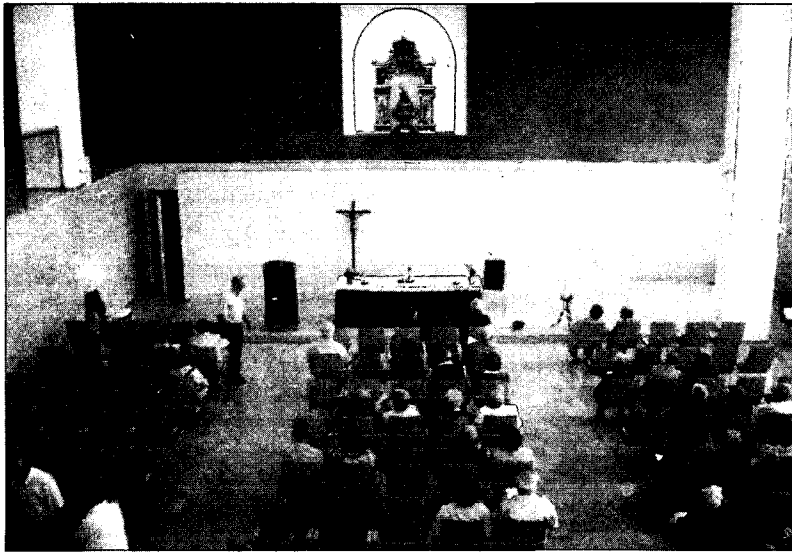
■ S'ha estrenat un temple modern després de quatre anys i mig del tancament de l'anterior

IGUALADA.— El santuari de la Mare de Déu de la Pietat d'Igualada, copatrona de la ciutat, va tornar a reobrir-se al culte el cap de setmana del 6 i 7 d'octubre, després de quatre anys i mig d'haver estat tancat. El temple interiorment és completament nou; de l'anterior només resta la façana, ja que va ser enderrocat per decisió dels Pares Escolapis pel mal estat que presentava.

Amb llàgrimes als ulls els feligresos més veterans van entrar de nou al santuari de la Verge, després d'uns anys en què la comunitat ha hagut d'anar celebrant les misses en diversos indrets: a l'Asil del Sant Crist, a la sala d'actes del col·legi o a l'església de les Mares Vedrunes, al carrer Roca. L'emoció i la sorpresa van ser presents en les primeres misses al nou santuari, on es van congregar famílies senceres i curiosos, ja que era gran l'impacte en travessar de nou la portalada de la plaça Castells.

El nivell del santuari queda per sota del carrer. S'hi pot accedir per unes escales interiors, si s'entra per la plaça Castells; o per una rampa, si s'entra per una segona porta que dona a la carretera de Valls.

L'alabastrina imatge de la Mare de Déu de la Pietat és al centre del temple, en un templet, i se la pot anar a veure de més a prop per unes escales. A sota de l'altar hi ha tres fileres de cadires. La calidesa dels materials utilitzats i la gran lluminositat gràcies a les finestres que s'hi han fet van ser elements que van causar impressió entre els fidels. El santuari es reobre en un moment en què l'Escola Pia Igualada ha fet alguns canvis, tant estructurals en tot l'edifici, com educatius, ja que ha ampliat l'oferta d'ensenyament. A més, després d'un temps sense comunitat fixa, un grup de Pares Escolapis torna a casa nostra, i residirà en un pis del barri de Sant Maure. Segons va declarar el P. Ma-

Aspecte interior del nou santuari, diumenge a mig matí.

teu Trenchs, rector del santuari, la inauguració i la benedicció oficial del nou santuari es preveu per a la festa de Sant Josep de Calassanç, al novembre. L'horari de misses és dissabtes i vigílies, missa a les 19.30 h; diumenges i festes de precepte, missa a les 12 h.

L'antic santuari, de finals del segle XVIII i d'estil neoclàssic, va ser enderrocat l'agost de l'any 2006, després que s'hagués tancat al culte l'abril del 2003. Els Pares Escolapis van justificar la decisió pel seu mal estat, tot i que van reconèixer que preferien fer-lo de nou que no pas restaurar el que hi havia. La decisió va provocar una considerable polèmica ciutadana i es van recollir unes 3.000 firmes per aturar-ne l'enderroc.

X. Bisbal

Gairebé 600 anys de devoció

Tots els igualadins i visitants ja poden tornar a venerar la Mare de Déu de la Pietat, copatrona de la ciutat i coronada amb el títol de Reina i Senyora d'Igualada i la seva comarca, a l'indret on s'ha mantingut des de l'any 1420, una devoció igualadina que s'acosta als 600 anys de tradició.

La tradició igualadina ha transmès de generació en generació un relat sobre l'inici de la devoció a la Mare de Déu de la Pietat. Era l'any 1420 i a Sevilla, ciutat eminentment mariana, hi vivia un enamorat de la Mare de Déu. En un moment de fervor religiós va fer el vot de visitar els santuaris d'Espanya més cèlebres dedicats a Maria. En veure a l'església dels Pares Agustins una petita imatge de la Verge, gairebé abandonada i sense culte, va concebre la idea d'agafar-la per tal de satisfer així la seva devoció.

Va arribar a Igualada, de pas cap a Montserrat, fatigat del viatge. Sabedor que a la nostra ciutat hi havia un convent dels Pares Agustins, com a Sevilla, va determinar d'entrar-hi.

Era un matí de maig. En voler carregar-se de nou el sarró per tal de posar-se en camí, no va poder aixecar-lo de cap de les maneres. Les forces li van fallar; ho va provar una vegada i una altra, però tot va ser inútil i va desistir. El sarró portava amagat un ric tresor: l'alabastrina imatge de la Verge de la Pietat. Amb aquest «prodigi», ja que tots sabem que la imatge és petita i de poc pes, va voler manifestar a la Verge la seva voluntat de quedar-se entre nosaltres. I així va ser. Convençut de la voluntat divina, tan clarament manifestada, i penedit per la falta comesa d'haver-se emportat aquella imatge de línies tan fines, va visitar el pare prior del convent per manifestar-li el cas prodigiós que li passava. Tots dos van quedar en plena convicció que volia quedar-se a la nostra ciutat.

GIRONA

Elies Ferrer, ordenat diaca a Salt

SÀLT.— El bisbe de Girona, Carles Soler, va ordenar diaca Elies Ferrer i Borrrell el 7 d'octubre passat a l'església parroquial de Sant Jaume de Salt. El nou diaca va néixer en aquesta localitat l'any 1975 i a la parròquia de Sant Jaume hi va fer d'escolà, de monitor de casal i de catequista. Elies Ferrer és llicenciat en Filosofia per la Universitat de Girona. D'ara endavant treballarà com a diaca a la parròquia de Santa Maria de Pineda de Mar.

La missa va ser concelebrada per Jaume Camprodon, bisbe emèrit de Girona, i per una quarantena de capellans. El temple era ple de gom a gom, amb una àmplia representació de les parròquies on ha estat col·laborant pastoralment aquests darrers anys: Santa Maria de Pineda, Banyoles, Santa Coloma de Farners, Sils i Riudarenes, i també la de Maçanet de la Selva. El Cor parroquial de Sant Jaume de Salt va encarregar-se de l'animació musical.

En l'homília, el bisbe Carles va dir que el ministeri del diaca és «servei pastoral de dispensació dels beneficis salvadors de l'obra redemptora de Jesús, la seva mort i resurrecció, en les accions sacramentals»; «servei de la Paraula» i «servei del guiatge del poble sant de Déu». Va animar Elies Ferrer a exercitar-se, durant l'etapa diaconal, en «l'actitud del servent fidel i diligent» i li va recordar que està cridat a ser «home de Déu per als altres», la qual cosa exclou el «cofoisme religiós, individualista».

Mons. Carles Soler va reconèixer que «la vocació al ministeri sacerdotal i al diaconat no apareix en els nostres dies com un camí engrescador per a la joventut de la nostra societat» i va convidar tothom a pregar «perquè els joves que sentin l'atracció de Déu Pare cap a Jesús, per estar amb ell i poder ser enviats a acomplir la seva mateixa missió, siguin valents i decidits amb generosa disponibilitat a seguir-lo».

Al final de la celebració, el nou diaca

va adreçar-se a tots els assistents. En el seu llarg capítol d'agraïments hi havia aquest: «Gràcies al col·legi Bell-lloc del Pla, al club Tramuntana de Salt i a tots els mossens de l'Opus Dei que m'han acompanyat en el camí de la vocació. Vosaltres em vau ensenyar a viure la vida de cada dia i el treball quotidià com un lloc de santificació.» Elies Ferrer va acabar la seva intervenció convidant tothom a encomanar-se «a la Mare de Déu, que en aquesta parròquia és invocada com a Mare de Déu del Carrer, mare dels goigs i dels tràfecs de tots els saltencs i saltencs».

En unes declaracions que va fer a la revista diocesana de Girona *El Senyal*, Elies Ferrer considera l'ordenació diaconal com el primer pas de consagració al Senyor en el camí cap a ser prevere. Diu

Elies Ferrer va rebre l'ordenació de mans del bisbe Carles Soler.

que el capellà ha de ser «un home de comunió, és a dir, un home que està al servei de la unitat de les persones i de la fraternitat». I troba que l'Església de Girona és «viva, inquieta», tot i que té «alguns defectes i algunes urgències». «Tenim urgències amb els joves i amb les vocacions. Són uns aspectes que hem de treballar i uns reptes», afegeix. (Josep Casellas)

Vic

Bicentenari del naixement del pare Claret

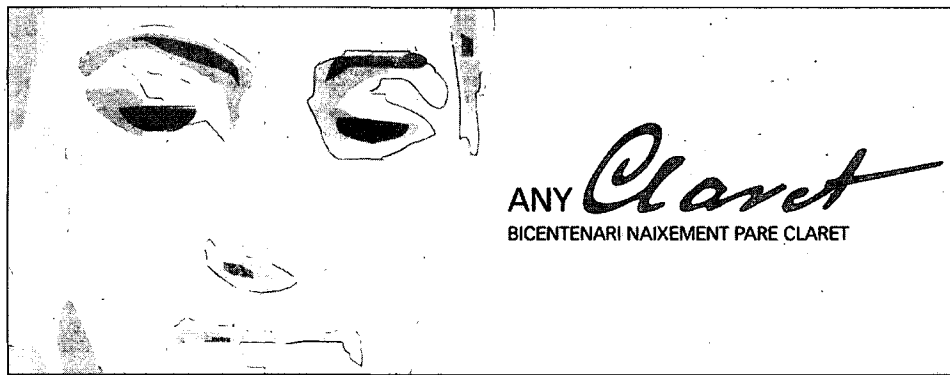
■ Els dies 20 i 21 d'octubre s'inauguren a Sallent els actes de celebració

SALLENT.— Representants de la família claretiana d'arreu del món i autoritats eclesiàstiques i civils de Catalunya es congreguen a Sallent (Bages) el dies 20 i 21 d'octubre per assistir a la inauguració de l'any del bicentenari del naixement del fundador dels Missioners Claretians, Antoni Maria Claret.

El programa d'actes s'obre el dissabte 20, a les 17.30h, amb la inauguració de la Casa Claret i l'exposició permanent sobre la vida i obra del pare Claret. El diumenge 21 té lloc la inauguració oficial de l'Any Claret, que començarà a les 9.30h amb la visita a la Casa Claret i continuarà a les 12.00h amb la celebració de l'eucaristia solemne, presidida pel bisbe de Vic, Romà Casanova, a l'església parroquial de Santa Maria de Sallent. L'homilia anirà a càrrec del superior general dels Missioners Claretians, el P. Josep Maria Abella. Tot seguit, els familiars del pare Claret faran l'ofrena floral al monument de sant Antoni Maria Claret.

Els actes de celebració de l'Any Claret, que s'inicia ara i que s'acabarà l'octubre del 2008, tenen com a *leitmotiv* donar a conèixer la figura de sant Antoni Maria Claret i la seva empremta al poble de Catalunya però també a l'Estat espanyol i arreu del món.

Antoni Claret i Clarà va néixer a Sallent el 23 de desembre del 1807; conegut popularment com «el pare Claret» i reco-

negut per l'Església com a sant Antoni Maria Claret, porten el seu nom nombrosos carrers i places del nostre país i d'arreu, i una bona colla d'institucions. El seu devocionari *Camí dret* ha estat dels llibres en català més editats després de la Bíblia. Més de 150 poblacions de Catalunya i més d'un centenar de pobles de tot l'Estat espanyol van sentir la seva veu. El seu estil va rebre les lloances de Balmes i l'admiració de Verdaguer. A les Canàries i a Cuba va deixar una empremta que encara perdura. I possiblement ha estat un dels sants més populars de Catalunya.

Senzillesa i proximitat

En paraules del P. Màxim Muñoz, provincial dels Missioners Claretians de Catalunya, «l'Any Claret se celebra en agraïment i homenatge a un home que tant ha contribuït al creixement humà i espiritual del nostre poble, però també per

descobrir la seva persona a la societat». El pare Claret és patró dels teixidors, de l'Acadèmia de Belles Arts de Barcelona i de les Caixes d'Estalvis i va ser, entre d'altres, arquebisbe de Santiago de Cuba i confessor de la reina Isabel II. «Però per sobre de tot —destaca el P. Muñoz— va ser un home del poble estimat per la seva senzillesa i proximitat. La seva coherència de vida evangèlica, la seva paraula viva i entenedora, parlada i escrita, i la seva creativitat han marcat i continuen marcant moltes persones, institucions i projectes.»

En el marc de l'Any Claret destaquen, entre les activitats que es poden consultar a www.anyclaret.org, la conferència-tertúlia *Vides al servei de la vida. Sant Antoni Maria Claret-Pere Casaldàliga*, que anirà acompanyada de la projecció del reportatge sobre Pere Casaldàliga enregistrat el juny del 2007 al Brasil (29 de novembre a la Sala Claret). El 15 de desembre, al santuari del Cor de Maria de

Barcelona, tindrà lloc l'eucaristia presidida per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach i s'inaugurarà l'exposició itinerant de goigs dedicats al sant. El 23 de desembre, els Missioners Claretians celebraran el seu bicentenari a Sallent amb una conferència-tertúlia sobre la vida d'Antoni Maria Claret i la seva relació amb Sallent i una pregària a la cel·la natal.

De cara al 2008, destaquen l'1 de febrer a Sallent l'homenatge al pare Claret per part de l'episcopat català i de la Unió de Religiosos de Catalunya, i l'endemà la celebració del simposi *Claret. El context històric en què va néixer* (Sala Claret, de Barcelona). També s'ha programat per a l'1 de març la celebració a Montserrat de la missa conventual i tot seguit la conferència-tertúlia sobre la relació de Claret amb Montserrat i la presentació (dia per concretar) de la novel·la històrica *El tejedor de Dios*, de Silke Porath, basada en la biografia del pare Claret. Així mateix, l'any vinent el X Simposi de la Fundació Claret, que tindrà lloc l'11 i 12 d'abril, s'emmarca dins de l'Any Claret i estarà centrat a *Comunicar l'experiència cristiana avui: nous camins a recórrer*. El 20 d'abril també s'organitzarà un aplec de la família claretiana (Sallent).

Amb tot però, un dels actes més significatius serà la conferència-tertúlia sobre la relació del pare Claret amb la Llotja de Barcelona, el món de l'art, la cultura i l'empresa. La cita serà el 7 de maig a la Llotja del Mar de Barcelona. (C.C.)

BARCELONA

Èxit del II Simposi Ecumènic de Barcelona

BARCELONA.— El Seminari Conciliar de Barcelona va esdevenir de l'1 al 4 d'octubre espai privilegiat per al diàleg i l'apropament ecumènic. La celebració del II Simposi Ecumènic Internacional, organitzat per la Delegació diocesana d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de l'arquebisbat de Barcelona en col·laboració amb altres entitats, va fer possible que durant quatre dies membres de les diverses confessions cristianes poguessin aprofundir en el coneixement mutu i avançar en els camins vers la unitat. Mons. Jaume González-Agàpito, delegat d'Ecumenisme de l'arxidiòcesi de Barcelona i màxim responsable de la trobada, va valorar amb satisfacció la celebració d'aquesta segona edició del simposi ecumènic, tant pel que fa a continguts, «d'una alçada notable», com a l'assistència i participació de la gent.

Amb el títol *El ministeri eclesial a les confessions cristianes*, el simposi va comptar amb la presència destacada de diversos representants europeus de les Esglésies catòlica, ortodoxa i protestant. També s'hi van voler fer presents Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, i Mons. Jaume Traserria, bisbe de Solsona. Com a representants de les confessions

Mons. Brian Farrell va presentar l'últim llibre del cardenal Kasper.

ortodoxa i protestant, van intervenir durant la trobada el Dr. Job Getcha, degà de l'Institut ortodox Saint Serge de París; la Dr. Susanne Storck, pastora de l'Església luterana d'Alemanya; Mons. Carlos López Lozano, bisbe de l'Església Reformada Episcopal Espanyola de la Comunió Anglicana, i Eliseu Vila, president de la Missió Cristiana Evangèlica Horeb. Des del punt de vista catòlic tres teòlegs catalans van oferir també interessants aportacions sobre el ministeri eclesial a l'Església: Dr.

Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; Dr. Salvador Pié, professor d'Eclesiologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i a la Facultat de Teologia de Catalunya, i Mons. Jaume González-Agàpito, professor emèrit i cap de departament de la UAB.

El simposi ecumènic sobre el ministeri eclesial a les confessions cristianes es va cloure el 4 d'octubre amb la intervenció d'un dels màxims experts de l'Església catòlica en ecumenisme, Mons. Brian Farrell,

l.c., secretari del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. Farrell va aportar raons d'esperança per al moviment ecumènic tot fent referència als nombrosos diàlegs i acords que, malgrat les diferències, l'Església catòlica ha establert en els últims anys amb altres confessions cristianes. «Tot i que el diàleg teològic és indispensable —va dir— aquests diàlegs no es duen a terme *in vitro*, sinó que neixen de la relació entre les Esglésies. És el diàleg de la vida el que veritablement ens apropa i el que realment és important. Per això, més que no pas les paraules, són fonamentals els gestos i actes concrets d'amistat, com el que va fer recentment Benet XVI regalant un calze al nou patriarca ortodox de Romania. El diàleg ecumènic ha de ser un intercanvi de dons. Aprenem els uns dels altres i ens enriqueix mútuament.» Mons. Farrell va acabar la seva intervenció amb la presentació en llengua castellana del llibre *Ecumenismo espiritual*, obra del cardenal Walter Kasper, president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. Va definir el volum com «un interessant manual pràctic en favor de la unitat, ja que l'aspecte fonamental del moviment ecumènic ha estat sempre l'espiritual». (S.G.)

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament van ser fundades el

Dos-cents anys als pe

Nascut ja fa dos segles sota el carisma de la devoció eucarística, l'orde de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament va iniciar el 31 de maig passat la celebració arreu del món d'un solemne i joïós Jubileu. Dos-cents anys després de la seva fundació, la crida a adorar dia i nit l'Eucaristia continua plenament vigent en un orde monàstic que compta amb tres comunitats a Catalunya: Vic, Berga i Barcelona. Amb motiu de l'aniversari, el papa Benet XVI ha concedit indulgència plenària, segons les condicions acostumades, als fidels que participin amb recolliment en qualsevol celebració que tingui lloc a les esglésies de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament.

L'amor apassionat a Jesús Eucaristia és la principal raó de ser des de fa dos-cents anys de l'orde de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament. Les religioses sacramentàries, nom amb què són conegudes a Catalunya, se senten cridades a estar dia i nit als peus del Senyor, en actitud permanent d'adoració, agraïment, intercessió i reparació. Arrossegades al silenci i la soledat de la clausura, se senten impulsades a viure en el cor de l'Església una vida de lloança i d'acció de gràcies a Déu.

Malgrat que ara celebren el bicentenari, l'origen de les Adoratrius Perpètuas es remunta a uns anys abans; concretament al 1789, quan la jove Caterina Sordini, aleshores novícia al monestir de terciàries franciscanes d'Ischia de Castro (Itàlia), rep la inspiració de fundar un orde monàstic dedicat a l'adoració dia i nit del Santíssim Sagrament. Després d'anys de patiments i de temptacions, el papa Pius VII permet finalment la creació del nou orde el 1807. Amb l'ajuda de benefactors influents, entre ells l'ambaixador d'Espanya a Portugal, el 31 de maig d'aquell mateix any la mare Maria Magdalena de l'Encarnació —nom de religiosa de Caterina Sordini—, juntament amb el P. Mario Baldeschi, secretari de Pius VII, i algunes joves, parteix cap a Roma per fundar la primera comunitat del nou orde monàstic. S'estableixen al convent de Santa Anna, a Cuatro Fuentes, el 8 de juliol. Uns mesos després reben l'aprovació pontifícia.

Les alegries, però, durarien poc, ja que amb prou feines un any després de la funda-

ció la invasió francesa de Roma obliga a l'exili de les germanes, que no tornarien al monestir romà fins al 1814. Al monestir de Santa Anna, sota el guiatge del Sant Pare i la presència d'una desena de joves novícies, l'exposició del Santíssim Sagrament va ser restablerta el 13 de juliol del 1814. A partir d'aleshores i a causa de l'augment constant de vocacions, es van començar a fundar monestirs a Itàlia. Van seguir fundacions a Europa, sobretot Àustria i Espanya, i més tard l'orde es va expandir per Amèrica i Àfrica, on ara compta amb una presència notable.

Presència destacada a Catalunya

A Catalunya, on l'orde compta actualment amb tres monestirs, les sacramentàries han arrelat profundament i han estat acollides per la població amb molt afecte. El primer dels convents catalans va ser el de Vic, fundat el 1856 per un capellà que havia reunit un grup de joves aspirants a la vida religiosa i les havia format en la pietat eucarística. Tot i que inicialment va néixer com a obra autònoma, en descobrir que a Roma hi havia un orde que vivia sota el mateix carisma, la comunitat de Vic va decidir agregar-s'hi el 1882. Després de dedicar-se inicialment a tasques educatives, ben aviat van deixar l'apostolat social

per dedicar-se plenament a l'adoració. La comunitat va créixer moltíssim fins a assolir el 1905 la xifra de més de 70 germanes. Un període negre de la història del convent va ser el de la guerra civil, amb exclaustacions, bombardejos i ocupació del monestir inclosa. Les religioses van ser acollides durant aquells anys a Itàlia. La comunitat es va restablir el 1939 amb 52 religioses. Eren temps de fam, però també de molta alegria, ja que a través de les adoratrius, el culte eucarístic havia tornat a la ciutat de Vic.

Animades per un benefactor, l'esplendorosa comunitat de les adoratrius de Vic va emprendre el 1949 la fundació del convent de Berga. Un grup de cinc germanes va arribar el 10 d'abril a la capital del Bergue-

Les adoratrius senten la crida a l'adoració permanent.

Combinen l'adoració amb el treball manual.

dà amb fe indestructible i pobresa absoluta. Només quatre dies després ja feien la primera exposició eucarística en una petita capella arreglada per a l'ocasió.

Gairebé paral·lelament amb la fundació de Berga, un altre grup de sacramentàries de Vic va partir el 1953 cap a Barcelona, amb motiu de la celebració un any abans del famós Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona. Van passar tres mesos buscant casa i finalment es van establir a Vallvidrera. Per diverses raons va haver de tornar a Vic però poc després van insistir en la crida a fundar a la Ciutat Comtal. La comunitat es va acabar establint el 1955 en una petita torre del carrer Mare de Déu del Coll. Amb l'arribada de noves vocacions, el convent es va quedar petit i van haver de traslladar-se a una altra casa més gran del barri d'Horta, on les religioses tenen presència des del 1970.

Celebració de l'any jubilar

La celebració dels 200 anys de la fundació de l'orde es viu als tres convents de Catalunya amb la senzillesa que caracteritza des dels seus orígens aquesta família mo-

La comunitat de Berga, fundada el 1949.

La comunitat de Vic, fundada el 1856.

1807 per la mare Maria Magdalena de l'Encarnació

Misses de l'Eucaristia

nàstica. El gran protagonista, com no podia ser d'una altra manera, és el Santíssim Sagrament.

Els actes «oficials» es van iniciar el 31 de maig passat amb una vetlla d'adoració eucarística comuna a tots els monestirs de l'orde, marcada per una nombrosa participació de fidels. Amb motiu de l'any jubilar, cada monestir ha celebrat també una solemne eucaristia presidida pels respectius bisbes. En el cas de Vic, va tenir lloc el 15 de setembre passat, festivitat de la Mare de Déu dels Dolors, patrona de l'orde, i va ser presidida per Mons. Josep M. Guix, bisbe emèrit de Vic. A Berga, on la comunitat es troba immersa en la construcció d'un nou monestir, la missa solemne es va celebrar l'1 de juliol i va ser presidida per Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona. El 15 de setembre es va celebrar a Berga una nova missa solemne, aquesta vegada en acció de gràcies pels 200 anys de la primera exposició del Santíssim al convent italià de Santa Anna. L'eucaristia va ser presidida pel bisbe emèrit d'Ayaviri (Perú), Mons. Joan Godayol. Finalment, a Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir el 14 d'octubre passat la missa solemne de l'any jubilar.

Unides en la comunió de vida i de pregària, les religioses dels tres convents catalans, que curiosament gaudeixen de molt bona salut, viuen amb il·lusió un jubileu que podria coronar-se breument amb la declaració com a beata de la seva fundadora, la venerable Maria Magdalena de l'Encarnació. En alguns casos, com al convent de Vic, fins i tot tindran un motiu afegit de joia, com per exemple l'arribada el 23 d'octubre vinent d'una nova novícia procedent de Ruanda. Tant a Vic, com a Berga i Barcelona, l'arribada d'aspirants llatinoamericanes i africanes fa possible que els monestirs mantinguin la vitalitat i l'ànim eucarístic impulsat fa dos-cents anys per la seva venerable fundadora.

Samuel Gutiérrez

La comunitat de Barcelona, fundada el 1953.

L'adoració a Jesús Sagramentat és font d'una gran alegria.

A l'espera del miracle

Aquests dies es reuneix a Roma la comissió d'experts que ha de determinar l'aprovació o no d'un miracle atribuït a la venerable Maria Magdalena de l'Encarnació (Caterina Sordini). En cas que el presumpte miracle sigui aprovat,

es compliria el darrer requisit per a la seva beatificació, que només seria qüestió de temps. Als convents de les adoratrius la il·lusió és enorme i es prega amb intensitat perquè el miracle sigui aprovat. Per a les filles espirituals de Maria Magdalena de l'Encarnació la seva beatificació seria, sens dubte, el millor regal del segon centenari de la fundació de l'orde.

Caterina Sordini va viure i va morir amb fama de santedat. Morta el 1824, les seves virtuts heroïques ja han estat reconegudes per la Santa Seu. Els testimonis que ho relaten parlen d'una vida santa, amb una fe forta i fidel davant de totes les proves, arrelada en l'adoració permanent, fins i tot en èxtasi, al Santíssim Sagrament. Alegre i generosa, sempre va estar disposada a vessar sang en remissió dels pecats, alhora que es mostrava exemplar en l'obediència de les lleis de Déu i de l'Església. Les seves paraules, plenes d'amor a l'Eucaristia encara avui ressonen amb força als convents de les adoratrius: «Oh, Amor, Amor, que tots et coneguim, adorin i et donin gràcies en tot moment en aquest Diví Sagrament!» I afegeix en uns altres escrits: «No et demano, Senyor, que m'alliberis dels mals que pateixo, sinó que em donis la força de patir-los pel teu Amor... Vull viure i morir consumint-me sota la violència dolça del pur amor... Oh, Jesús, el meu Bé, ocupa el primer lloc en el meu cor miserable i sigues l'únic amo de tots els meus afectes!»

SOR MERCEDES, JOVE MONJA ADORATRIU DEL MONESTIR DE BERGA

«L'adoració a Jesús és el centre de la nostra vida»

—Com viuen aquest any jubilar?

—Amb molta alegria i agraïment a Déu per aquests 200 anys de vida, que ens fa prendre consciència de la història del nostre orde. I amb molta gratitud al Sant Pare, que ens ha concedit un Any Jubilar per celebrar aquest aniversari des del 31 de maig fins al 2 de febrer del 2008. Així, doncs, és un any de gràcia no únicament per a nosaltres sinó per a tots els fidels que s'acostin als nostres monestirs.

—Què representa aquest aniversari per a vostès?

—Com ja he dit, per a nosaltres és primerament un temps de gràcia, a més d'un temps de compromís, de renovació i d'estímul. De compromís per continuar mantenint els nostres monestirs oberts i per donar als fidels la possibilitat de venir a adorar Jesús, ja que la nostra Església a Berga és l'única a tota la ciutat que roman oberta tot el dia; de renovació, ja que hem d'estar atentes a allò que el món d'avui ens demana, i sobretot d'estímul i d'enginy per donar a conèixer més bé el nostre carisma.

—Com és el dia a dia d'una monja adoratriu perpètua?

—Tota la nostra jornada gira al voltant de l'Eucaristia, font i cim de la nostra vida cristiana, en la celebració eucarística, la pregària litúrgica que és adoració pública solemne i que la monja fa en nom de l'Església, l'adoració individual per torns, l'estudi

i el treball per al sosteniment de la comunitat. Fem imatges per al monestir de Montserrat. I bombons elaborats artesanalment que els venem en una petita botiga al nostre monestir i per a diferents clients d'arreu de l'Estat espanyol.

—L'adoració dia i nit de Jesús-Eucaristia... per què és tan important per a vostès?

—L'adoració a Jesús és el centre de la nostra vida, tot el que fem és un acte d'adoració, quan preguem o treballem. L'adoració és com l'aire que respirem.

—Què aporta de valuós a l'Església?

—La nostra venerable mare fundadora en els seus escrits sempre ens recorda: «Nosaltres som arrels, no es veuen, però donen vida a l'arbre.» Així, nosaltres amb les nostres pregàries i sacrificis, donem vida a l'Església, tenint com a principal missió la de resar pel Sant Pare, per la santificació dels preveres i per la conversió dels pecadors.

—Vida amagada, en adoració i lloança permanent a Déu, se senten una mica incompreses, fins i tot dins de l'Església?

—Jo no parlaria d'incomprensió, sinó més aviat de manca de coneixement, tant a la societat com a l'Església, «ja que no podem estimar el que no coneixem». A la nostra ciutat, els fidels ens aprecien molt, ens reconeixen i agraeixen la nostra tasca, com també ho fa el nostre bisbe, Mons. Jaume Traserra i Cunillera, i els preveres i religiosos que sovintegen el nostre monestir.

Sant Feliu de Llobregat

«La santedat duu a la reconciliació i a la unitat»

■ Mn. Àlvar Pérez, nou delegat per a les Causes dels Sants de la diòcesi de Sant Feliu

Des del mes de juny passat, Mn. Àlvar Pérez compagina la seva tasca pastoral al capdavant de l'Església de Sant Joan Baptista de Sitges amb la màxima responsabilitat de la nova Delegació diocesana per a les Causes dels Sants. Es tracta d'una delegació ben singular, poc habitual en altres bisbats catalans —només Tarragona en té—, la missió de la qual es treballar i

tenir cura de tot el que fa referència als sants en l'àmbit diocesà. Apassionat pel testimoni dels màrtirs durant les diverses persecucions religioses que van tenir lloc a Catalunya durant els segles XIX i XX, Mn. Àlvar Pérez afronta el nou càrrec amb entusiasme i amb ganes de donar a conèixer uns testimonis que poden esdevenir cabdals en el repte urgent de la nova evangelització.

—Amb quines expectatives afronta el seu recent nomenament com a delegat diocesà de Sant Feliu per a les Causes dels Sants?

—Afronto la tasca que m'ha estat encomanada pel meu bisbe en comunió amb l'Església, resituant el que és la santedat en la comunitat cristiana, amb els seus variats carismes, i no perdent de vista la dimensió ecumènica. I també tenint present que la santedat duu a la reconciliació i a la unitat. Pot ser que la santedat sigui un dels camins de la nova evangelització.

—Quina serà exactament la seva tasca al capdavant d'aquesta delegació?

—La tasca pròpia del delegat és estar atent i tenir cura de tot el que fa referència als sants, la presència real i actuant de l'Esperit del Ressuscitat que fa meravelles en la feble naturalesa humana. De moment, però, la tasca més immediata és la de preparar, pel que fa a la nostra diòcesi, la beatificació el pròxim 28 d'octubre dels set nous beats màrtirs del nostre bisbat: Josep Casas Ros, Fra Joaquim de Sant Josep, M. Josefina Sauleda Pulis, Sor Maria del Carme Zaragoza Zaragoza, Sor Maria Rosa Adrover Martí, P. Pere Tomàs de la Verge del Pilar i el Gmà. Fèlix Josep. Això comporta preparar les biografies de cadascun d'ells, coordinar el pelegrinatge a Roma, preparar les exhumacions, reconeixement i tractament conservador de les restes dels propers beats, tenir cura de les seves relíquies i, en coordinació amb el delegat de Litúrgia del bisbat, aconsellar

la disposició de la capella d'alguns dels beats i preparar la missa d'acció de gràcies a la catedral de Sant Llorenç...

—Les seves paraules deixen entreveure passió per aquest tema...

—És així. Es tracta d'un camp que m'apassiona i al qual he dedicat i dedico moltes hores d'estudi i treball, sovint nocturnes i de matinada. Fa més de deu anys que treballa el tema ampli de la persecució religiosa a casa nostra en els segles XIX i XX. Encara que ara m'he centrat més en la que va comportar els primers temps de la guerra civil. De moment, estic enllentint les biografies crítiques i documentades dels seminaristes presumptes màrtirs de la

«Els màrtirs van superar la por i la feblesa humanes per la força de l'Esperit del Ressuscitat»

província eclesiàstica de Barcelona. Dic província eclesiàstica de Barcelona perquè es tracta dels alumnes del seminari de Barcelona quan era diòcesi única i que ara, amb la partició de l'arxidiòcesi, corresponen a Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

Estic treballant, també, des de fa temps, en una obra de gran envergadura, que considero el treball de la meua vida: la II República, el 6 d'octubre i la guerra civil parròquia per parròquia al nostre bisbat de Sant Feliu. Aquest estudi vol representar un pas més en els martirologis diocesans fins ara publicats.

—Creu que val la pena remoure més aquests temes tan delicats?

—Estic convençut que cal una revisió profunda, un canvi de mentalitat, de la manera com s'ha enfocat fins ara la qüestió de les víctimes de la guerra civil. De cara a la «pau, la pietat i el perdó», de cara a la reconciliació i la superació de les categories «els nostres» i «els altres», caldria un replantejament dels victimaris. Crec que a l'hora d'establir el victimari de cada població caldria apuntar-hi el llistat de totes les víctimes: màrtirs per motius religiosos, represaliats, víctimes col·laterals, caiguts al front, denunciats a tots dos bàndols i sotmesos a consells de guerra sumaríssims. És a dir, caldria prevenir i agrupar totes les víctimes causades per la guerra fratricida i incivil. Pensem que

llir com un do de Déu i donar a aquest do una resposta generosa no exempta d'heroisme. La santedat de cadascun de nosaltres serà el testimoni que farà creïble i respectable Jesús i el seu missatge. I pensem que, moltes vegades, de l'admiració en ve el seguiment.

—Quines causes en marxa li causen més satisfacció?

—Tres són les causes de canonització que veuria amb més goig que s'iniciessin, sobretot perquè podrien ser una bona catequesi alhora que un revulsiu vocacional i ferment de nova evangelització. La primera és la dels seminaristes de la província eclesiàstica de Barcelona presumptes màrtirs, entre els quals hi havia vuit fills de la nostra diòcesi. La segona és la dels joves laics de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. La Federació ha nodrit amb prodigialitat el martirologi de l'Església que peregrina a Catalunya. El Baix Llobregat té un bon estol de presumptes màrtirs que hi militaven. Tant de bo que tots plegats avui tinguéssim aquella empenta, aquell coratge i aquella fe, estimant alhora la mare Església i la mare pàtria! Aquesta causa s'inicià a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, a Barcelona, el 6 de novembre del 2003, i inclou màrtirs de gairebé totes les diòcesis catalanes. La raó que es tramiti a Barcelona és que aquesta arxidiòcesi té el major nombre de presumptes màrtirs. I, finalment, encara que sigui una causa extradiocesana, m'agradaria també que es pogués arribar a dilucidar definitivament el cas del bisbe de Barcelona, Mons. Manuel Irujo.

—Quina importància creu vostè que han de tenir els sants i els beats per a una diòcesi i, més encara si és una diòcesi jove com la de Sant Feliu?

—En primer lloc, no podem oblidar que els sants i els beats són intercessors nostres prop d'Aquell que va donar la vida per nosaltres i per tots els homes en les contingències humanes. Són de la nostra família humana, ens coneixen, saben les dificultats que tenim, s'alegren amb nosaltres i fan seves les nostres penes. Res de veritablement humà no els és aliè.

Però d'altra banda la fortalesa, la vitalitat, el testimoni heroic de caritat que donaren pot ser un estímul per a la nova comunitat cristiana que fa pinya al voltant del seu pastor i en esperit de coresponsabilitat se sent instada a evangelitzar amb la paraula i l'exemple. Penso que en el nostre món d'avui sobren les paraules. El que cal és el testimoni de vida valent i decidit. La por i la feblesa humanes, els màrtirs les superaren per la força de l'Esperit del Ressuscitat. És el mateix Esperit que també ens és donat a nosaltres. No tinguem por. No imposable res a ningú, però no renunciem tampoc nosaltres a res del que és veritablement essencial del missatge cristià. És el missatge dels nostres sants.

—La diòcesi de Sant Feliu no compta amb cap sant autòcton al santoral. Hi ha bones perspectives de futur en aquest sentit?

—És cert que la nostra diòcesi com a tal no té encara cap sant, però sí que compta ja amb vuit beats màrtirs, sense comptabilitzar els que seran beatificats el pròxim 28 d'octubre. De totes maneres, pel que fa a la santedat, no crec que haguem de parlar en termes quantitius. No es tracta de tenir molts sants declarats per la veu magisterial de l'Església. Jo més aviat diria que sí que hi ha bones perspectives de futur per a la santedat dels nostres cristians. La santedat l'hem de demanar i aco-

Mn. Àlvar Pérez es el responsable de l'església de Sant Joan Baptista de Sitges.

J.M. Bonet

VITRALLS des de 1923

Vitralls emplomats
Restauracions
Gravats a l'àcid
Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

E-mail: info@vitralbons.net
www.vitralbons.net

Samuel Gutiérrez

Lleida

Festa de Santa Teresina de l'Infant Jesús

■ Centenars de pelegrins de Catalunya i Osca van venerar la imatge al santuari de Lleida

LLEIDA.— Centenars de pelegrins i devots de santa Teresina de l'Infant Jesús van acudir enguany al santuari-parròquia dels pares carmelites de Lleida amb motiu de les festes en honor de la santa. Festes que enguany van tenir un relleu particular amb motiu del 10è aniversari de la proclamació de Teresina com a doctora de l'Església, que es va celebrar el 19 d'octubre, i del 80è aniversari de la seva proclamació com a patrona de les missions, fet que s'escaurà el 14 de desembre vinent.

Les festes es van iniciar amb la tradicional novena que enguany va tenir un caràcter netament teresià a càrrec del P. Lluís Noguero, jove carmelita de la comunitat de Lleida, que va saber combinar els textos evangèlics amb els de Teresa de l'Infant Jesús. El resultat va ser un seguit d'invitacions prou engrescadores per a qualsevol cristià: esdevenir terra bona o ser llum com ho ha estat Teresina; viure en fidelitat,

Un grup de pelegrins davant de la imatge de santa Teresina.

Mons. Xavier Salinas: «Els sants són el millor comentari de l'Evangelí»

El dilluns 1 d'octubre, festa de Santa Teresina de l'Infant Jesús, van ser molts els fidels i devots que van acudir a visitar la santa al seu cambriol. L'Eucaristia del vespre, presidida per l'administrador apostòlic i concelebrada per tota la comunitat carmelitana, amb el santuari ple de gom a gom, va posar colofó a les celebracions en honor de la santa. El bisbe Xavier Salinas va destacar en la seva profunda homilia l'actitud de confiança i d'abandonament de Teresina a les mans de Déu. «El nostre món està necessitat d'aquest missatge», va dir, per afegir que «els sants són el millor comentari de l'Evangelí. Ells ens presenten Déu com a amor». La coral Flor del Carme va solemnitzar la celebració amb un ambient de fe i de pregària extraordinari: «Certament, la pluja de roses l'hem tinguda aquest vespre en la festa de Santa Teresina», va dir el P. Àngel Briñas, prior dels carmelites.

en autenticitat i en amor, tenint-la a ella com a model.

El dissabte 29 de setembre es va donar pas a un acte musical en honor de la santa, amb un concert de cant gregorià i polifònic a càrrec del quartet Veus del Pirineu. «La seva interpretació va ser una rosada de pau i de serenitat enmig de les festes teresianes», va explicar el prior dels carmelites.

El diumenge 30 va suposar l'esclat vibrant de la devoció popular, amb la visita de centenars de pelegrins i devots d'arreu de Catalunya i també de les terres germanes d'Osca, que van participar en l'Eucaristia presidida pel prior, el P. Àngel Briñas, i on també es van fer presents zeladors i zeladores de la revista *Lluvia de Rosas*, òrgan oficial de difusió de l'espiritualitat de santa Teresina.

Especialment nombrosos van ser els grups de pelegrins vinguts de Manlleu, Vic, Torelló, Barcelona, el Prat de Llobregat, Cerdanyola, Terrassa, Tarragona, Binèfar, Barbastro i molts pobles propers a Lleida. En aquesta celebració es va fer la tradicional benedicció de les roses, símbol d'agraïment i de consol, perquè els pètals de rosa arriben a moltes persones ancianes o malaltes d'arreu de Catalunya.

«Cadascun dels pètals és la presència invisible de Teresina enmig de les alegries i les penes», va explicar el P. Àngel Briñas, que alhora va manifestar la seva satisfacció i de tota la comunitat carmelitana per la solemnitat de les celebracions i la multitudinària presència de fidels i de pelegrins davant de la santeta en aquest santuari lleidatà.

Jordi Curcó

Benavarri acull la XXIX Romeria de la Ribagorça

BENAVARRI.— El dissabte 1 de setembre, prop de 500 lleidatans van acompanyar la imatge de la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida, a la ja tradicional Romeria de la Ribagorça, coneguda popularment com a Romeria de les Verges, celebrada enguany a Benavarri en la seva 29a edició.

Aquesta representació de les terres i diòcesi de Lleida va ser una de les més nombroses. Els participants, amb les seves imatges de la Mare de Déu, van viatjar a aquest poble de la província d'Osca i bisbat de Barbastro-Montsó, un dels segregats de la diòcesi de Lleida.

S'hi van fer especialment presents fidels de les parròquies de la Mare de Déu del Carme, de Sant Pau del barri la Mariola, de Sant Agustí del barri de la Bordeta, de Lleida i de les ermites de les marededús de Butsènit i de Grenyana, de tanta devoció i arrelament marià a la ciutat de Lleida.

També s'hi va fer presents una nombrosa representació de pobles com Llardecans, que hi va portar la seva patrona, la Verge de Loreto; la Grana-della, Bovera i Bellaguarda, que es van

unir per primera vegada a aquest acte marià amb la Mare de Déu de Gràcia; Torrebesses, amb la Mare de Déu de Montserrat, i Sarroca de Lleida, amb la Immaculada, pobles representats alhora pels seus respectius rectors.

La romeria, com és ja habitual, va aplegar nombroses advocacions marianes dels pobles d'un banda i altra del riu Noguera Ribagorçana, així com patrones d'altres zones més allunyades, com el Montsià i, per descomptat, la nombrosa presència aragonesa, representativa de les terres riberenques, des dels Pirineus fins a l'Ebre.

Un cop arribats a Benavarri, es va anar desgranant el rés del Sant Rosari des d'una zona propera a la localitat fins al pavelló poliesportiu, on es van aplegar prop de 2.500 persones que acompanyaven Maria en les severs distintes advocacions. Allí, col·locades les imatges en un lloc preferent, es va oficiar l'Eucaristia concelebrada per una vintena de preveres de les diòcesis de Barbastro-Montsó, Osca i Lleida, presidits pel bisbe de Barbastro, Mons. Alfonso Milián.

La diada mariàna va prosseguir a la tarda amb un espectacle folklòric, on no podien faltar el cant de les jotes, la música

Feligresos de Llardecans, la Grana-della i Torrebesses van anar a la romeria.

popular d'Aragó i d'altres indrets, juntament amb el recitació d'algunes poesies, entre aquestes les de la lleidatana Carme Mor.

El poble de Baldellou acollirà l'any vinent la trentena edició d'aquesta popular i multitudinària Romeria de la Ribagorça. (J.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Tarragona

Jornada de Tarragona Missionera

■ M. Isabel Correig i Blanchar, de Reus, va ser acceptada com a missionera diocesana

TARRAGONA.— Sota el lema «Evangelitzar arreu és missió de tots», el 15 de setembre es va convocar la Jornada de Tarragona Missionera. Va ser una crida a totes les parròquies i comunitats, amb especial atenció als familiars més pròxims dels nostres missioners i missioneres.

A més de demanar una pregària pels qui es van donar a la missió *ad gentes*, el dia 15 de setembre va ser una jornada per trobar-nos entorn de la taula de l'Eucaristia, conèixer, parlar sobre l'acció missionera de l'Església i conèixer-se mútuament els qui tenen persones estimades fora.

Va ser entranyable el testimoni de Sussi Melero, de Tortosa, membre d'OCASHA (Obra de Cooperació Apostòlica Seglar Hispano-Americana), la qual a més de fer-nos participar de la tasca missionera duta a terme conjuntament amb el seu marit, Toni,

Mons. Jaume Pujol va voler acompanyar els familiars i amics dels missioners.

ens feu participants de l'acció de gràcies a Déu, en esdevenir-se, el 6 d'octubre, la celebració del 50è aniversari de la constitució d'aquesta associació mis-

sionera laical. Sota aquesta visió va transcórrer la trobada al Seminari diocesà, acompanyats per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que va alternar

amb familiars i amics, i amb els components de l'equip de la Delegació diocesana de Missions. L'arquebisbe va animar en tot moment a no defallir.

Un gest expressiu va ser la signatura del Conveni Missioner, amb el qual s'accepta la missionera M. Isabel Correig i Blanchar, de Reus, com a missionera diocesana i se l'encoratja a seguir en la seva tasca dins de l'Associació de Fideles *Ekolo ya Bandeko* («País de la Fraternitat»). Aquesta associació va ser aprovada canònicament a l'arxidiòcesi de Kinshasa el 1998, i la mateixa M. Isabel amb el bisbe nadiu Philippe Nkiere Tena, bisbe d'Inongo, de la mateixa República del Congo, en va ser la fundadora.

La jornada va transcórrer amb un aire molt distès i familiar, sense que hi faltessin els correus electrònics de missioners i missioneres que s'unien a la festa. En acabar, els mateixos familiars van demanar una trobada anual.

Josep Pascual Palau

L'enviament diocesà de catequistes omple la catedral

TARRAGONA.— El diumenge dia 30 de setembre va tenir lloc a la catedral de Tarragona la cerimònia d'enviament diocesà de catequistes, amb l'assistència de voluntaris de la catequesi procedents de totes les parròquies de l'arquebisbat.

L'acte es va iniciar amb una processó en la qual els catequistes portaven un ciri encès, com a símbol de la llum de la fe que han d'escampar arreu. Tancaven la comitiva l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat de Mn. Miquel Barbarà, vicari general, i de Mn. Xavier Morell, delegat diocesà de Catequesi, així com d'un bon nombre de preveres i diaques.

La solemne eucaristia va resultar particularment reeixida i participada. En el decurs de la seva homília, l'arquebisbe Jaume va remarcar el gran paper dels

catequistes com a propagadors de la fe en el món i en les circumstàncies actuals. Un dels moments més emotius de la cerimònia va ser la professió de fe i la proclamació del compromís dels catequistes.

«Sí, ens hi esforçarem amb l'ajut de Déu» va ser la resposta dels catequistes a cadascuna de les preguntes de l'arquebisbe, en el moment del seu enviament. D'aquesta manera van refermar el compromís en el sentit d'esforçar-se a participar activament en la vida de la comunitat, a col·laborar en la construcció d'un únic poble de Déu i a transmetre la fe catòlica en comunió amb l'Església estesa d'orient fins a occident. En finalitzar l'acte, els catequistes van rebre una estampa que reproduïa una icona de sant Fructuós, com a record de la jornada i com a primer tast de l'Any Jubilar que es prepara. (J.B.)

Comença el cicle de sopars-col·loqui de Justícia i Pau

TARRAGONA.— Un curs més, Justícia i Pau de Tarragona posa en marxa la temporada de sopars-col·loqui, el segon divendres de cada mes, a les 20.30 h, al Restaurant MR, situat al carrer Francolí, 59, del barri tarragoní de Torreforta.

El primer sopar-col·loqui del curs té lloc el divendres 19 d'octubre sobre *Cinema i valors*, a càrrec de Sara Galceran Vercher, llicenciada en Comunicació Audiovisual.

La següent trobada serà el 9 de novembre, quan es parlarà de *Presó i entorn familiar*, amb la intervenció de Cristina Fernández Bessa, llicenciada en Dret. Juanjo Pujadas Muñoz, professor d'Antropologia de la Universitat Rovira i Virgili, abordarà *Migracions: tres més rellevants i reptes*, el 24 de desembre.

L'11 de gener del 2008, el biblista Mn. Joan Aragonés Llevaria parlarà de *L'Església dels primers segles del cristianisme. I Màrtirs d'ahir i d'avui: sant Fructuós* és el tema que desenvoluparà Andreu Muñoz Melgar, arqueòleg, el 8 de febrer.

Jordi Porta Ribalta, president d'Omnium Cultural, parlarà el 14 de març d'*Utopia i realitat; L'Església a Sud-amèrica: entre la teologia de l'alliberament i el conservadorisme* és el tema que desenvoluparà Mn. Josep Gil, doctor en Teologia, l'11 d'abril. El jesuïta Josep Rambla Blanch, de Cristianisme i Justícia, es preguntarà si *L'amistat és compatible amb l'acció social i política?*, el 9 de maig. Finalment, el 13 de juny els autors del llibre *El militarisme a Espanya*, Arcadi Oliveres, Pere Ortega i Tica Font, tancaran el cicle. (J.B.)

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

Convocatòria
**Premis
2007**

Catalunya
comunitat i civisme

**Premis
Voluntariat 2007** { 15è Premi
Voluntariat

Termini de presentació:
Fins al 20 d'octubre de 2007

**Premis
de civisme 2007**

Termini de presentació:
Fins al 31 de gener de 2008

26è Premi
Serra i Moret

22è Premi
Jaume Ciurana
a l'actuació cívica juvenil

13è Premi
Civisme
als mitjans de comunicació

i 012
www.gencat.cat

Establiment: 0,33€ Cost: mín. 0,037€
Tauxa per segurs: IVA INC. OS

Per a més informació consulteu el web: www.gencat.net/governacio-ap o dirigiu-vos a l'oficina d'Acció Ciutadana més propera.

Tortosa

XXXII Curset diocesà de Catequesi

TORTOSA.— Els dies 21, 22 i 23 de setembre tenia lloc al Seminari de Tortosa el XXXII Curset diocesà de Catequesi. Amb la participació de més de 120 catequistes d'una vintena de parròquies d'arreu de la diòcesi va transcórrer la nova edició amb èxit i goig.

D'acord amb la nova estructura que es va iniciar l'any 2005, el curset va començar a mitja tarda del divendres. La gent anava acudint, apuntant-se i instal·lant-se per poder participar amb intensitat i profit en el Curset de Catequesi, que ja és un clàssic de la Pastoral diocesana de Tortosa. Fa trenta-dos anys que es fa!

A les 20 h es va decidir de trobar-se tots junts a la sala de conferències. Cardenal Tarancón perquè els responsables de cada taller en presentessin els continguts, la metodologia i l'estructura. Això va ser molt agraït pels catequistes perquè van tenir una visió de conjunt dels diferents tallers que es feien i van poder escollir amb un millor coneixement de la realitat.

Després de sopar va tenir lloc la pregària d'inici. Una vetlla que anima a participar en el treball d'aquest curset des de la perspectiva de Déu i amb l'ajuda de Jesús i del seu Esperit que ens fan el do de

conèixer i d'estimar més la nostra identitat de cristians compromesos amb el món.

Dissabte va començar amb l'Eucaristia i els laudes presidits pel vicari general, Mn. Josep-Lluís Arín. Després d'esmorzar va tenir lloc la conferència del professor de Comillas Rvd. Àngel Cordovilla, sobre *Com creure avui*: les dificultats que es presenten a la fe cristiana i com aquesta és la resposta plena al desig de sentit que hi ha en el cor de tota persona humana. Després va tenir lloc el treball de grups i

la posada en comú que van mostrar com les paraules suggeridores i profundes del professor Cordovilla van ajudar els catequistes a aprofundir en la seva fe i a veure que la seva proposta és una resposta actual a la set de Déu que hi ha al nostre món.

La tarda del dissabte va ser de treball en tallers: la Bíblia, la catequesi de potscomunió, les reunions amb els pares de Primera Comunió, pàgines web d'ajuda catequètica, escenogrames, materials per a la preparació del bateig als xiquets de Primera Comunió, la catequesi de Confirmació i el Taller d'Iniciació, que va tenir sempre

Una gran rotllana va posar punt final al curset.

una dinàmica pròpia endinsant-se en el ser, el saber i el saber fer del catequista.

A les 20 h tenia lloc la celebració comunitària de la Penitència amb la possibilitat de confessió individual. La nit va ser l'oportunitat per veure tots junts la pel·lícula *Apocalypso* i comentar la nova perspectiva amb què el director ens presenta una història que moltes vegades tenim un pòc ennuvolada.

El diumenge va començar amb la pregària dels laudes presidits per Mons. Josep-Maria Tomàs. El matí va ser també moment de formació: Àngel Cordovilla, en

presència del bisbe Xavier Salinas, va presentar la relació entre la fe i la raó partint del discurs del Papa a Ratisbona i remarcant la necessitat de la raó per a la fe i de la fe per a la raó. El treball de grups i la posada en comú van tornar a mostrar el gran profit que es va poder treure de les conferències que tots van escoltar amb gust.

La missa de la tarda va ser animada i catequètica, preparada pels diversos tallers per donar relleu i vida a cada una de les parts de

l'Eucaristia. Es va agrair a Déu i a la Gna. Maria Jesús Pons els seus cinquanta anys de vida religiosa i el seu actiu servei a la catequesi diocesana. També el bisbe va dir que el fins ara delegat diocesà de Catequesi, que escriu aquestes ratlles, seria prompte nomenat delegat de Mitjans de Comunicació Social.

Una gran rotllana a la porta central del Seminari i el cant dels adéus va posar punt final al XXXII Curset Diocesà de Catequesi.

Víctor-Manuel Cardona

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súplices. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviem el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la **CAMPANYA DEL ROSARI**

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI

Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

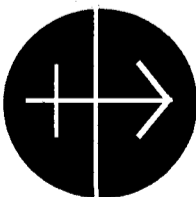
Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817

Vull rebre..... Rosaris i llibrets, Nom i Cognoms

i unir-me a la **CAMPANYA**.

Hi col·laboro amb € Carrer núm

C. Postal i Població

Per: Gir Transferència Xec Província.....

Testimoni

«Vivencias», la revista dels presos de Catalunya

■ El seu fundador, Hilario Ruiz de Gauna, va morir el 30 d'agost passat

El gener del 1991 va veure la llum a la presó de dones de Wad-Ras el primer número de la revista *Enfermería Cultural*. Al capdavant d'aquesta iniciativa hi havia el voluntari de Pastoral Penitenciària Hilario Ruiz de Gauna, mestre jubilat que va aconseguir engrescar un grup

de dones internes per emprendre una aventura periodística que ja dura més de 15 anys. Amb el nom actual de *Vivencias*, la revista fundada per don Hilario, com se'l coneixia entre les internes, continua sent avui un mitjà privilegiat d'expressió per als presos i preses de Catalunya.

El primer número d'*Enfermería Cultural* consistia en un senzill plec de DIN-A4 amb diverses composicions literàries escrites per dones internes al centre penitenciari de Wad-Ras, a Barcelona. La iniciativa havia estat impulsada per Hilario Ruiz de Gauna l'abril del 1991, pocs mesos després de la seva primera entrada com a voluntari a la mítica presó de dones. Junta-ment amb les classes de gramàtica i literatura a la secció d'infermeria de Wad-Ras, la seva experiència com a professor durant 50 anys el va dur a animar una aventura que des del primer moment va ser rebuda amb molta il·lusió entre les internes. Malgrat tot, ningú no somiava llavors que aquella discreta revista, elaborada de manera molt artesanal per afavorir la redacció entre les malaltes de la infermeria, arribaria a publicar, 16 anys més tard, el número 150.

Des del 30 d'agost passat, dia en què va morir Hilario, la revista *Enfermería Cultural* —anomenada *Vivencias* des de l'any 2000— s'ha quedat una mica òrfena. El llegat que ha deixat, però, és tan valuós que la publicació continua endavant amb la mirada posada en tants presos i preses que troben en la revista un mitjà d'expressió, d'intercomunicació i d'esperança davant de la foscor del món penitenciari.

Tot i que des de feia anys Hilario no dirigia ja la revista, el seu esperit traspua-va en cada pàgina alhora que ell mateix continuava col·laborant en tot el que li era possible, sobretot contestant la correspondència d'interns i internes. La seva avançada edat i les malalties van obligar a fer un relleu l'any 2000: ell arribava als 80 anys, les dones eren traslladades al penal de Brians i ja no es podia seguir fent *Vivencias* a Wad-Ras. Va ser el mateix Hilario i la Direcció General Penitenciària qui van demanar a la germana Mercè Blancafort, religiosa del Sagrat Cor, fer-se càrrec de la revista. Blancafort era conscient que la feina que li venia a sobre era immensa però la seva experiència a diverses presons catalanes l'havia convençut que una revista com aquesta valia molt la pena mantenir-la amb vida. «Participar en l'elaboració de *Vivencias* i després llegir-la és per als interns una teràpia fantàstica —assegura

Hilario Ruiz de Gauna va fundar la revista l'any 1991.

Blancafort.— És vital poder-se expressar i saber que algú els llegeix. El fet que es puguin expressar amb llibertat i comunicar-se és suficient com per no deixar-la perdre.»

Teràpia per als interns

Al llarg dels anys l'evolució de la revista ha estat molt notable, especialment pel que fa als recursos tecnològics. La tradicional màquina d'escriure i la manera artesanal d'enganxar pàgines va donar pas poc després a l'ordinador i a la maquetació gràfica.

Els inicis, però, van ser molt senzills, la qual cosa atorgava encara més valor a la publicació. Les internes no només escrivien poemes o altres composicions literàries sinó que també s'encarregaven de les fotocòpies i de grapar-ho tot. Per a Hilario,

«aquella època va ser una de les més felices de la meua vida». Com ell mateix reconeixia en una entrevista que li va fer una interna de Wad-Ras amb motiu del seu 80è aniversari, «quan vaig iniciar *Enfermería Cultural* la meua il·lusió era que estimulés les internes a aprendre a redactar i a ocupar útilment el seu temps lliure. Van començar a arribar escrits d'altres centres i vam haver d'ampliar continguts i nombre de pàgines. Vam arribar fins a 86 i sempre sobraven escrits. Vaig descobrir amb sorpresa i alegria que la revista havia esdevingut una teràpia estupenda per a molts interns.»

Tot i la seva humilitat, Hilario no només dirigia *Enfermería Cultural*, sinó que també exercia com a pare i amic de moltes internes. Amb el seu famós maletí sempre a la mà, aquest professor jubilat apassionat per l'aju-

Mercè Blancafort és la responsable actual (mblancafort@abuscar.net).

Testimonis des de les reixes

«Vull felicitar la meravellosa revista *Vivencias* per l'ajuda i el suport que ofereix als interns i internes. Ens agrada de debò, és una ajuda humanitària! Igualment felicito a tots els qui donen vida a la revista amb els seus escrits tan personals i sentimentals. Alguns —pel que diuen— col·laboren des de fa molts anys i altres, un cop coneguda la revista, hi comencen a col·laborar suplint els que marxen en llibertat. I això des del 1991, quan es va fundar. No la deixeu mai de fer, si us plau!»

Fina, Brians-Dones, 2005

«¡Visca *Vivencias*! A la vida m'ha passat de tot, fins a quedar-me sense res, en l'oblit total; fins i tot l'amor havia fugit del meu costat. I quan tot havia desaparegut com si la presó fos un cementiri —és un cementiri d'humans vius i morts al món— em vaig adonar que hi havia una cosa que no havia desaparegut, que era un espai on jo podia escriure encara que fos la meua darrera paraula: *Vivencias*. Aquesta revista es va fer eco de la veu cridada en silenci, dels meus sentiments, i de tantes altres coses més que vaig poder escriure i transmetre quan no em quedava res, tret de les quatre parets d'una cel·la que s'assemblava més que mai al nínxol en el qual ens han d'enterrar. En definitiva, viu o mort, gràcies a *Vivencias*, les meves lletres es van fer crit, i el meu crit, eco.»

Juan Diego, Brians, 2007

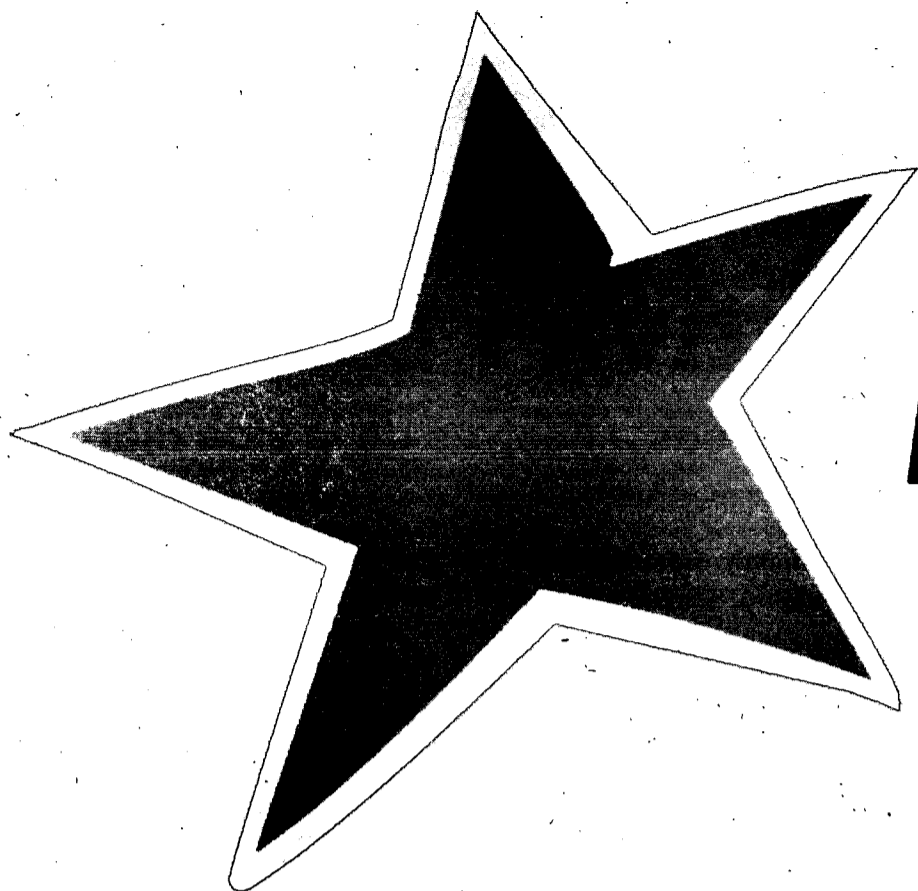
Una de les portades de «Vivencias».

da al proïsme es caracteritzava per una educació exquisida i un tracte sempre respectuós i proper vers les internes. «Es va fer estimar moltíssim —afirma Mercè Blancafort— Sempre puntualíssim, sempre els mateixos dies, amb un somriure a la cara, i paraules discretes però oportunes. Per a moltes internes Hilario va ser el seu particular àngel custodi, que els oferia l'aliment més important de la seva vida: l'afecte.»

Més de 15 anys després, l'esperit fundacional de la revista es manté plenament vigent. Tot intern o interna que ho desitgi està convidat a escriure i expressar-se, sempre que respecti l'únic requisit que es demana: donar ànims, esperança, veure el que és positiu... i mai criticar el sistema ni cap persona. Amb aquests criteris, tot i que amb un format i estils que han anat millorant amb el temps, la revista, que actualment treu vuit números l'any, distribueix 500 exemplars de cada número per les diverses presons catalanes i més enllà: Granada, León, Castellón... «Gairebé ens els prenen de les mans», confessa Blancafort. Això no obstant, la distribució és potser avui dia la part més àrdua i pesada de *Vivencias*. Les dificultats a l'hora de fer-la arribar als interns fa que, en alguns moments, la germana Blancafort hagi tingut la temptació de llençar la tovallola. Si no la llença és pels presos, als quals rebre la revista els genera una gran il·lusió: «És un col·letiu volgutament ignorat i oblidat... i aquesta revista els treu de l'oblit. Els fa bé i, només per ells, val la pena tirar endavant.»

Integrada dins del Secretariat de Pastoral Penitenciària (<http://sepapbcn.org>) de la Província Eclesiàstica de Barcelona, la revista *Vivencias* busca ara patrocinadors que permetin sufragar despeses i arribar a més gent de dintre i de fora de les reixes, que també la demanen. «Seria bo —demana Mercè Blancafort— poder comptar amb empreses solidàries, com ara la multinacional International Paper, que des de fa uns quants anys facilita gratuïtament a la revista tot el paper que necessita.» També es veuria amb bons ulls l'arribada de nous voluntaris, com ara Margarita i Amparo, que presten una gran ajuda, o de manera més puntual, Javier, voluntari a la Model. El repte actual de *Vivencias* és continuar ajudant els presos i les preses oferint-los una eina que els permeti no perdre l'esperança i mirar amb una mica d'il·lusió el futur.

Samuel Gutiérrez

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Fundació Teràpia a Cavall: una rehabilitació alternativa i eficaç

■ Els cavalls són coterapeutes per a persones sotmeses a l'estrès de la vida diària i que pateixen una discapacitat

La Fundació Teràpia a Cavall va iniciar la seva tasca oferint activitats terapèutiques assistides amb cavalls l'any 1998 per proporcionar els extraordinaris beneficis de les activitats terapèutiques amb aquests animals a les persones mitjançant coneixement, experiència i seguretat. S'havia observat que el balanceig que generava el cavall en caminar, millorava la postu-

ra i també la moral d'alguns malalts i discapacitats. L'èxit en superar la por, la inquietud, l'angoixa que pot suposar l'activitat de muntar a cavall ajuda a millorar la confiança i la pròpia percepció del genet. Cal no oblidar que la relació que s'estableix entre genets, cavalls i voluntaris és una experiència emocionalment molt positiva.

comes», continua explicant Maria Teresa. «El moviment que el cavall genera durant el seu pas i que transmet al maluc del genet és un moviment tridimensional que reproduceix el patró de marxa normalitzat d'una persona.»

Com passa amb moltes altres fundacions, la principal dificultat de la Fundació Teràpia a Cavall és de caire econòmic. Es vol arribar a totes les capes socials, especialment a les que compten amb menys recursos, «i això vol dir que aquests recursos els hem d'aportar nosaltres», explica la directora de la Fundació. També cal augmentar el nombre de voluntaris: els horaris escolars i altres activitats complementàries que realitzen els genets fan que durant el cap de setmana es concentrin el 80% de les sessions que realitza l'entitat.

Durant l'any 2006 es van impartir un total de 1.600 sessions. El voluntari és imprescindible, ja que sovint el genet necessita, a més de la persona que guia el cavall, dos voluntaris més, a banda i banda del cavall. Els voluntaris reben una formació sobre cavalls per sentir-se segurs, coneixen els genets i sobretot, es formen en el desenvolupament d'una sessió completa. Els caps de setmana no es pot absorbir tota la demanda a causa de la manca de voluntaris. «No cal tenir experiència prèvia amb els cavalls mitjançant jornades de formació nosaltres els ensenyem tot el que necessiten saber», informa Maria Teresa Llòria. «Només cal tenir més de 16 anys i ganes de treballar.»

Mònica García

La continuïtat i un bon equip, peces clau en la rehabilitació.

amb el cavall. «Es per això que les nostres sessions són sempre personalitzades», apunta Maria Teresa.

El voluntari té un paper fonamental

Els voluntaris desenvolupen un paper fonamental en tot el procés terapèutic, i arriben a ser indispensables en la majoria de casos. És el voluntari qui prepara el cavall, el guarneix i el condueix durant tota la sessió. Tanmateix, «això només és l'excusa davant la qual la vessant humana pren força imparabile», afirma la directora. «Per al genet, el voluntari que camina al costat seu durant tota la classe és un company fidel que no el deixa sol ni un

moment, li explica quina pel·lícula ha vist el cap de setmana, li canta una cançó o li diu com era de petit.» Però també és qui el fa treballar: «Dóna'm aquesta pilota, fes la volta, agafa les regnes...»

El voluntari és una peça clau de la cadena de transmissió entre l'instructor i el genet. I quan el voluntari ha acabat la classe s'adona del regal que s'emporta a casa: una abraçada, un somriure, una carícia, una mirada, i també un esforç. «És un regal segur, sempre toca», detalla la veterinària. És una relació entre persones en la qual tothom dóna i tothom rep; mentre el cavall, pacient, espera el torn per fer el seu paper. «Els cavalls són éssers vius amb una escalfor que permet, a qui seu al damunt, variar el to muscular de les seves

Amb la ferma creença que la pràctica d'activitats assistides amb cavalls poden millorar les vides de les persones que presenten discapacitats físiques, psíquiques, emocionals o amb necessitats especials, va néixer la Fundació Teràpia a Cavall l'any 2002. L'entitat pretén donar resposta a algunes patologies neurològiques (paràlisi cerebral, esclerosi múltiple, hemiplegies), problemes de desenvolupament i conductuals (dificultats en l'aprenentatge i de coordinació, hiperactivitat, dèficit d'atenció, retard psicomotriu) o lesions medul·lars, craneoencefàliques, etc.

La directora de Fundació Teràpia a Cavall, Maria Teresa Llòria, llicenciada en Veterinària, va iniciar els estudis sobre la Teràpia assistida als Estats Units i quan va tornar a Barcelona va començar l'activitat hipoterapèutica amb un cavall. Actualment dóna servei a les instal·lacions de l'Ametlla del Vallès a més de 40 usuaris, des dels 3 anys fins als 60, disposa de 25 voluntaris i 9 cavalls. «Els cavalls adquireixen l'important paper de tornar-nos a la naturalesa, redescobrir les nostres arrels», explica Maria Teresa Llòria. «El cavall ens situa en una posició més elevada respecte del terra i proporciona al genet un augment del benestar i de l'autoestima», continua dient la directora de la Fundació. «El so de les seves petjades transmet tranquil·litat, el sentir suau i vellutat del morro, la calor de les formes del seu coll i costats, la visió de la crinera o la cua flotant al vent, fan que es manifestin els sentiments més amagats de les persones.» Les activitats terapèutiques varien segons els objectius concrets que es pretenen aconseguir i la relació que el genet estableix

FUNDACIÓ TERÀPIA A CAVALL

APARTAT DE CORREUS, 76

L'AMETLLA DEL VALLÈS

(BARCELONA)

TEL. 606 967 085

www.fundacioterapiaacavall.org

info@fundacioterapiaacavall.org

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Inauguració a Palma del nou edifici de l'Hospital Sant Joan de Déu

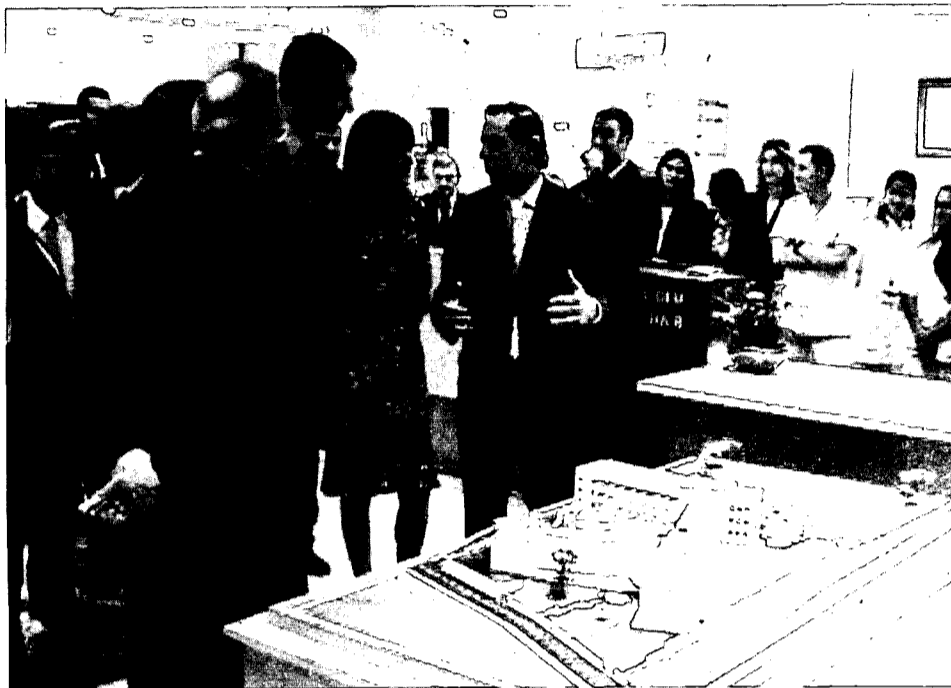
■ Les obres han suposat una inversió superior als catorze milions d'euros

PALMA DE MALLORCA.—El nou edifici de l'Hospital Sant Joan de Déu de Palma és ja una realitat. El 28 de setembre passat els prínceps d'Astúries van presidir l'acte d'inauguració d'un dels hospitals de referència en atenció geriàtrica.

Els prínceps d'Astúries van ser els convidats d'honor a la inauguració del nou edifici de l'Hospital Sant Joan de Déu de Palma el 28 de setembre passat. L'acte va comptar amb la presència del bisbe de Mallorca, Mons. Jesús Murgui; el superior provincial de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, G. Pasqual Piles, i del president del Govern de les Illes Balears, Francesc Antich.

També hi eren presents el conseller de Salut, Vicenç Thomàs; la consellera d'Afers Socials, Josefina Santiago; la batlessa de Palma, Aina Calvo; la presidenta del Consell de Mallorca, Francina Armengol; la presidenta del Parlament, M. Antònia Munar, i el delegat del Govern, Ramon Sòcias. Hores abans de l'acte es va congregar una multitud de curiosos a les portes de l'hospital per veure de prop els prínceps d'Astúries.

Felipe i Letícia van visitar abans de l'acte d'inauguració, entre grans mesures de seguretat, el nou hospital, acompanyats per les primeres autoritats de les Illes. El director gerent de l'Hospital, Dr. Joan Carulla, els va explicar, mitjançant una maqueta, els detalls de l'ampliació de les instal·lacions sanitàries. A continuació,

Els prínceps d'Astúries, davant de la maqueta de les noves instal·lacions sanitàries.

va tenir lloc l'acte d'inauguració, on el germà Pascual Piles va ressaltar l'aportació que l'orde de Sant Joan de Déu ha fet a la societat. Una congregació que es remunta al segle XVI i que, malgrat el canvi social, no n'ha transformat l'objectiu fundacional: atendre els oblidats i els més necessitats.

Noves unitats d'hospitalització

El nou edifici, annex a l'antic hospital, ha suposat una inversió superior als catorze milions d'euros. Compta amb una superfície total de 9.000 metres quadrats,

amb tres plantes d'hospitalització; planta baixa i soterrani. A la planta baixa s'han instal·lat les consultes externes, el gimnàs de rehabilitació i la unitat de radiodiagnòstic. L'hospital disposa de tres nous quiròfans situats a l'antic edifici. Durant la visita, els Prínceps van quedar impressionats amb la piscina d'hidroteràpia, única a les Illes Balears.

El nombre total de llits del nou edifici és de 125, distribuïts en vint habitacions individuals, quaranta-set dobles i una unitat d'onze llits destinats a pacients amb dany cerebral. Les noves unitats d'hospitalització,

entre les quals destaquen la geriàtrica d'aguts i la unitat de mitjana estada, tenen com a objectiu desenvolupar un model d'assistència geriàtrica integral i interdisciplinari.

Hospital de referència per als més necessitats

L'Hospital Sant Joan de Déu va ser inaugurat a finals del 1955 com a hospital infantil. Amb cinquanta llits, repartits en dues sales, tenia com a finalitat atendre infants afectats de poliomielitis. D'aleshores ençà, l'hospital s'ha anat adaptant a les necessitats de la població. A finals del 1968 acorda el concert amb la Seguretat Social i les seves prestacions assistencials s'orienten cap a la cirurgia ortopèdica, traumatologia i rehabilitació.

Actualment, l'hospital, concertat amb el Servei de Salut de les Illes Balears, es posiciona com un hospital complementari i de suport a la xarxa hospitalària d'aguts del sistema públic. Manté una alta activitat quirúrgica de traumatologia i ortopèdia, cosa que contribueix a reduir les llistes d'espera de la sanitat balear. També atén pacients privats, així com beneficiaris del concert de tràfics, de mútues laborals i d'altres entitats.

L'hospital ha rebut en el darrer any diversos reconeixements a la seva tasca, com ara el premi Balear d'Excel·lència en la Gestió 2006, el premi Diario de Mallorca i el Premi Serono de Gestió Assistencial.

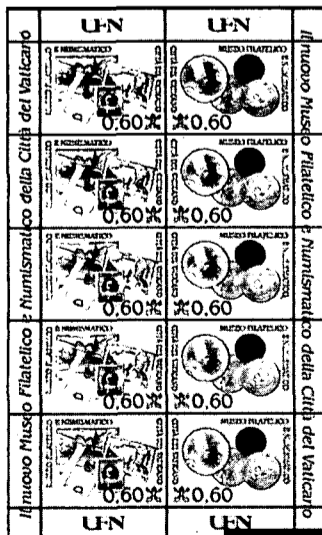
Cristina Sánchez

Obre les portes el Museu Filatèlic i Numismàtic del Vaticà

CIUTAT DEL VATICÀ.—Els Museus Vaticans compten des del 25 de setembre amb un nou espai: el Museu Filatèlic i Numismàtic, al qual es pot accedir amb el tiquet d'entrada dels Museus Vaticans. Fins ara hi havia un Museu Filatèlic i Numismàtic a l'antiga estació de trens de la Santa Seu, però tenia una disposició totalment diferent i el contingut no era tan exhaustiu com el de l'actual.

En aquest nou espai de 350 metres quadrats es poden admirar extraordinaris exemplars numismàtics i col·leccions filatèliques dels Papes des del 1929 fins al dia d'avui. També hi ha una retrospectiva filatèlica i d'història postal vaticanes del 1852 al 1870, així com models de guix i bronze que s'han fet servir

que en aquest nou espai «el criteri tradicional expositiu, cronològic i figuratiu s'ha substituït per un criteri basat en la historiografia del segell, és a dir, de la seva introducció en el context del període històric en consideració».

Sèrie filatèlica commemorativa d'aquest nou museu.

El museu ofereix també un espai a les diferents tècniques d'impressió de segells com ara la cal·lografia, la rotocal·lografia, l'òfset i també esbossos d'objectes postals inèdits o que mai no s'havien exposat fins ara. Hi ha una secció dedicada als Pontífexs del segle passat, tots excepte Joan Pau I, ja que durant el seu curt pontificat no es van emetre segells. De Benet XVI es poden contemplar els segells emesos amb motiu dels seus 80 anys el mes d'abril d'enguany. L'oficina filatèlica de la Santa Seu ha creat un segell amb l'avinentesa de la inauguració d'aquest nou espai. (M.N.)

La bona notícia...

Unitat Dependent per a presos en tercer grau

La població reclusa de l'Estat espanyol s'ha incrementat un 33% entre el 1996 i el 2004. Segons les últimes dades del Ministeri de l'Interior (juny del 2007), en els 77 centres penitenciaris espanyols hi ha 66.162 empresonats (el 91% són homes).

En l'àmbit de la Pastoral Penitenciària, hi ha 52 delegacions diocesanes, 148 capellans i 2.793 voluntaris. L'Església disposa de 6.585 institucions que col·laboren i gestionen 1.266 centres d'acollida per a reclusos en llibertat provisional, toxicòmons i malalts de sida.

El bisbe de Menorca, Mons. Joan Piris, va fundar un petit grup de voluntaris quan va arribar a l'illa que, amb el temps, han constituït una autèntica Unitat Dependent per a presos en tercer grau. El prelat, que l'any passat va rebre la medalla de plata al Mèrit Social Penitenciari per haver fundat la institució Epikèia, explica: «En alguns llocs o barris hi ha gent que es resisteix que al costat de casa seva s'hi posi una Unitat Dependent o un pis d'inserció de presos.» I afegeix: «El nostre equip és el que hi ha treballat més i agraeixo a tots els que hi col·laboren. És una iniciativa pastoral de l'Església que fa funcions subsidiàries, però eficients.»

Isabel Serra, que forma part de la direcció de la Unitat Dependent de Menorca, comenta que «estem acabant les obres d'ampliació del centre per augmentar-ne la capacitat de personal». Pel que fa als interns, manifesta que estan integrats i s'ajuden entre ells, la qual cosa és molt important en aquests centres. «Els interns —afirma— són persones que van cometre un delictes, un error o una greu agressivitat i en paguen un preu. Però quan surten de la presó, ningú no es fia d'ells, i ells tampoc no confien en ningú...» L'anomenada Unitat Dependent té la missió de suprimir barreres i crear germanor entre uns i altres, i això ja és una bona notícia.

Francesc Gamissans

cultura

Tarragona commemora els 25 anys de la Bíblia Catalana Interconfessional

■ El Museu Bíblic Tarraconense acull una exposició sobre la seva elaboració

TARRAGONA.—Biblistes d'arreu de Catalunya es van reunir a Tarragona el 29 de setembre per commemorar el 25è aniversari de la primera edició de la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI) en un

acte acadèmic que va voler testimoniar el reconeixement envers totes aquelles persones que el 1982 van iniciar la tasca de traducció de la Sagrada Escripura al català. També s'hi va presentar una reedició de

la BCI en tres volums amb il·lustracions de Perico Pastor. Posteriorment es va inaugurar una exposició que mostra el procés seguit pel que fa a la redacció de la Bíblia Catalana Interconfessional.

Unes tres-cents persones van omplir el paranimf del Seminari Pontifici de Tarragona, entre elles molts dels artífexs de la creació de la Bíblia Catalana Interconfessional i membres de l'Associació Bíblica de Catalunya (ABCat), que la va impulsar juntament amb Editorial Claret i les Societats Bíbliques Unides. En l'ambient del paranimf planava un alè de complaença que es podria resumir en les paraules de Mn. Joan Magí, president de l'ABCat: «Estem contents del que hem fet, de la manera que ho hem fet i de les persones amb qui l'hem fet.»

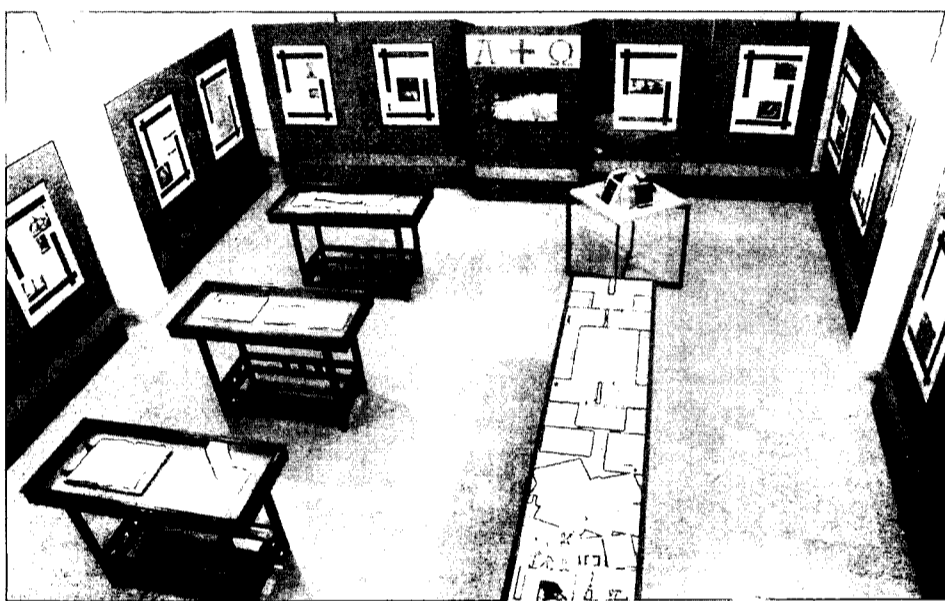
L'acte va ser presidit per l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol i Balcells, acompanyat de diverses personalitats, com ara l'arquebisbe Joan Martí Alanís, bisbe emèrit d'Urgell; la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Coll; el degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Mn. Armand Puig, i el president de la Fundació Enciclopèdia Catalana, Agustí Montal.

La Schola Cantorum dels Amics de la Catedral, dirigida per Mn. Miquel Barbrà, va encetar l'acte amb una breu interpretació musical de pregària per donar pas al visionament d'un DVD sobre la història de la Bíblia i les seves traduccions. Tal com es va recordar, el punt de partença de la BCI van ser les necessitats i les urgències dels lectors potencials de la nova Bíblia en el context social, cultural i eclesial en què es trobava el nostre país. Com va dir Mn. Magí, «es notava l'ampli desig d'un text assequible al nostre poble.»

En la dècada dels setanta, l'arquebisbe Josep Pont i Gol, juntament amb la resta de bisbes de la Tarraconense, va fer néixer i créixer l'Associació Bíblica de Catalunya, que va impulsar la BCI i que promou també el Corpus Biblicum Catalanicum. Aquesta traducció ha esdevingut la Bíblia estàndard; ja se n'han publicat, de manera completa o parcial, 200.000 exemplars i compta amb dues adaptacions a les modalitats baleàrica (1994) i valenciana (1996) de la llengua catalana. Així mateix, aquesta traducció ha permès la gènesi d'altres materials que l'ABCat també ha publicat.

Una Bíblia plurisectorial

Evidentment, la BCI no és la primera traducció de la Bíblia al català, però sí la primera que va tenir els consens de totes les confessions cristianes, amb un text comprensible i expressiu, àgil i entenedor. Va cercar solucions que recullen la riquesa de l'original i la situen en els variadíssims

L'exposició està estructurada en vuit àrees temàtiques.

registres de la llengua receptora. Cal subratllar que la BCI es va beneficiar de l'esforç d'un ampli equip de biblistes, traductors, exegetes, filòlegs i correctors d'estil.

Com va manifestar el biblista Mn. Armand Puig, «la BCI havia d'arribar al màxim possible de persones, també a l'àmbit acadèmic, i la gran acceptació que va tenir el projecte, considerat necessari, ho demostra el fet que, abans que fos editada, ja se n'havien venut 20.000 exemplars». I va afegir que «es tracta d'una Bíblia plurisectorial. Un regal de Déu a la humanitat i un regal de la humanitat a Déu.»

Per la seva banda, el president de la Fundació Enciclopèdia Catalana va fer la

presentació de la nova edició il·lustrada de la traducció interconfessional, que consta de tres volums. Agustí Montal va qualificar aquesta edició de «magnífica i original, amb un miler d'il·lustracions» i va assegurar que «es tracta d'un text i d'unes imatges que responen a les necessitats religioses i culturals actuals i esdevé una fita per a la cultura catalana.»

Agustí Montal va lliurar a l'arquebisbe Jaume Pujol un exemplar de la BCI, que es comercialitza juntament amb quatre litografies de Perico Pastor. Aquest artista de la Seu d'Urgell va confessar haver «saltat d'alegria» quan li van proposar il·lustrar aquesta edició de la Bíblia, atès que va

significar per a ell «com haver fet l'Éve-rest de la il·lustració».

Mons. Jaume Pujol va tancar l'acte tot destacant la tasca evangelitzadora que continua fent la Bíblia Catalana Interconfessional, ja que «l'Església neix i viu de la Paraula de Déu» i es va congratular de l'efemèride, en el mateix dia del 25è aniversari de la presentació que l'arquebisbe Ramon Torrella feia de la BCI a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya. «Donem gràcies a Déu per aquest nou apropament amorós a nosaltres i demanem-li que la nova edició de la BCI serveixi perquè molta gent sàpiga trobar la seva conversa», va concloure el prelat.

El Museu Bíblic Tarraconense acull una exposició, inaugurada després de l'acte acadèmic al Seminari de Tarragona, que resumeix en tretze plafons explicatius, deu plafons lluminosos i sis vitrines com va ser el procés de la traducció al català de la Bíblia interconfessional. El contingut està estructurat en vuit àrees temàtiques que expliquen des de la definició de la Bíblia, el procés de formació i transmissió de la Sagrada Escripura fins a la figura del traductor i l'herència de la Bíblia interconfessional.

L'exposició romandrà oberta fins al dia 4 de novembre i es pot visitar de 17 a 20 hores, de dimarts a divendres, per al públic en general, i de 15 a 17 hores els centres educatius que ho hagin concertat. Els dissabtes i diumenges estarà oberta de 10.30 a 13.30 hores.

Joan Boronat

Caixa Galicia aporta 350.000 euros per a la restauració de Santa Maria del Mar

BARCELONA.—Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i José Luis Méndez, director general de Caixa Galicia, van signar el 4 d'octubre al Palau Episcopal de Barcelona un conveni de col·laboració entre totes dues institucions. En aplicació d'aquest conveni, la Fundació Caixa Galicia aportarà 350.000 euros en els propers dos anys que es destinaran a la restauració de la basílica de Santa Maria del Mar. Mons. Martínez Sistach va afirmar que aquesta col·laboració «és un acte històric per a la Fundació Caixa Galicia i per a l'arxidiòcesi de Barcelona, ja que la "catedral de la Ribera" és un monument molt estimat no només pels catalans, sinó també per gent d'arreu del món». El prelat va assenyalar que Santa Maria del Mar té dues dimensions: l'espiritual, «al servei del culte», i l'artística, «amb la seva bellesa arquitectònica i artística». Per la seva banda, José Luis Méndez va comentar que «la restauració del patrimoni històric i artístic és una de les múltiples activitats que du a terme Caixa Galicia».

El Dr. Mario Vendrell, director del grup d'investigació patrimonial de la Universitat de Barcelona, va presentar un informe sobre l'estat de conservació de Santa Maria del Mar. Després de presentar gràficament els resultats dels estudis realitzats, va dir que «la basílica presenta una bona estabilitat estructural, però és necessària una intervenció d'estabilització interior per tal que el temple recuperi l'esplendor que va tenir en el passat». (M.A.C.)

Moment de la signatura del conveni.

Exposició d'aquarel·les a la catedral de Barcelona

BARCELONA.— El 25 de setembre passat va tenir lloc a la Sala Capitular de la catedral de Barcelona la inauguració de l'exposició *Estrada-Vilarrasa. L'excel·lència de l'aquarel·la au plein air*. Els beneficis que s'obtinguin amb la venda d'aquestes pintures aniran desti-

nats a la restauració de la façana de la seu barcelonina. Es tracta del primer pas d'una campanya que vol posar a l'abast del poble totes les riqueses catedralícies, com ara tapissos o obres d'artistes cèlebres com Huguet, Martorell o Bermejo. La mostra es pot visitar fins al 8 de desembre.

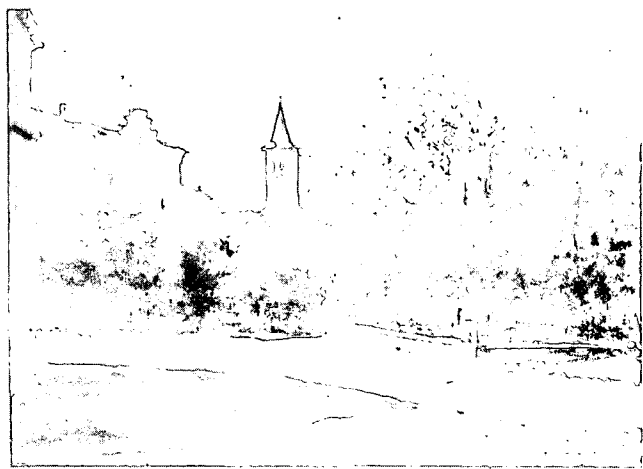
El Museu Diocesà de Barcelona ha posat en marxa una iniciativa per tal de contribuir a la restauració de la façana de la catedral. A la Sala Capitular s'hi exhibeixen vint-i-quatre obres de la col·lecció privada del mestre actual de l'aquarel·la, Albert Estrada-Vilarrasa, donades per ell mateix perquè amb la seva venda s'ajudi a la rehabilitació de la catedral barcelonina. Així mateix, es vol animar altres artistes perquè, a través del seu treball, siguin també patrocinadors de les obres de millora que es duen a terme a la catedral. A l'acte inaugural hi van participar, entre altres personalitats, el Dr. Joan Guiteras, canonge degà-president del Capítol de la Catedral; el Dr. Josep Maria Martí Bonet, canonge responsable del Patrimoni Cultural de l'arquebisbat de Barcelona, i Albert Estrada-Vilarrasa, autor de la mostra.

Des de el cor de la catedral, el Dr. Josep M. Martí Bonet va expressar la seva joia per l'esdeveniment des d'un «marc esplèndid, amb una història entrançable

Foto: Mónica García

La custòdia del rei Martí l'Humà, contemplada, entre altres, per Estrada-Vilarrasa.

Una de les aquarel·les de la mostra.

pam a pam, on fa segles es reunien reis i sobirans de tot Europa». Va qualificar la catedral de Barcelona com a lloc cabdal de la vida cristiana i va recordar les paraules de Mn. Cinto Verdager: «Al cor de la catedral batega l'amor a Déu i a les criatures.» És per aquesta importància «fonamental» de la catedral —com a «lloc de

referència per als cristians i com a referent cultural i artístic» — que el Dr. Martí Bonet va agrair a Albert Estrada-Vilarrasa «l'intercanvi d'art, fer art amb art».

L'exposició consta de vint-i-quatre aquarel·les que constitueixen una veritable revolució pel que fa a la tècnica. Estrada-Vilarrasa ha assolit una resolució completament personal de l'aquarel·la després de llargues experimentacions plàstiques. Albert Estrada-Vilarrasa és membre de les reials acadèmies de San Fernando de Madrid i de Sant Jordi de Barcelona. A més de com a artista, també és reconeguda la seva tasca diplomàtica —és cònsol d'Eslovènia— i editorial —és el fundador d'Ausa— que l'ha portat a col·laborar amb figures com Camilo José Cela, Baltasar Porcel o Josep Maria Gironella.

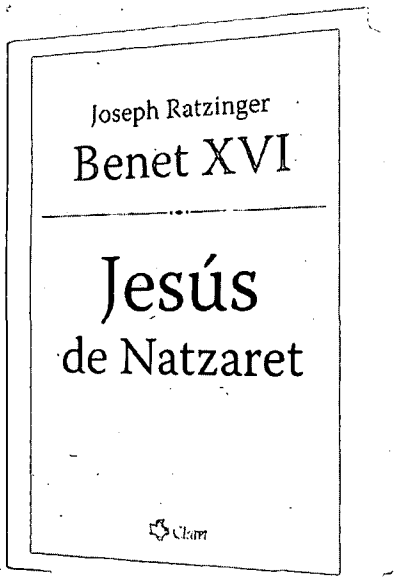
En el mateix marc expositiu de la Sala Capitular es pot visitar l'exposició pública permanent *La custòdia del rei Martí. La joia del tresor de la catedral de Barcelona*. La famosa custòdia major de

la catedral de Barcelona (segle XV), que fins ara solament s'exhibia en la tradicional processó del Corpus, consta de tres parts essencials: l'ostensori, el tron-cadira i les corones reials. Està adornada amb nombroses joies de notable valor.

Mónica García

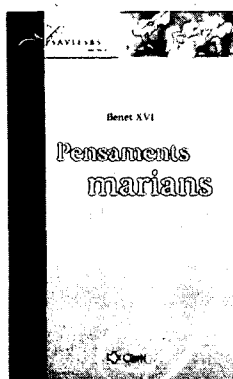
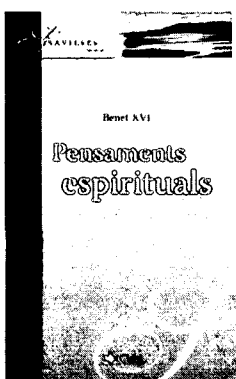
Roger de Llúria, 5 · 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 · Fax 933 174 830 · A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

«He volgut intentar —tan bé com he pogut— de presentar el Jesús dels Evangelis com a “Jesús històric” en sentit propi. Estic convençut, que justament aquest Jesús dels Evangelis és una figura històricament plena de sentit i coherent.»

Benet XVI

360 pàgines. Relligat en tapa dura amb sobrecoberta.

Benet XVI

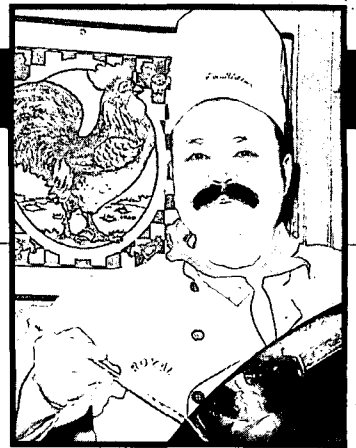
Pensaments espirituals
Col. Savieses. 80 pàg.

Pensaments marians
Col. Savieses. 72 pàg.

Dos petits reculls de textos extrets d'homilies, audiències, missatges i discursos del primer any del pontificat del papa Benet.

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El llenguado

La Rosalia, la meva peixatera, és una experta del seu ofici. A més de bona peixatera és molt amable amb la clientela.

L'altre dia li deia a una senyora: «Aquest llenguado que s'endú, d'uns 25 centímetres, és la millor mida. Abans d'expulsar els ous està considerat peix blau i després, peix blanc. Els de la costa cantàbrica, d'aigües més fredes, tenen una carn més compacta; en canvi, els de la costa gaditana són de textura més delicada.»

Al nostre país hi ha molt bons professionals, així que, si teniu cap dubte, pregunteu i us aconsellaran.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers.

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 · www.joanvillaro.e.telefonica.net

El Festival de Sant Sebastià aposta pel cinema espiritual

■ Reflexions de Peio Sánchez, membre de la delegació de Signis en l'últim festival cinematogràfic de Donostia

Cada vegada amb més insistència el públic reclama el cinema amb dimensions espirituals, els jurats saben apreciar-lo i aquells cineastes que emprenen aquests camins arriscats veuen reconegut el seu treball. Enguany, tant la selecció com el palmarès del Festival de Sant Sebastià donen suport a aquesta afirmació. En la línia traçada des de fa anys per Signis (Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació), ens aturarem a comentar alguns esdeveniments importants en aquest sentit.

La guanyadora de la Concha d'Or, «Mil años de oración»

A Thousand Years of Good Prayers, de Wayne Wang, ha estat definida pel jurat Signis, que també l'ha premiat, com «el retrobament entre un pare xinès i la seva filla, que viu a Nord-amèrica; ofereix un microcosmos del nostre món actual, distanciat per diferències culturals, generacionals, religioses i ideològiques —i acaba la justificació—. La pel·lícula mostra el camí pacient a recórrer d'acostament i comunicació; un crit al diàleg necessari per despertar de nou la recerca de la felicitat, i que es converteix en símbol de l'espera

de tot ésser humà.»
La delegació de Signis al Festival de Sant Sebastià, al costat del cineasta Volker Schlöndorff.

Es tracta certament d'una pel·lícula contemplativa i profunda que narra la història d'un ancià —interpretat per Henry O, que ha estat guardonat amb la Concha de Plata al millor actor— que realitza un llarg

copal de Mitjans, va llegir una carta de D. Juan del Río, bisbe de Jerez i president de la Comissió, al cineasta alemany, i li va lliurar el premi ¡Bravo!

Finalment, Volker Schlöndorff va intervenir, recordant de manera emotiva com n'havia estat, d'important, per a ell la presència en la seva vida de dos jesuïtes que el van educar al col·legi de França on havia estudiat. Va explicar, entre altres coses, com els devia la seva vocació i com

ell, protestant, va batejar la seva filla en la fe catòlica, i es va comprometre a vetllar per la seva educació catòlica. Va agrair commogut els premis i després va concedir diverses entrevistes als mitjans.

El premi especial del jurat a «Buda explotó por vergüenza»

Buda as sharm foru rikht, de la iraniana Hana Makhmalbaf, és una interessantíssima pel·lícula que d'ençà que es va projectar es va guanyar el públic, especialment el jurat jove. El que sorprèn és que es tracta d'una directora de 19 anys que fa cine des de petita.

Es tracta d'un conte-paràbola que té per protagonistes els nens afganesos que viuen a les coves on hi havia les estàtues colossals de Buda a Bamiyan i que van ser destruïdes pels talibans l'any 2001. Baktay, una nena afganesa de sis anys, s'anima a anar a l'escola quan veu llegir el fill dels seus veïns. De camí cap a l'escola, és assetjada per uns nens que juguen d'una forma cruel que reflecteix la societat tan violenta que els envolta. Els nens pretenen lapidar Baktay o destruir-la com al Buda. I aquí assistim a un enfrontament dur entre la crueltat i el coratge.

En el fons se'ns mostra el poder corruptor de la violència i com la guerra passa d'adults a nens i tendeix a perpetuar-se si algú no trenca el malefici. En definitiva, una denúncia i una crida a l'esperança.

«10+4», el testimoni comunicatiu de Mania Akbari

En aquesta seqüela del film *Ten* d'Abbas Kiarostami, Mania Akbari, l'actriu protagonista d'aquella pel·lícula, torna a conduir un cotxe mentre parla amb el seu fill, la seva germana i altres persones. La seva situació en aquesta seqüela és diferent perquè Mania està malalta de càncer. A mesura que la malaltia avança, se sent incapaç de conduir, així que s'asseu al seient de darrere del cotxe i la conversa continua. A diferència de *Ten*, a *10+4* la càmera ha de seguir-la allà on va. Es tracta d'una experiència totalment nova en la qual és el càncer qui dirigeix la directora en el procés de creació de la pel·lícula.

En aquest cas el cinema com a art torna a recuperar el veritable significat: preparar per a la vida i la mort. La valenta iraniana deixeble de Kiarostami ens mostra amb tota cruesa la malaltia i la duresa del tractament de quimioteràpia. Però amb una mirada que mescla la veritat amb l'oportunitat i en què la lluita assenyala el poder indestructible de la vida. O el que és el mateix, veritable art.

Peio Sánchez

Director de la Setmana de Cine Espiritual i vicepresident de Signis-Espanya

Maionesa de gambes i nous per al peix a la planxa

INGREDIENTS:

oli
margarina
gambes petites
nous
2 grans d'all
1 patata
maionesa

PREPARACIÓ:

Primer de tot, salteu durant uns minuts, amb una mica d'oli i margarina, set cullerades de gambes petites pelades i descongelades. Després, afegiu-hi dues cullerades de nous trinxades i dos grans d'all. Quan estigui tot al seu punt, retireu-ho del foc i escorreu-ho tot bé. Poseu-ho en un cassó juntament amb una patata bullida i 30 cullerades de maionesa i tritureu-ho tot. I ja teniu la salsa feta per acompanyar el peix!

«El diàleg islamo-cristià passa per moments delicats»

■ Dr. Joan Martínez Porcell, codirector del grup de Barcelona dels GRIC

A la 30a trobada internacional anual dels GRIC (Grups de Recerca Islamo-Cristians), vint-i-cinc experts en diàleg entre musulmans i cristians van presentar els resultats de la recerca efectuada durant el bienni 2006-2007. Durant aquests dies de treball també es va reafirmar, un cop més, la necessitat d'apostar per la raó en el diàleg interreligiós. Parlem amb el Dr. Joan Martínez Porcell, codirector del grup de Barcelona dels GRIC.

—Del 6 al 9 de setembre es va celebrar a Barcelona la 30a trobada internacional anual dels GRIC. Quin balanç en faria?

—Un balanç excel·lent. Va ser l'oportunitat de treballar junts «les fronteres identitàries» del cristianisme i l'islam amb aportacions, molt enriquidores, de tots els grups sobre temes com ara la qüestió del respecte de les minories en terres islàmiques, l'acolliment dels musulmans a Europa, els matrimonis mixtos, el paper de la política en la mediació interreligiosa, etc. El clima de convivència cordial entre tots plegats va ajudar molt al treball seriós i a la coneixença mútua.

—Quins temes s'hi van tractar?

—El títol general tractava sobre «les identitats en conflicte», però dins d'aquest títol genèric es va trobar lloc sobretot per treballar les fronteres i els límits entre «l'evangelització i la da'wa» (proposta i presentació de la fe musulmana). És evident que totes dues religions reclamen el dret a proposar la Revelació a tothom, és a dir, tenen una dimensió «universal». Ara bé, com ha de ser aquesta «presentació»? Podem passar del proselitisme al testimoniatge? Influència això la manera de ser de les nostres comunitats missioneres?

—Quan i amb quins objectius van néixer els Grups de Recerca Islamo-Cristians?

—Els Grups de Recerca Islamo-Cristians (GRIC) van néixer l'any 1972 a l'entorn de les missions catòliques que els Pares Blancs tenen arreu de molt països de majoria musulmana amb la clara intenció de facilitar el diàleg i el coneixement mutu d'aquestes dues religions. Es van crear en una situació ben llunyana de l'11 de setembre i de totes dels darreres qüestions que han fet que aquest tema hagi pres tanta popularitat... Després, també

Perfil biogràfic

Joan Martínez Porcell (Barcelona, 1960) va ser ordenat de prevere el 1983. És llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia de Burgos i doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona. El 2003 va cursar estudis d'Islamologia a l'Institut Dominic d'Estudis Orientals (IDEO) del Caire. Ha estat arxiprest de Puiggraciós (1998-2002) i vicari episcopal del Vallès Occidental (2002-2004). Actualment és professor ordinari i degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya i professor catedràtic de la Universitat Ramon Llull. És autor, entre altres llibres, de *Metafísica de la persona* (1992), *El començament de l'ésser i l'ésser del pensar* (1996), *Aportacions al pensament en diàleg a la llum de la Revelació* (2004) i *La mística cristiana i musulmana com a lloc d'encontre* (2004).

els combonians i d'altres s'han afegit a aquesta iniciativa que ja és present a París, Rabat, Beirut, Tunis i Barcelona.

—El grup de Barcelona va ser acceptat en els GRIC en l'assemblea celebrada a Rabat el 2005. Quina tasca heu dut a terme des d'aleshores?

—Tots els grups estan en paritat, entre membres musulmans i cristians. No hi ha representants de cap institució religiosa o civil. Certament, el grup de Barcelona va començar a formar part dels GRIC el 2005, però s'ha de dir que ens queda un llarg camí de consolidació que ara, després de l'assemblea, veiem amb esperança. Ens reunim un cop al mes i intentem treballar en conjunt amb els altres grups

Dr. Joan Martínez Porcell.

per tal d'assolir la redacció d'un document final consensuat. Ens queda, però, fer el balanç de l'experiència per treure'n els fruits i adreçar els errors.

—Vostè, com a codirector del grup de Barcelona, quin paper hi desenvolupa?

—Els codirectors, cristià i musulmà, tenen com a tasca la coordinació del grup i la seva representació «oficial» a l'interior dels GRIC. És una tasca compromesa que demana generositat i entrega, ja que les necessitats del grup són moltes: treball investigador, presència en el *bureau* central del GRIC, assistència a les assemblees, finançament, presència en la societat civil, etc. Ara tot just hem començat a preparar-nos per als actes de celebració del 30è aniversari dels GRIC, que tindrà lloc a Rabat el 25 i 26 d'abril del 2008.

—Faci'ns cinc cèntims de la metodologia de treball.

—És senzilla. Hi ha un document breu inicial, quasi com una breu explicació a una qüestió general, com ara «evangelització i da'wa». Sobre aquesta qüestió es treballa i discuteix per tal de conèixer bé la posició pròpia i aliena fins a trobar (o no) uns aspectes comuns sobre els quals s'elabora el document final. Per tant, la metodologia és activa i dialogal. No pretén «federar» sincrèticament cap posició ni tampoc marcar diferències insalvables. Es tracta d'un exercici de diàleg entre creients, com sempre s'hauria d'haver fet —i en moltes ocasions així ha estat— al llarg de la història.

—Quins són els reptes que teniu de cara al futur?

—Hauríem de renovar càrrecs a l'interior del grup. Tots els grups necessiten renovació. També cal aclarir més els objectius que mouen els GRIC. I, sobretot, augmentar el nostre compromís en l'estudi i la investigació. No és menor la necessitat d'un compromís més gran en les tasques comunes del *bureau* internacional dels GRIC. De fet, la metodologia és exigent i demana de nosaltres una complicitat més gran per esdevenir membres actius. Malgrat tot, crec que els altres grups es van endur una magnífica impressió de Barcelona i de la seva vitalitat.

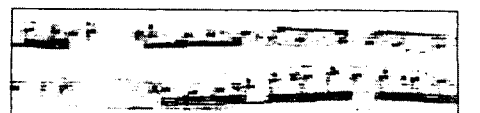
—El P. Miguel Àngel Ayuso afirmava en la conferència inaugural de la trobada a Barcelona que cristians i musulmans tenen «el deure de descobrir, des de dins de les respectives tradicions religioses, els gèrmens de fraternitat i de pau». Hi està d'acord?

—Totalment. L'exposició del P. Ayuso, al qual vaig tenir el gust de conèixer personalment al Caire i després a Roma en les seves ocupacions actuals, va estar molt brillant i ens va obrir camí, especialment distingint entre «relativisme» religiós i «relació» entre religions. De fet, també les persones que, des dels seus «observatoris» privilegiats, parlen adequadament ens estan ajudant en el veritable encontre i en la manera precisa d'entendre el diàleg interreligiós.

—Com veu avui dia el diàleg islamo-cristià?

—Crec que passa per moments delicats. D'una banda, hi ha cansament en molts grups islamo-cristians cada vegada que veuen que el fruit del seu esforç és petit i, sovint, queda amagat davant de l'allau d'informacions mediàtiques sobre l'inevitable «xoc» de civilitzacions o la presentació de la religió com a eina de fanatismes. De l'altra, la dimensió laica d'Europa a vegades es confon amb la posició laïcista que no creu possible el diàleg estrictament religiós i opta per la seva reducció a una mena de nivell social o cultural. És urgent reivindicar el paper de la raó en la qüestió religiosa, com pensa Benet XVI, i alhora no cedir als reduccionismes de cap mena.

Miquel Àngel Codina

La música del darrer adéu

Música per a funerals

cerimònies religioses i laiques

Yaitemer produccions
maite.mer@telefonica.net
Telf. 676.930.024

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Pius Taofinu'U, cardenal

Wallis i Futuna, arxipèlag de la Polinèsia, ha dedicat enguany un segell a Pius Taofinu'U, el primer cardenal d'Oceania. Nascut el 9 de desembre del 1923 a Fealupo (Samoa occidental), va ser ordenat sacerdot el 1954 a Apia. Va ser vicari apostòlic a Samoa i Tokela del 1954 al 1964. Va entrar a la Societat de Maria el 1960. Del 1964 al 1966 va ser vicari general de Samoa i Tokelau. El 1968 va ser elegit bisbe d'Apia. El 5 de

març del 1973 va ser creat cardenal. Va ser enviat especial del papa Joan Pau II a les celebracions en honor de sant Pere Claver, patró d'Oceania, que van tenir lloc del 12 al 18 de juny del 1988, per commemorar el 150è aniversari de l'evangelització de l'arxipèlag de Wallis i Futuna. El cardenal Taofinu'U va morir el 19 de gener del 2006.

Llibres

Trobada intercultural

Aquest volum aplega quatre escrits del cardenal Joseph Ratzinger dedicats al diàleg judeocristià amb l'esperit de la declaració conciliar *Nostrae aetate*, que va suposar un punt d'inflexió en l'actitud de l'Església envers el poble jueu. L'avui papa Benet XVI està convençut que, en un món cada vegada més globalitzat, és prioritària la trobada entre cultures i que al diàleg interreligiós li correspon un paper de primera importància en aquest procés. (C.C.)

Joseph Ratzinger, *La Iglesia, Israel y las demás religiones*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2007, 128 pàg.

Educar els fills

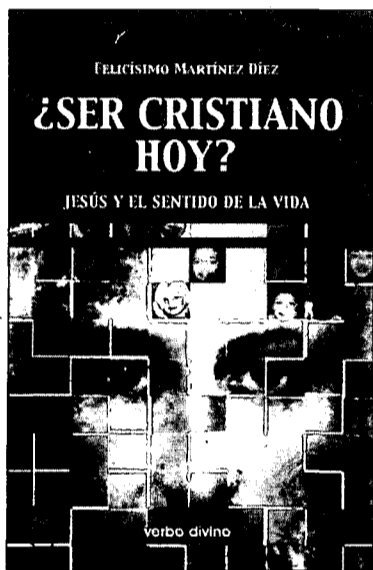
Amb un estil desenfadat i divertit, aquest llibre està pensat per a pares que, davant de l'actitud dels seus fills adolescents (atacs de fúria, manca d'interès pels estudis, males respostes...), es desconcerten i se senten sols en la tasca difícil d'educadors. Els autors d'aquesta guia són educadors, però també pares, que aconsellaran els pares sobre quines són les pautes de comportament que han de seguir per aconseguir una bona comunicació amb els seus fills. (C.C.)

Robert i Jean Bayard, *¡Socorro! Tengo un hijo adolescente. Guía de supervivencia para padres desesperados*. Ediciones Temas de Hoy, Col·lecció Vivir Mejor, Madrid 2007, 301 pàg.

Reflexió teològica

La vida de Jesús de Natzaret continua atraient l'interès de moltíssimes persones dos mil anys després de la seva mort. Si avui ens interessem per Jesús és perquè ens interessa la vida cristiana, però en què consisteix ser cristià avui? El llibre del capellà dominic Felícísimo Martínez Díez és una síntesi de la seva reflexió teològica sobre la vida i l'obra de Crist escrita amb la intenció de fer-se comprendre per persones sense una formació religiosa de caràcter acadèmic. (C.C.)

Felícísimo Martínez Díez, *¿Ser cristiano hoy? Jesús y el sentido de la vida*. Editorial Verbo Divino, Estella 2007, 407 pàg.

Una història d'amor

Una dona, que des de fa temps està ingressada en una casa de repòs, parla amb el president d'aquesta institució per agrair-li el permís que ha concedit al seu marit per venir-la a buscar. A través d'aquest monòleg, va explicant com era la vida amb el seu marit, un prestigiós poeta. L'escriptor italià Claudio Magris, a través d'un llenguatge intens i senzill, ofereix al lector una història d'amor amb totes les seves cares: passió, renúncia, protecció, desesperança i esperança. (C.C.)

Claudio Magris, *Vostè ja ho entendrà*. Edicions de 1984, Col·lecció Mirmanda, Barcelona 2007, 60 pàg.

Hombres y mujeres de oración

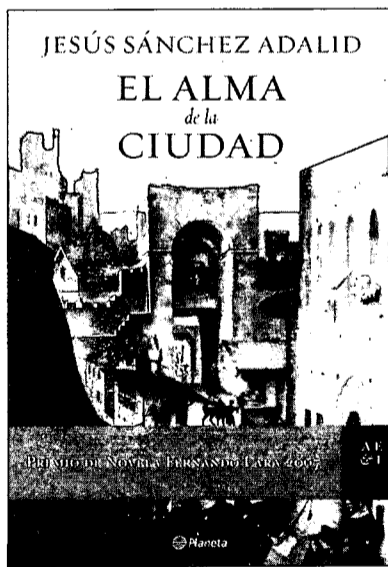
Elías Yanes Álvarez

La crida de Déu

Elías Yanes, arquebisbe emèrit de Saragossa i president de la Conferència Episcopal Espanyola entre el 1987 i el 1993, és autor d'aquestes pàgines en què reflexiona sobre la pregària, «situant-la sempre dins d'aquesta crida que Déu mateix ens fa a l'amor», explica en la introducció. Més endavant, escriu que «la pregària és relació d'amor de l'Església amb el Pare, per Jesucrist, en l'Esperit de la Veritat. La nostra pregària s'integra en la pregària de Crist, Cap de l'Església». (C.C.)

Elías Yanes Álvarez, *Hombres y mujeres de oración*. Editorial San Pablo, Col·lecció Caminos, Madrid 2007, 412 pàg.

Dilema existencial

En plena edat mitjana, la Reconquesta avança, malgrat la força de l'imperi almohade. El rei Alfons VIII funda la ciutat d'Ambrosia, on el seu primer bisbe es lliura a erigir l'orde més excels, amb una visió guerrera i alhora mística del món. El jove Blasco Jiménez, la mà dreta del prelat, s'enfrontarà a un dilema: la fidelitat a l'esperit de la ciutat recent fundada o la seva llibertat. Aquesta obra va obtenir el premi de novel·la Fernando Lara 2007. (C.C.)

Jesús Sánchez Adalid, *El alma de la ciudad*. Editorial Planeta, Col·lecció Autores Españoles e Iberoamericanos, Barcelona 2007, 646 pàg.

El motor de l'escola

Partint d'una visió innovadora de l'acció psicopedagògica, aquest llibre proposa una escola més centrada en l'alumne. L'acompanyament personalitzat dels alumnes i el suport als seus processos de creixement i de desenvolupament esdevenen l'eix central de la labor educativa del docent. Per aquesta raó, els autors aposten per redimensionar el concepte de tutoria i d'acció tutorial. D'aquesta manera, l'orientació pot arribar a ser el motor de l'escola. (C.C.)

AA.DD., *La escuela orientadora. La acción tutorial desde una perspectiva institucional*. Ediciones Narcea, Col·lecció Educación Hoy Estudios, Madrid 2007, 220 pàg.

Una dieta equilibrada

La majoria de les dietes que prometen perdre pes de manera ràpida i sense esforç impedeixen, en realitat, dominar la bàscula. En el 95% dels casos, aquests intents esdevenen un fracàs perquè els quilos perduts es recuperen fàcilment. En aquest llibre, la Dra. Folch, reconeguda professional especialista en nutrició, ofereix un programa eficaç, testat científicament, que evita les privacions, ensenya a menjar de manera equilibrada, permet perdre pes i aconseguir mantenir-lo. (C.C.)

Montse Folch, *El método de la Dra. Folch. El sistema eficaz para comer, adelgazar y sentirse bien*. Ediciones Styria, Barcelona 2007, 223 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Viatjar amb el cor

Espinàs és un periodista excel·lent que sap captar les subtils que s'amaguen a qualsevol visió normal de la realitat. Els seus comentaris de premsa van sempre més enllà de la sobrefaç dels esdeveniments i de les persones, i ens fan penetrar en la diferència de qualsevol lloc o persona comuna.

M'explico. Nosaltres podem captar els esdeveniments, i reflectir el que veiem, sent el més fidels possible a la realitat. La subtils d'homes com Espinàs consisteix precisament a fer-nos veure aquesta tercera o quarta dimensió que s'escapa a una visió superficial. I ens fa, alhora, coprotagonistes de la seva crònica, com qui no vol la cosa. És una qualitat que tenen només els homes acostumats a identificar-se amb els que observen i expliquen, per banal que sigui. D'una manera especial, aquesta visió diferent i més profunda de les coses es reflecteix en la sèrie de divuit narracions que ha escrit des del 1956, amb el títol genèric *A peu per...*

Amb ell hem recorregut Catalunya, des del Pallars i la Vall d'Aran, el Priorat, la Segarra, la Terra Alta, la Llitera, l'Alt Maestrat, el Berguedà, l'Alcalatén, el

Josep M. ESPINÀS
A peu per Aragó. El Somontano.
La Campana, Barcelona 2006, 312 pàg.

Matarranya, el Comtat i la Marina, per després dirigir-nos a Castella, el País Basc, Extremadura, Galícia, Andalusia i la Costa da Morte; en aquest text nou, avui ens convidava a recórrer amb ell l'Aragó.

Els pobles que recorre de l'Aragó se'ns manifesten amb la voluntat de creixement i de singularitat que va descobrint, no sense sorpresa. En tots hi ha certa nostàlgia del passat, al qual recorden, però amb les limitacions d'una època ja superada. Veuen com s'ha modernitzat la seva manera de viure, tot i que hi ha massa restes del passat. Però la tradició arrossega, i impedeix molta gent buscar la manera de viure més bé. Almenys tenir com a horitzó una convivència en la qual l'esforç físic està superat per la màquina, però sense abandonar l'aspecte més humà amb les eines més tradicionals.

La passejada pel Somontano resulta

cordial. Espinàs sap dialogar amb la gent, que li evoca les diferències, i li recorda tradicions locals, de vegades amb un deix de nostàlgia tràgica, i altres amb un humanisme ple d'humor popular. Sap dialogar, i aconsegueix descobrir la quinta essència darrere de la capa de cert aire rústic i distant; som a l'Aragó petri i reservat!

El seu itinerari és rectilini: de Lluçanès a Rodellar, per després baixar fins a Alquézar i Buera... Evidentment, aquests noms, que responen a molts altres llocs, diran ben poc al lector. Però, la cordialitat, la simpatia i l'humanisme que descobreix Espinàs és tanta, que convidava a recórrer amb ell aquest mateix itinerari. Això és la força del narrador i cronista.

Espinàs està dins de la línia dels autèntics narradors de viatges, dins de la tradició que arrenca d'Heròdot, i Marco Polo o la monja Etèria, sense oblidar Edgar Allan Poe o Jules Verne... en la me-

sura en què es dimensiona a si mateix per l'espai recorregut. Però Espinàs té un valor afegit, ja que amb les seves observacions i la bonhomia de la seva narració, ens aproxima a pobles germans. Bona falta ens fa en aquests moments. Recordeu aquella frase de Menéndez y Pelayo sobre l'horitzó que ens porta novament al «cantonamiento de arévacos y vectones y de los reinos de taifas»? Doncs, això...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Nou emplaçament per a la Tardoral de Sant Pere de Torelló

La Tardoral Sardanista que cada mes d'octubre reunia un públic nombrós dins l'escenari natural del Bosc de la Grevolosa, a Sant Pere de Torelló, per sentir un concert singular amb la cobla La Principal de la Bisbal, deixa aquest emplaçament per tal d'afavorir la regeneració de la fageda.

Per acord de l'ajuntament d'aquest municipi amb l'agrupació sardanista, a

partir d'aquest any el concert se celebrarà a l'entorn del Pont Romànic de la Riera, que té un accés més fàcil tant per als habitants de Sant Pere de Torelló com per als forasters, que poden deixar el cotxe a pocs metres de l'escenari del concert.

Enguany, aquesta primera Tardoral Sardanista se celebra el diumenge 21 d'octubre, a les 11 del matí, amb una entrada de cinc euros que inclou l'esmorzar.

6è volum de «Contemporanis»

Aquest mes d'octubre apareix un nou CD de la col·lecció *Contemporanis* auspiciada per la cobla Contemporània tot recerçant nous valors en la composició de sardanes. Es tracta del sisè volum d'aquesta col·lecció discogràfica, que inclou 12 títols corresponents a 12 compositors amb una mitjana de 34 anys, en un document sonor que demostra la vitalitat i el neguit dels músics i de la sardana.

En el marc del concert de sardanes que preludeja la celebració del 33è Aplec de la Sardana de l'Hospitalet de Llobregat, el 20 d'octubre, a les 7 de la tarda, la cobla Contemporània presenta aquesta darrera producció musical, que inclou la sardana *Essència d'aplec*, d'Enric Ortí, guanyadora de la darrera edició de La Sardana de l'Any; així com la darrera composició d'Ivan Juanals titulada *Trenc d'alba*, que serà estrenada en aquest concert.

En el mateix disc hi trobem noms ben coneguts del món de la cobla, com són Josep Farràs (tenora de la cobla Selvatana), David Estañol (tenora de la cobla Marinada) i Daniel Gasulla (director de la Contemporània). L'aposta per joves valors la tenim, en aquest volum en Núria García i Martí Fontclara. També són inèdites, discogràficament parlant, les sardanes de Xavier Bech, Xavi Piñol, Marc Margall, Carles Santiago i Xavier Molina.

En el concert del 20 d'octubre al vespre, a l'auditori Barradas de l'Hospitalet de Llobregat, també hi actuarà l'Esbart Dansaire de l'Hospitalet del Casino del Centre (C.C.)

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscriuiu-vos-hi ara

només per 100,94€ l'any

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 100,94€ per any

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

Amb dos pagaments semestral de 50,47€

Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

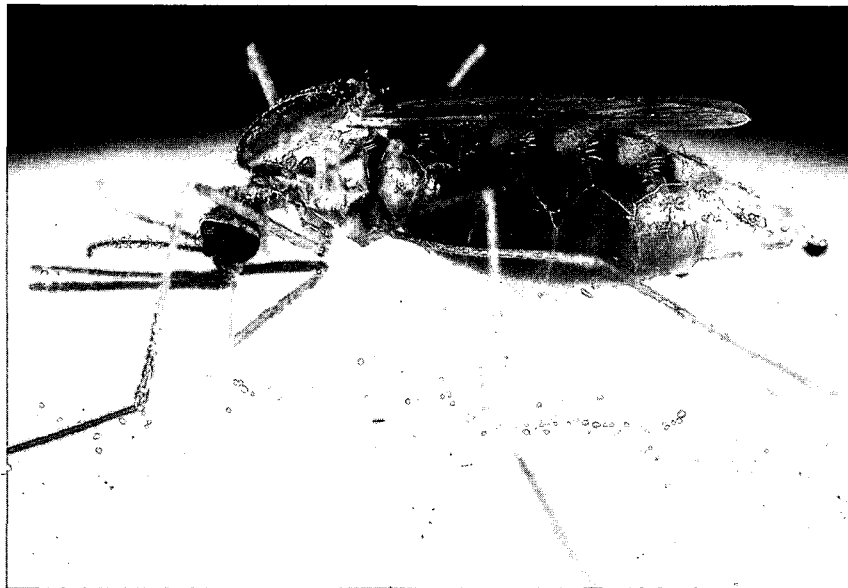
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
 (Departament de Subscripcions).
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
 Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Un mosquit transgènic contra la malària?

Ho hem posat amb interrogant perquè la cosa no es veu encara del tot clara. La notícia ha aparegut a la revista *Proceedings of National Academy of Sciences* de la Universitat John Hopkins de Baltimore (EUA). S'hi diu que han aconseguit manipular genèticament uns quants mosquits dels transmissors del paràsit *P. Berghei*, que és un dels vehiculants de la malària. Amb quin objectiu? El gen que els han inoculat impedeix la infecció produïda pel microbi de *P. Berghei* i alhora enforteix aquests insectes, que tenen un 50% més de supervivència respecte dels mosquits infectats, a més de ser més fèrtils. D'això es desprèn que si es col·loquen aquests insectes transgènics, per pocs que siguin, en l'hàbitat dels propagadors del paludisme, en tan sols nou generacions els transgènics ja seran el 70% de la població mosquitera, que vol dir reduir en un 70% els causants de la malaltia, i amb el temps suplantar-los del tot fins a fer-los desaparèixer.

Són prou exactes aquests càlculs? Això no es podrà dir fins que l'experiència ho comprovi. Fins ara no s'havia pogut demostrar que els transgènics

balla dels de la universitat de John Hopkins. Els desitgem bona sort en les seves investigacions per poder assolir vèncer la malaltia, que avui dia és una de les preocupacions prioritàries de la sanitat mundial, ja que afecta uns 300 milions de persones cada any de l'Àfrica, l'Àsia, Centreamèrica i Sud-amèrica, i acaba amb la mort d'uns dos milions de persones, sobretot infants.

tinguessin avantatge respecte dels altres, i sembla que pel que es diu a l'article això ja s'ha pogut verificar. Molt bé si és així. Però no podem pas encara aixecar campanes al vol. El paràsit de *P. Berghei* no és l'únic que produeix la malària. N'hi ha un altre de més freqüent que és l'anomenat *Plasmodium falciparum*, principal causant d'aquesta malaltia en els éssers humans. I el gen que faria incòmodes els mosquits a la seva infecció no s'ha trobat encara. Hauran de continuar les trafiques genètiques si es vol aconseguir un resultat més extens i segur.

No es pot negar, tanmateix, que una troballa així obre esperances. Benvinguda sigui la tro-

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

A l'apítol anterior hem mencionat quatre subclasses de rèptils: sinàpsids, diàpsids, anàpsids i paràpsids. El lector potser es preguntarà com s'ha fet la classificació d'aquesta classe de vertebrats i d'on ve la nomenclatura adoptada. Per això hem cregut convenient afegir aquest capítol per exposar-la. L'expert en taxonomia biològica ja el pot passar per alt. Han estat les formes fòssils les que han motivat una divisió en subclasses; les formes vivents es redueixen a quatre ordres: quelonis (tortugues), rincocèfals (la tuatara de Nova Zelanda), escatosos (serps i saures) i crocodilians (cocodrils). Per als fòssils la cosa es més complexa.

Cinc subclasses

Aquesta divisió té per base l'estructura del crani de l'animal, que pot tenir una fossa temporal o dues o cap i col·locades de manera diferent. Segons aquest criteri es fa la classificació. El sufix *-àpsid* que presenten les subclasses ve del grec *apsis* que significa «roda, tomb, arc, volta», i és segons aquesta última accepció que es pren en la divisió, però amb el matis d'«obertura». Recordem que *absis* també existeix en català i indica la part semicircular acabada en volta de la part posterior d'un temple. I aquestes són les subclasses de rèptils:

Anàpsids (=sense obertura). No tenen fossa temporal, el seu crani és cobert del tot. Són els rèptils més primitius. Comprenen dos ordres: *cotilosaures* (=saures de copa, perquè tenen les vèrtebres en forma de copa), ordre que s'extingí (dels cotilosaures era la *Seymouria*), i els *quelonis*, que es divideixen en *criptodirs* i *pleurodirs*, amb representants actuals: les tortugues.

Sinàpsids (=amb obertura). Tenen una fossa temporal en posició inferior, limitada pels ossos escatós i postorbitari, units per sobre d'aquesta única finestra tempo-

31 Classificació dels rèptils

ral. Comprenen dos ordres: els *pelicosaures* (amb el *dimetrodon* del permí i altres) i els *teriodonts* (dits també *teràpsids*) entre els quals el *cynognathus* (=mandíbula de gos). Tots els representants d'aquesta subclasse s'extingiren, però els teriodonts van ser, segons sembla, els avantpassats dels mamífers.

Paràpsids (=obertura lateral). També amb una sola fossa temporal però situada de manera que l'escatós i el postorbitari s'unien per sota d'ella. Comprèn un sol ordre ja extingit: els *ictiosaures* (=saures peixos), dits també *ictiopterigis* (=amb aletes de peix). Eren de vida aquàtica, com l'*ichthyosaurus* i el *nothosaurus*.

Euràpsids (o bé *euriàpsids*). Semblants a la subclasse anterior, amb una sola fossa temporal, però més ampla (*eurys*, «ample»). També s'anomenen *sinaptosaures*. Comprenen dos ordres: *protosaures* i *sauropterigis* de vida marina, extingits tots dos. Eren sauropterigis l'*elamosaurus* i el *plesiosaurus*.

Diàpsids. Amb dues fosses temporals. Comprenen dos superordres: els *arcosaures* (=saures dominants, d'*arkhon*, «governador») i *lepidosaures* (=saures amb escates, *lepto-*, «escata»). Els arcosaures amb cinc ordres: *tecodonts* (=dents en alvèols, com l'*euparkeria*), els *crocodilians* (amb representants actuals: caimans i cocodrils), els *saurisquis*, els *ornitisquis* i els *pterosaures* (=rèptils amb ales, com el *Pteranodon*, el *rhamphorynchus* i el *ptero-dactylus*). I els lepidosaures amb tres: *eosauquis* (ordre extingit; amb el *prolacerta* i el *youngina*), els *rincocèfals* (dels quals resta una espècie vivent: la tuatara o *Spheno-*

don punctatus, considerat fòssil vivent; tots els altres rincocèfals es van extingir) i els *escatosos*, que subsisteixen en els *ofidis* i *saures* actuals, serps i llargardaixos.

El grup dels dinosaures

El lector potser haurà pensat que ens deixàvem el grup més conegut i famós dels rèptils del mesozoic. Doncs, no. Quan hem fet la descripció dels vuit ordres dels diàpsids hem mencionat els saurisquis i els ornitisquis sense comentari, que hem deixat per fer-lo ara. Aquests dos ordres són els anomenats *dinosaures*. D'on els ve el nom? Del zoòleg anglès Richard Owen (1804-1892), que en la seva *Paleontologie* (1860) s'inventà aquesta denominació per als grans rèptils de l'era secundària. El nom vol dir «llargardaixos terribles» de *deinós*, terrible, i *sauros*, llargardaix, i va tenir tant d'èxit que encara s'utilitza avui dia, però ha perdut valor sistemàtic, perquè en realitat taxonòmicament comprèn no un ordre sinó dos de diferents: saurisquis i ornitisquis. La diferència es troba en la cintura pelviana, que en uns és «trirradiada», de manera que els ossos ili, isqui i pubis presenten un desenvolupament similar al dels saures en general, i en els altres és «tetra-radiada» per tenir el pubis una perllongació semblant a la que tenen els ocells. *Saurisqui* vol dir «de pelvis de saure» i *ornitisqui* «de pelvis d'ocell».

Els saurisquis es divideixen en dos subordres: Els *sauròpodes*, que tenien un cos enorme, les extremitats curtes, el coll i la cua molt llargs i caminaven a quatre potes, com el *Diplodocus*, que arribava als 30

metres de llargada, l'*Atlantosaurus*, que podia arribar als 40; el *Brontosaurus* i el *Brachiosaurus*, tots herbívors, que podien sobrepassar les 40 tones de pes; i els *teròpodes*, no tan grans, que eren bípedes com els cangurs i carnívors, amb una alçada que podia arribar als 15 metres; el teròpode més famós va ser el *Tyrannosaurus rex*, que aparegué al cretaci, tercer període del mesozoic.

Els ornitisquis comprenen quatre subordres: *ornitòpodes*, *estegosaures*, *anquilosaures* i *ceratòpsids*. Els ornitòpodes tenien estació bípeda, herbívors, amb una espècie de bec corni a les mandíbules, com l'*Iguanodon*, que tenia uns 12 metres de llarg i vivia a boscos pròxims a rius; a Bèlgica se n'han trobat esquelets molt ben conservats. També era ornitòpode el *Corythosaurus* que posseïa una curiosa cresta sobre el cap, que es considera relacionada probablement amb la respiració subaquàtica. Els estegosaures eren d'estació quadrúpeda, si bé tenien les potes del darrere més fortes que les davanteres, i tenien el cos recobert de plaques òssies i espines que els donava un aspecte particular, com l'*Stegosaurus*. Els anquilosaures constituïen el cas d'extrema protecció: cos amb una cuirassa de plaques que els donava un aspecte de tortuga, com l'*Ankylosaurus*; no aparegueren fins al cretaci. I els ceratòpsids (dits també *ceratosaures*), tots del cretaci, quadrúpedes, tenien la particularitat de posseir un cap amb banyes i una rebava posterior provinent dels ossos parietal i escatós que els protegia fins al coll, i la boca proveïda d'un bec corni amb dents només a la part posterior de l'interior, com el *Triceratops*, que, com el seu nom indica, tenia tres banyes (*keras*, «banya» en grec), i el *Protoceratops*.

Tots els saurisquis i ornitisquis van extingir-se, sense cap excepció, al final del mesozoic.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-18.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Amics de la Gent Gran*

20.00-21.00 *Esports*

21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimarts

20.00-21.00 *Parlem de Salut*

21.00-22.00 *Buscant la llum*

23.00-00.00 *Paraules d'amor*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

20.00-21.00 *Laics*

21.00-22.00 *Vocacions*

23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dijous

20.00-21.00 *Sense embuts*

21.00-22.00 *Voluntariat*

23.00-00.00 *Mirades*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-12.30 *Trotamundos*

12.30-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

11.00-12.30 *Missa de Montserrat*

12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia, des de la catedral de Barcelona)

20.00-20.30 *Església Viva*

20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.00-23.45 *La cantata*

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Jazz*

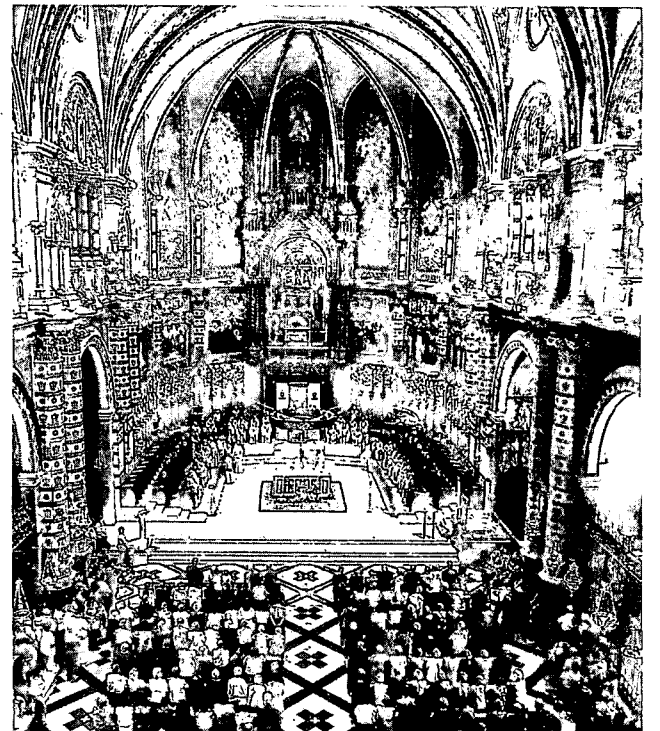
01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Cada diumenge

La Missa Conventual de Montserrat en directe a les 11 del matí

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4
- Lleida 91.5
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h:
Objectiu, l'home

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 21

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Àngeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la coral Guspira d'El Morell (Tarragonès), sota la direcció de David Molina. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.15 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

11.30 *Pueblo de Dios*
Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 21

10.30 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges; entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.

11.20 *Fonaments de la fe*
«L'islam.»

Cada divendres

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona i diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

• **KINSHASA.**— L'arxidiòcesi de Kinshasa, www.archikinshasa.org, presenta la seva pàgina web en què trobareu informacions sobre les diferents activitats pastorals.

Altres bisbats

• **SANT JOSEP DE CALASSANÇ.**— El 20 d'octubre, a les 17.00, conferència a càrrec de Federico Mayor Zaragoza, exdirector general de la Unesco, al Centre de Congressos i Exposicions de Barbastro. El 21 d'octubre, a les 11.00, eucaristia a la catedral de Barbastro. Actes en commemoració dels 450 anys del naixement de sant Josep de Calassanç.

• **COMILLAS.**— L'Institut Universitari d'Espiritualitat de la Universitat Pontifícia Comillas celebra 25 anys. Per commemorar-lo, del 24 al 27 d'octubre tindrà lloc un congrés internacional sobre *Experiència y misterio de Dios*. Més informació: Magdalena Escudé, tel. 915 422 800, a/e: escude@canonico.upcomillas.es, i Elena García, tel. 917 343 950, a/e: elenag@teo.upcomillas.es.

AMICS DE MOZART Barcelona

Membre de la Fundació
Internacional
Mozarteum de Salzburg
Gran Via Corts Catalanes, 549,
4t 2a
Tel. 934 543 885

Concert de Música
de Cambra
The Lord Trio
Eulàlia Rossell,
flauta travessera
Joan Bosch, violí
Ester Amorós, violoncel

Obres de Mozart, Haydn,
Quantz, J. Pla i Krebs

Dimecres, 24 d'octubre de 2007
19.30 hores

Auditori Cullerll i Fabra del
Centre de Sant Pere Apòstol
c/ Sant Pere Més Alt, 25
Barcelona

• **GNA. GLENDA.**— El 27 d'octubre, a les 20.00, vetlla de pregària per a joves i catequistes, dirigida per la Gna. Glenda. Serà a Arguedas, a l'ermita del Yugo (Navarra). Més informació: Santi, tel. 686 011 879, i Silvia, tel. 679 745 005 i 948 401 600.

• **NOVAHUMANITAS.**— Del 9 a l'11 de novembre, sessions de formació humana, a Madrid, sobre *Dar calidad a la propia vida*, a càrrec de M. Ángeles de los Ríos. Més informació: M. Jesús Martín Rubio, tel. 696 386 211.

Barcelona

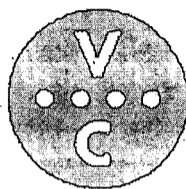
• **INSTITUT EMMANUEL MOUNIER.**— El 18 d'octubre, a les 19.00, conferència-col·loqui *La proposta econòmica de Mounier*, a càrrec d'Antoni Comin, diputat al Parlament de Catalunya. Lloc: Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Els dissabtes 20 i 27 d'octubre i 10 de novembre, de 9.00 a 14.00, curs *Preparar el Nadal avui*. Lloc: Casa de l'Església, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Més informació: 934 125 567.

• **LLIBRERIA PAULINAS.**— El 22 d'octubre, a les 19.30, presentació del llibre de Benet XVI *Jesús de Nazaret*, a càrrec del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés. Rda. Sant Pere, 19-21 - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 22 d'octubre, a les 20.45, escola de pregària amb el tema *Junts en l'educació, junts en la pregària*, amb Enric Puig, s.j., Juanjo Fernández, Rosa M. Piqué, Toni Torrelles, f.s.m., de l'Escola Cristiana de Catalunya; el 23, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes a càrrec de Lluís Sols; el 26, a les 19.00, cinema-fòrum amb la pel·lícula *Los espigadores y la espigadora*, amb Ignasi Salvat, Quim Pons i Neus Forcano; els dies 6, 13, 20 i 27 de novembre, i 4 i 11 de desembre, de

19.30 a 21.15, Seminari sobre *Xina i Índia: els gegants emergents del segle XXI*, impartit per Alfred Pastor i Saujay Peters. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

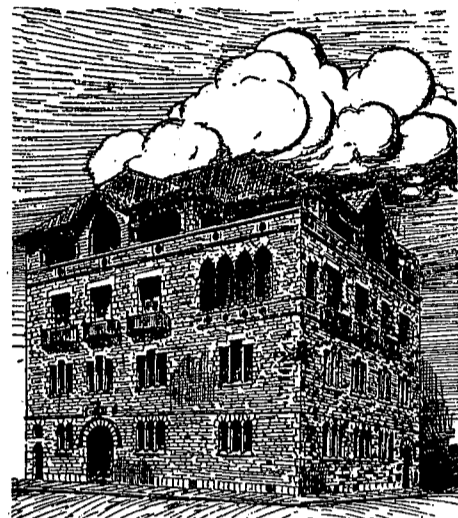

• **VIDA CREIXENT.**— El 23 d'octubre, a les 18.00, Xavier Grasset parlarà sobre *Mantenir el bon humor*, a la Pedrera. Conferència organitzada conjuntament amb la Fundació Viure i Conviure de Caixa Catalunya. Reserves: tel. 902 400 973; el 27, a les 10.00, assemblea estatutària anual al col·legi de les religioses escolàpies (c/ Roger de Llúria, 64 - Barcelona). Mn. Francesc Romeu oferirà la xerrada *Com s'ha de llegir la Bíblia?* L'acte finalitzarà amb l'eucaristia presidida per Mn. Jaume Serrano, consiliari diocesà.

• **COSMOCAIXA.**— El 23 d'octubre, a les 19.00, Peter R. Grant i B. Rosemary Grant parlaran sobre *La evolució en acció: les pinzones de Darwin de les illes Galápagos*; el 24, a les 17.00, aula de ciència *L'Arca de Noè fa aigües. La preocupant pèrdua de biodiversitat*, amb Joandomènec Ros (UB); del 26 al 27, jornades per a professors de secundària sobre *De les competències i estratègies de pensament científic als continguts*. Més informació: c/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn@fundaciolacaixa.es.

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Organitza el tercer cicle de conferències de tema cosmològic titulat *La cosmologia després d'Einstein*, a càrrec de Mn. Francesc Nicolau. El 23 d'octubre, a les 19.30, *Cosmologia de G. Gamow i la de l'estat estacionari*. El 30 d'octubre, a les 19.30, *Aportacions observacionals a la cosmologia a la dècada de 1955-1965*. Lloc: Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Més informació: tel. 934 541 600.

• **AULA EIXAMPLE.**— El IDEC-Universitat Pompeu Fabra i la Fundació Joan Maragall organitzen un cicle de conferències sobre «L'infinít». La propera xerrada serà el 24 d'octubre sobre *L'alteritat com a infinit*, amb Xavier Antich. Més informació: tel. 935 421 850 i 934 880 888.

• **BALMESIANA.**— Del 24 d'octubre al 30 de gener, els dimecres de 18.00 a 19.00, el Dr. Hug Banyeres imparteix el curs *Lectura en llatí de textos escollits de sant Tomàs d'Aquino*; del 25 d'octubre al 31 de gener, els dijous de 19.00 a 20.00, curs *L'evangelització i les missions a l'Edat Moderna* a càrrec del professor Joaquim Pallàs. Més informació: c/Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, fax 933 170 498, a/e: secretaria@balmesiana.org, web: www.balmesiana.org.

• **ÀMBIT MARIA CORRAL.**— El 25 d'octubre, a les 20.00, tindrà lloc el 183 Sopar hora europea sota el títol *Desarmar la història*, amb Mercè Beltran, Joan Carles Mèlich, Bernat Muniés i Francesc Torralba com a ponents. Lloc: La Fontana de l'Eixample, c/ Mallorca, 318-324 - Barcelona. Més informació i reserves: tel. 932 722 950.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 25 d'octubre, a les 18.30, el grup de teatre presenta «El teatre dels nostres avis» amb les representacions d'*A cal Callista* i *La Teta Gallinaire*. Lloc: teatre del col·legi. Més informació: 932 181 077.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Del 25 al 26 d'octubre, jornades per al debat sobre *Per una banca desarmada*, a la Universitat Pompeu Fabra. Més informació: Centre d'Estudis per a la Pau J. M. Delàs - Justícia i Pau, c/ Rivadeneyra, 6, 10è - Barcelona, tel. 933 176 177, fax 934 125 384, a/e: delas@justiciapau.org, web: www.justiciapau.org/centredelas.

絕聖棄智 民利百倍
絕仁棄義 民復孝慈
絕巧棄利 盜賊無有

Talla amb la saviesa, rebutja la prudència i la gent se'n beneficiarà cent vegades.
Talla amb la «humanitat», rebutja la «justícia» i la gent recobrarà la pietat i l'afecte.
Talla amb l'habilitat, rebutja el guany i no hi haurà ni lladres ni bandolers.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 31 d'octubre al
4 de novembre
a Granada.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

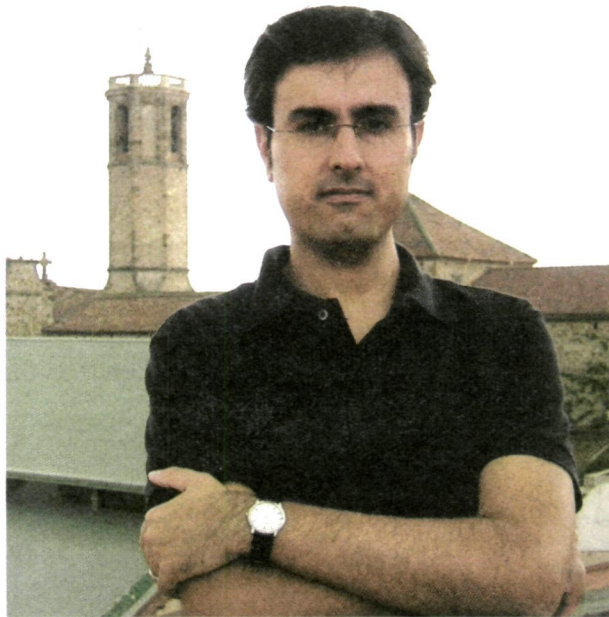

Alba residència d'avis

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

Des del carrer

Apassionat pel poble gitano, el periodista Sergi Rodríguez (Barcelona, 1970) dedica des de fa molts anys bona part del seu temps llibre a aquest col·lectiu. Reconeix que en pocs llocs ha trobat persones tan lleials i comunitats tan acollidores com entre els gitanos. Rodríguez considera que continuen sent els grans desconeguts d'Europa i que, tots plegats, hem de fer un esforç perquè sentin que ells també formen part de l'Església. El jove periodista ha col·laborat amb la Unió Romaní, la Fundació Pere Closa i, sobretot, amb el Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona i l'equip de pastoral gitana de la CEE. Actualment està acabant el seu doctorat a la Facultat de Filosofia de Catalunya amb una tesi sobre la identitat gitana.

Sergi Rodríguez és autor d'«Apuntes de Pastoral Gitana. Hacia una nueva evangelización del pueblo gitano» (Editorial CCS)

«Els gitanos continuen sent els grans desconeguts d'Europa»

—Quina ha estat la gènesi d'Apuntes de Pastoral Gitana?

—Feia anys que em voltava pel cap la idea de posar per escrit algunes de les intuïcions que he tingut durant aquests 15 anys de treball, així com de produir uns materials pastorals destinats a la gent que treballa en l'evangelització del poble gitano. Trobava a faltar una metodologia de treball específica, cosa imprescindible per a un poble que té una identitat tan marcada. De fet, tot i tenir-los tan a prop, els gitanos continuen sent els grans desconeguts.

—Quina relació té amb el poble gitano i la vivència de la seva fe?

—La meua mare és del barri d'Hos-tafrancs, per la qual cosa els gitanos no em resultaven estranys. Tot just llicenciat vaig tenir l'oportunitat de col·laborar professionalment amb la Unió Romaní, amb la qual vaig conèixer gitanos de tot Europa. Va ser una autèntica immersió cultural. D'aleshores ençà he continuat col·laborant amb altres entitats, ja des del voluntariat, en tasques associatives, suport escolar i des de l'evangelització explícita. És des d'aquesta darrera, la més àmplia, que he vist la necessitat de facilitar que els gitanos puguin viure la seva fe a l'Església des de les seves

pautes culturals.

—Què té el poble gitano perquè l'Església hi dediqui una pastoral específica? Per què no integrar-lo dins les comunitats parroquials?

—Quan Joan Pau II va beatificar el gitano Ceferí Giménez, el 1997, la CEE va pensar a promoure parròquies personals per als gitanos. Però ells mateixos van ser els primers a rebutjar-ho. El que volen no és segregat-se, sinó ser acollits. Cada cop més les parròquies acullen col·lectius més diversos, i esdevenen «una comunitat de comunitats». Però per a això cal que els deixem celebrar la fe de forma inculturada. En una missa gitana, per exemple, el cos continua tenint una gran importància. L'alegria o la tristesa s'expressen amb les mans, el cap... picant de mans, amb lloances o cops al pit.

—Potser impressiona en un primer moment...

—Certament que això pot sobtar a la nostra mentalitat occidental, però forma part de la seva cultura. Els gitanos, originaris de l'Índia, són un poble netament oriental. Aquesta valoració de la seva cultura, afegida a la complementarietat de l'acció social, va ser el tret que va caracteritzar l'acció pastoral que es

va iniciar a Barcelona a començaments dels anys 60, de la mà dels jesuïtes Lluís Artigues i Pere Closa, l'escolapi Francesc Botey, els sacerdots diocesans Jordi García-Dié i Narcís Prat. Aquella experiència pionera, que va encunyar el terme de «pastoral gitana», va estendre's després per tot Espanya. Gràcies a Déu, el Pontifici Consell per a la Pastoral dels Migrants i Itinerants va publicar l'any 2006 unes *Orientacions per a una pastoral dels gitanos*, que aquest llibre concreta en opcions pastorals.

—Pot ajudar també un llibre com aquest a trencar els tabús i prejudicis que sovint es tenen sobre l'ètnia gitana?

—Fonamentalment crec que dona pistes per als agents de pastoral, ajudant-los a entendre la mentalitat gitana i la vivència de la fe dels gitanos. Tots plegats, hem de saber acollir-los i treballar amb ells, amb humilitat i continuïtat. Per als gitanos no hi ha res pitjor que «els païos que volen ser més gitanos que els gitanos». Hem d'ajudar-los a llegir l'Evangelí des de les pautes de la cultura gitana, fent una síntesi entre fe i cultura. Inculturar la fe segons la seva forma de viure-la. Aquest és el repte que es planteja. I, òbviament, que aquesta fe puguin viure-la després dintre de l'Església, perquè s'hi sentin acollits. Com diria d'ells sant Joan Bosco, si els hagués conegut, «no cal només estimar els gitanos sinó que ells mateixos se sentin estimats».

Samuel Gutiérrez

La família necessita ajuda

El diumenge 7 d'octubre es va organitzar a Barcelona la Marató amb Nadó, una marxa a peu protagonitzada per famílies amb fills petits que reclamaven polítiques reals de conciliació de vida familiar i laboral. Els participants denunciaven les dificultats que tenen molts pares a l'hora de criar els fills en aquesta societat i la poca implicació de les administracions. Aquesta peculiar marató va acabar al parc de la Ciutadella, on va coincidir amb la Festa de la Lactància.

Que els pares i les mares hagin de sortir al carrer amb els fills per reclamar ajudes per tirar endavant la vida familiar és força simptomàtic de la situació social en què ens trobem. Tothom està d'acord a afirmar, començant per les administracions polítiques, que els fills són el futur d'un país i que la família és la base i la principal escola per a una societat. A la pràctica, però, ens trobem que els poders públics no tenen programes realment eficaços d'ajut als pares ni de foment de la natalitat. I com que la manera de funcionar de la nostra societat gairebé sempre obliga que tots dos progenitors treballin fora de casa, tot plegat comporta massa entrebanes a l'hora de formar una família i criar els fills. Les reclamacions d'aquests pares no són cap caprici, sinó una necessitat que les administracions públiques han de resoldre urgentment.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre mitjans i la missa de La 2

Parlant de transparència eclesial, no podem deixar de pensar en els mitjans de comunicació, tan determinants de l'opinió popular. Situats entre nosaltres i la realitat, tenen la capacitat de posar-nos-la a l'abast tal com és... i també la d'amagar-nos-la... i àdhuc la de distorsionar-la. La tendenciositat mediàtica, com més fina és, més perillosa resulta. Sovint actua per via de selecció: determinats fets obtenen només un petit espai, alguns salten a les capçaleres, uns altres són minimitzats o silenciats. Avui la imatge de l'Església, en termes generals negativa, ve molt condicionada pels mitjans. Això no vol dir, és clar, que tot sigui culpa d'ells: no seré jo qui caigui en la temptació d'acusar el missatger quan el missatge no agrada... Però tampoc no seria just disculpar-los totalment.

En tot cas, les conseqüències que això té per a la fe de molts són més importants que no pensem. Certes caricatures que ja no impressionen els més versats continuen fent forat en els qui s'ho miren de més lluny. No podem menystenir-ho, si bé, com vol l'Evangelí, ens cal posar sempre en primer terme l'objectiu de fer bo l'arbre: els fruits segur que vindran.

Sembla que en els últims 20 anys, poc ençà poc enllà, les coses se'ns han tornat a torçar. En l'espai de temps que va del Vaticà II a tot el procés de la transició espanyola, l'Església d'aquest país havia conegut, a grans trets, un moment dolç, amb molts signes de reconciliació amb l'entorn social i cultural. I, com a conseqüència, també amb el mediàtic. Tres fets ho propiciaven: l'impacte del Concili, l'actitud oberta de molts catòlics, sota el guiatge de Pau VI, de Tarancón i de Jubany, i la notòria centralitat atribuïda per nosaltres a valors com la llibertat, la

justícia social i la sol·licitud pels més pobres. Tot això creava sintonies. Després, la imatge, potser més que la realitat estricta, ha anat canviant... L'eufòria conciliar minvava entre contrapunts diversos; la normalització democràtica canviava l'escenari anterior; la moral individual i familiar guanyava protagonisme eclesial a mesura que la societat es tornava més i més permissiva... Esmentaré encara —sense passar del simple esment— un altre factor d'erosió de la imatge eclesial: la diferència de sensibilitats que fa que determinats estils que encaixen majoritàriament en el conjunt de l'Estat, a Catalunya desafinin.

Totes aquestes reflexions, en la seva diversitat de matisos, porten a una conclusió: ens cal fer més atenció als mitjans de comunicació social. Altres vegades m'he referit als propis, als eclesials. Avui vull posar en relleu i agrair l'inestimable servei que ve prestant als catòlics d'aquest país la televisió pública espanyola amb la transmissió pel canal 2, de la Missa del diumenge, durant 25 anys. Gràcies, TVE, en nom, especialment, d'un gran nombre de malsalts. Gràcies, mossèn Manuel Valls, per la calidesa, la sobrietat i la bellesa de les celebracions. Gràcies a tots els col·laboradors i cantaires. I un record agraït a mossèn Joaquim M. Martínez Roura, al cel sigui, que en va ser el primer celebrant.

Ara mateix

Rauxa